DEN NY VERDENS

impuls

- Hvem var Giordano Bruno?
- Hvad er oplevelse?
- Kosmologi eller Testamente?

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 4 - DECEMBER 2004

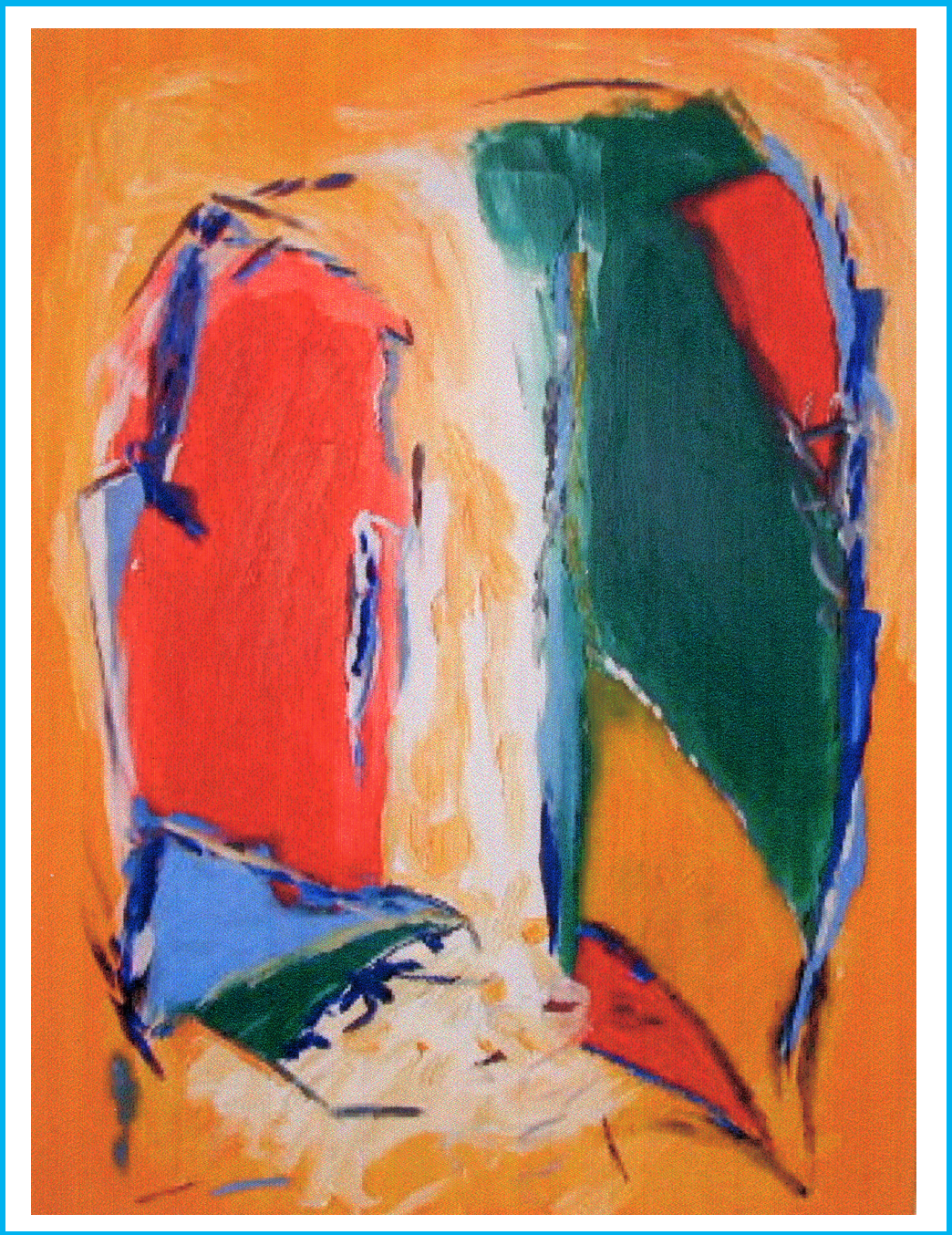

Tidsskrift for åndsvidenskab

Julen er et kosmisk budskab

Mennesket er ved at vokse frem til at se den skjulte sandhed, som juleevangeliet rummer. Det handler om de mennesker, som bærer selve julebudskabet som en længsel og en begyndende manifestation i deres mentale struktur, men som synes, at juleevangeliet med al sin naive skønhed egentlig blot er for børn og barnlige sjæle.

Men juleevangeliet er absolut ikke naivt, når man kommer bagved dets ydre form. Det beretter om den forvandling af bevidstheden fra naivitet og primitivitet til højintellektuel væremåde, som det jordiske menneske er ved at undergå. Jesusbarnets betydning består ikke så meget i, hvad det i øjeblikket er, men i, hvad det skal blive. I de store muligheder, der rummes i det lille barn, som derfor må beskyttes, hjælpes og værnes mod de farer, der truer det.

Det jordiske menneskes bevidsthed er for det selv endnu et mysterium, men gennem afsløringen af julemysteriet vil samtidig en afsløring af de kosmiske principper og energier i denne bevidsthed finde sted, thi også der findes en endnu passiv kraft, som rummer store muligheder for fremtiden, den slumrende kristusbevidsthed, som skal gøre det jordiske menneske til et rigtigt menneske, et menneske i Guds billede.

Det vil tage sin tid, men den tid vil komme, da der virkelig bliver fred på jorden og iblandt menneskene en velbehagelighed. Og hvert eneste menneske vil engang blive en medskaber af denne strålende verdensfred, som vi ved at fejre julen fejrer det forjættende budskab om.

Indhold

3 *Ruth Olsen*:
Hvem var Giordano Bruno

6 *Gunnar Carlsson:*
Oplevelse

9 *Walter Christiansen:*
Kosmologi eller Testamente?

12 *Gunder Frederiksen:*
Islam i Danmark

15 Dialog

18 *Ruth Olsen:*
Tidligere testamenters symbolik

20 *Eskild Kjær-Madsen:*
Noget om selvudvikling

23 *Lizzie V. Hansen:*
Om rumfolk, ufo'er og stjerneskibe

25 Om bøger:

25 *Egon Sheer:* Daggry for verden

26 *Børge Christiansen: Kristusvejen*

26 *Ruth Olsen:* Oplevelsen af Kundalini

27 *Flemming Martinussen:* Kan tro flytte bjerge?

28 *Ruth Olsen:* Det guddommelige kosmos

29 *Kjeld John Ledet:*
I det indre som i det ydre

32 *Per Bruus-Jensen:*
Om "Mennesket og Virkeligheden"

34 *Ruth Olsen:* Johannes' Åbenbaring

38 *Joy Persson: Verdensmoderen*

40 *Gunder Frederiksen:*
Et multireligiøst samfund

41 *Gunder Frederiksen*: Kødfri zone

42 *Rolf Kennth Aristos:*
Monroe og hans astralrejser

44 Kort fortalt

49 *Ruth Olsen:* Eventyrenes symbolik

50 Møder

Den Ny VerdensImpuls nr. 4/2004

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kos-info@worldonline.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage
Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg
ISSN 0904-0633

DEN NY VERDENS

impuls

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. februar 2005**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)
E-mail: kos-info@worldonline.dk

Man må hjertensgerne gengive og kopiere artikler fra dette blad - men meget gerne med angivelse af kilden!

Forsidekunstneren er:
Allan Funch
Telefon: 36 70 15 71
familienfunch@mail.tele.dk

Dette nummer kommer lidt tidligere, end det plejer, fordi vi gerne vil undgå postens juletravlhed, men også for at reklamerer lidt for de julegaveideer, vi har at byde på, og sådan at de kan nå ud før jul, hvis ... Se annoncen sidst i bladet! Øvrigt vil vi minde om, at I kan få gratis prøvenumre af ældre blade (fra år 2001 og frem) til at uddele på offentlige møder og lign.
Jeg vil også lige gøre opmærksom på, at flytning skal meldes hertil, hvis man stadig ønsker bladet tilsendt, for der er ingen service mere ved postvæsenet i den retning.

I sidste nummer var trykt et brev, Martinus engang skrev til en "tilhænger". Nogle har ment, det ikke var rigtigt at offentliggøre et sådant privat brev, selv om det nok indeholdt noget, vi alle kunne lære lidt af. Dertil vil jeg sige, at jeg tror ikke, Martinus gjorde, sagde eller skrev noget, som ikke kunne offentliggøres. Mon ikke han vidste, at hans ting ville blive endevendt en dag, ligesom mange andre store personligheders efterladenskaber er blevet det? Det var sådan, jeg vurderede.

Nu hvor vi nærmer os julen med alle dens symbolske rituaaler, synes jeg det var interessant at læse, hvordan Martinus tolker det, der ligger bag den begivenhed - se side 19! Det er jo ikke så tit, Martinus giver sig af med at fratage de endnu troende deres illusioner om, hvad der er virkelighed i de bibelske beretninger. Det er selvfølgelig heller ikke vigtigt, hvad der virkelig skete, når blot det stemmer mennesker til gode næstekærlige følelser.

Det håber jeg så, julen stadig kan udvirke. Herfra kommer ihvertfald alle gode juleønsker til vor lille trofaste læserskare!

Ruth

Hvem var Giordano Bruno
– og hvorfor blev han brændt?

v/ Ruth Olsen

De fleste, der har hørt om Bruno, ved som regel kun, at han blev brændt som kætter i Rom år 16oo, fordi han hævdede, Jorden gik rundt om solen. Men så enkelt var det ikke. Han var ikke blot pioner for et nyt verdensbillede, men han var også en reformator af den tids gudsopfattelse, ja en anti-autoritær provokator.

Han blev født 1548 i en lille by Nola øst for Napoli, kom i dominikanernes klosterskole i Napoli, hvor han blev præsteviet som 24-årig. Han var kendt for sin usædvanlige hukommelse og intelligens, men også for en egenrådighed, der gav disciplinære problemer. Han læste forbudte bøger og luftede kritiske tanker om f.eks. de kristne sakramenter med en for den tid dristig frimodighed.

Da det trak op til en anklage for kætteri, flygtede han som 28-årig, først til et kloster i Rom, men han måtte til sidst aflægge sin ordensdragt og vandre op gennem Italien til Genéve, hvor han undervejs ernærede sig som privatunderviser. Som 31-årig indskrev han sig på universitetet i Genéve, men allerede efter et par måneder er han ude med kritik af en professor på grund af dennes mange fejl i sin undervisning. Bruno blev sat i fængsel, men da han trak sine anklager og "præste-bespottelser" tilbage, blev han sat fri og fortsatte sin vandring til Toulouse, hvor han underviste på universitetet i astronomi.

Et par år efter underviste han ved universitetet i Paris. I den tids Europa var der åbenbart et meget frit arbejdsmarked, ihvertfald for de veluddannede! I Paris var han højt værdsat og færdedes i de fine kredse. I denne tid udsendte han sin første bog, hvori han polemiserer imod Platons påstand om, at den fysiske verden blot er en skyggeverden. For ifølge Bruno er skyggen eller mørket ligeså nødvendig som lyset, dvs her fremlagde han sin senere udbyggede tese om de komplementære modsætningers gensidige afhængighed. (Apropos Martinus' kontrastprincip!)

Bogen rummede også "en vejledning i hukommelseskunst", som reelt synes at være en form for meditationsteknik, der kunne "åbne op for de dybere lag i den menneskelige bevidsthed". Bruno mener her, det er muligt "ved at bringe sig ud over sig selv at opnå adgang til den guddommelige visdom, den intuitive erkendelse, som kun kærligheden kan udvirke og som rækker ud over den rationelle fornuft." Men denne del af Brunos værk er aldrig blevet rigtigt forstået, heller ikke hans beskrivelser af kærlighedens stadier fra den jordiske til den himmelske.

Den provokerende filosof

Efter et par år i Paris tog han til England, hvor han præsenterede sig selv i et lille skrift til lærerkollegiet i Oxford således: "Dr. i en meget vanskelig teologi, professor i en renere og mere uskyldig visdom, en anerkendt og hæderlig filosof, kun fremmed blandt barbarer og ignoranter, en opvækker af sovende sjæle og en som tæmmer

den anmassende og genstridige uvidenhed og beskytter af kærligheden til sine medmennesker."
Han satte just ikke sit lys under en skæppe! Og selv om hans adfærd var mere ment som ironi end hovmod, var det måske denne side af ham, der førte til hans sørgelige endeligt. Men den tids stive selvhøjtidelige lærde mænd ved universiteterne har nok været fristende at udfordre, hvilket iøvrigt fik ham til også at skrive en del satiriske komedier. Udenfor det konservative universitetsmiljø var der i den tids England en del progressive folk, som han havde kontakt med, bl.a. Shakespeare. De ca. to år i England blev hans mest produktive med hensyn til filosofiske værker.

Tilbage i Paris 1585 fik hans provokerende forelæsninger skabt så megen konflikt på universitetet, at han måtte tage flugten, dennegang til Tyskland. Også i Oxford havde han med sit alternative verdensbillede fået skabt intern splid blandt underviserne. I to år underviste Bruno på universitetet i Wittenberg - uden at skabe uro. Her udgav han en række skrifter, bl.a. om kristendommens indre mening, der ifølge Bruno skulle kunne forsone den ydre religions mange stridigheder. Det var i religionskrigenes tid!

Da reaktionære kræfter overtog magten i Wittenberg, fortrak Bruno og holdt til afsked en smuk og meget inspireret forelæsning bl.a. om retten til frit at udtrykke sig. Efter et par år i Prag, rejste han til Frankfurt bl.a. for selv at styre trykningen af nogle af sine bøger. Også dengang var Frankfurt Europas bogcentrum. Her boede han på et kloster. Da abbeden på dette kloster senere i inkvisitionens proces mod Bruno blev forhørt om, hvorvidt Bruno var en god kristen, svarede han at intet tydede på andet og tilføjede:

"Bruno er en lærd og strålende begavelse, et universelt menneske, der ikke har nogen bestemt religion at tro på. Han sagde, han vidste mere end apostlene, og han havde ønsket, at hele verden havde haft en og samme religion."

Fælden smækker i

I 1592 fik Bruno et smigrende brev fra en rig adelsmand i Venedig med et fristende tilbud for den sikkert økonomisk trængte Bruno. I Venedig fortsatte Bruno på et værk, hvori han udviklede en universel religion, og som han havde tænkt at dedicere paven. Men en nat låste adelsmanden Bruno inde, kl. tre om natten blev han hentet af inkvisitionen og sat i fængsel. Adelsmanden afgav en skriftlig erklæring med løgnagtige påstande om, hvad Bruno skulle have sagt.

Bruno blev aldrig mere løsladt, men tilbragte 8 år (fra han var 44 til 52 år) i den tids grusomme fangehuller. Efter et halvt år brød han psykisk sammen og lovede bod og bedring. Nogle mener, han var udsat for hård fysisk tortur. Men intet rørte de høje kristne herrer, der kendte Jesu budskab om næstekærlighed. År efter år gik med granskning af Brunos bøger. Man opstillede 8 sætninger, som Bruno skulle afsværge, og torturerede ham først hårdt for at sikre sig, han mente det ærligt!!

Han fik 40 dage til at tænke over det. Bruno skrev en forsvarstale, som aldrig blev læst op i retssalen - og siden blev væk! De banale anklagepunkter er derimod bevaret, de to af dem drejede sig om Brunos påstand om eksistensen af utallige verdner og om helligånden som naturens sjæl. Ni af pavens kardinaler underskrev dødsdommen. Ifølge en tilskuer i retssalen, skulle Bruno have sagt: "Måske afsiger I denne dom med større frygt, end jeg modtager den".

Brunos bøger blev sat på pavens liste over forbudte bøger og først frigivet i 1965. Den efterfølgende generation af astronomer (Tycho Brahe, Kepler, Galilei) afviste Brunos lære om verdensaltets uendelighed med utallige verdner. Fysikerne hånede hans påstand om, at et åndsprincip gennemstrømmer naturen, at verdensaltet er levende, at Gud er alt og i alt. Kirkens påstand om en Gud udenfor verden passede den fremvoksende naturvidenskab udmærket.

Først med romantikkens protest i 18oo-tallet mod materialismens afsjælede univers genopdages Bruno og rehabiliteres. Det Bruno havde skrevet i et af sine sidste værker kom således til at passe:

"En stridsmand var jeg,
fuld af håb om sejre,
dog lammede ofte natur og skæbne
sjælens anstrengelser, åndens kraft.
Jeg tror og håber på
et fremtidigt århundrede,
som ikke nægter og fornægter."

I 1889 rejstes med bidrag fra "hele den civiliserede verden" en statue af Bruno på det sted i Rom, hvor han blev brændt. På 400-års dagen for hans henrettelse, altså i år 2000, blev der i Napoli holdt en kongres om Brunos filosofi. Hertil ankom en kardinal med brev fra paven, der indeholdt en beklagelse, men som samtidig fastholdt "Brunos afvigelse fra den kristne tro", og understregede at "kirkens tjenere gjorde alt hvad de kunne for at frelse hans liv". Pavens historiske viden er åbenbart temmelig mangelfuld!!

Bruno's filosofi

Kopernikus' opdagelse af, at Jorden ikke var noget centrum men drejede om solen som centrum, blev kendt viden om pga Brunos undervisning så mange steder. Selv havde Kopernikus ikke turdet offentliggøre sin viden, derfor blev hans værk først trykt efter hans død (1543). Kirkens magt var stor og den ville ikke vide af noget nyt verdensbillede. Martin Luther kaldte hånende Kopernikus for "en nar, der ville vende op og ned på hele astronomien bare for at fremstå som en lærd mand".

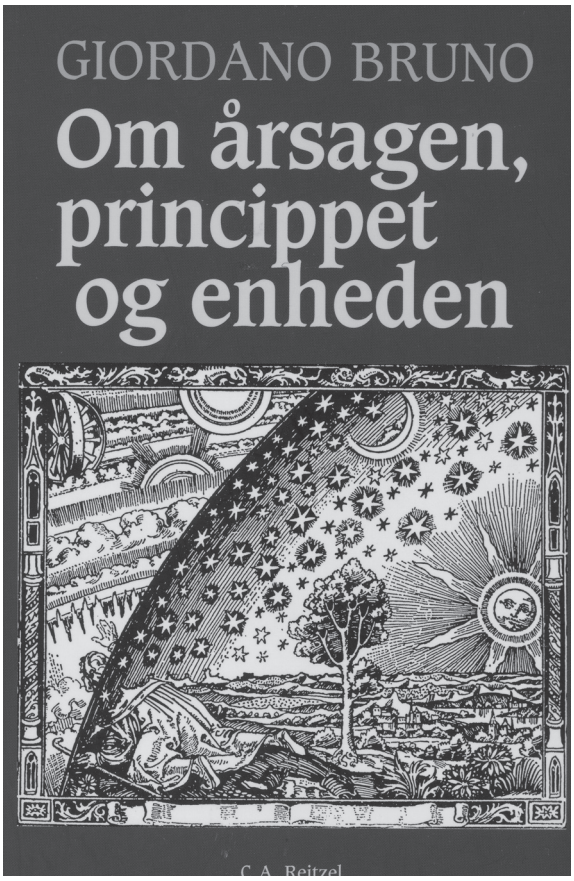

Bruno gik videre og mente universet er uendeligt med utallige sole, som har planeter ligesom Jorden, dvs der er mange verdner. Derfor er der ikke noget centrum, men man kunne kalde Gud en slags centrum, da Gud er til stede overalt. Gud er mangfoldighedens enhed og enhedens mangfoldighed. Naturen er den uendelige guddoms levende spejl.

Ånd og stof, det himmelske og det jordiske, er ikke adskilte sfærer men to evige aspekter af samme helhed, skrev Bruno. Da ånd på hans tid blev anset for det ophøjede maskuline, aktive, princip, mens stof blev anset for det lave (ja nærmest "onde") feminine, passive, princip, førte hans helhedsfilosofi hvor begge principper var nødvendige dele af helheden, til en opvurdering af materien og altså dermed også det feminine (kvinden). I teorien altså, intet tyder på at Bruno interesserede sig det mindste for kvinder i sit konkrete liv.

Den evige "verdenssjæl", Helligånden, Guds aktive princip, er til stede i alle ting og således virkende i alt indefra. Alt er således besjælet af liv og ånd. Der findes ikke dødt stof, for alt er under forandring. Ved beskrivelsen af materien har han et problem med at få forklaret, hvordan den er noget evigt, der blot skifter form. Han siger, det er en "substans", en "åndelig materie", der udfoldes (udstrømmer) fra Gud og som indeholder den fysiske stoflighed som mulighed. (Han mangler det energibegreb, vi nu har!) Men iøvrigt bruger han også argumentet om, at materien er evig, fordi noget ikke kan komme af intet!

For at forklare, hvordan han når frem til, at der både er synlig og usynlig materie, siger han at det synlige kan vi se med "det sanselige øje", det usynlige ser vi med "fornuftens øje". Et sted skriver han: "Erkendelse er som at stige op ved hjælp af et lys "som overgår naturen", ikke det almindelige rationelle lys med fornuftserkendelse baseret på følgeslutninger. Erkendelsen er også en del af den uendelige enhed, og de der har erkendt, at tingene ikke er adskilt, søger ikke guddommen udenfor den uendelige verden og de uendelige ting, men inden i den og i tingene."

Et andet sted skriver han: "Den erkendende bevidsthed og det objekt, som erkendes, har en indbyrdes relation og er ikke fuldstændig adskilt, fordi de grundlæggende hører sammen i énheden". Dette er naturvidenskaben først så småt begyndt at fatte i vor tid!

Meget af det Bruno skrev er pga sproget og anden form for "indpakning"svært for os at forstå i dag, men noget tyder på, han havde en del intutive evner eller fik det, vi kalder "kosmiske glimt". F.eks. når han kalder Gud "modsætningernes énhed", hvorfra de modsætninger udfoldes der bliver til mangfoldighedernes komplementære verden. Der er ikke noget enten/eller men et både/og. Der er ikke noget enten lys eller mørke, begge muligheder er altid til stede, og nævner som eksempel at når Jorden drejer rundt realiseres både lys og mørke som nat og dag.

Dette var blot et kort omrids af en dybsindig filosofi, som var så meget "ude af trit" med den tid, hvori den blev nedfældet, at den nærmest blev betragtet som en provokation. Meget af den er stadig så "avanceret", at man vist skal have læst Martinus for at ane, hvad det drejer sig om. Men man kan ihvertfald konkludere, at forsynet i tidens løb har gjort sig mange anstrengelser for at få sat kirkens afsporede kristendom op på et rimeligt spor igen.

En klog katolsk præst, Peter Schindler, har sagt: "Kætterierne er Guds måde at bevare det, som kirken har glemt".

Oplevelse

v/Gunnar Carlsson

Vi var tre i bilen, da vi blev overhalet af en dyretransportbil på vej til slagteriet. Det emmede ud af de få ventilationsluger. Jeg blev grebet af en ubeskrivelig angst og følte en stærk afmagt over ikke at kunne gøre noget for dyrene derinde, og en skyldfølelse som om jeg på en eller anden måde var medskyldig i, at dyrene var på vej til slagtning - måske ikke her men efter flere døgns transport til et sydeuropæisk land. Trods det at jeg er vegetarianer.

Min oplevelse af mødet med slagteribilen blev slet ikke delt af mine kammerater. En sagde beroligende, at dyrene har det bedre hos menneskene, end hvad de nogensinde kunne få det ude i naturen og at aflivningsmetoderne er humane, så dyrene ikke når at opleve nogen smerte. Mine andre medpassagerer mente, at dyrene mangler sjæl og at det ikke betyder noget, hvad de oplever, hovedsagen er at vi får godt kød fra dem, og uden kødproteiner får vi mangelsygdomme.

En og samme hændelse, mødet med slagteribilen, udløste altså helt forskellige oplevelser hos os. Det eneste vi kunne enes om var, at bilen var grøn! Oplevelsen af den grønne farve var dog ikke den samme - én mente at grønt er skønt, en anden at grønt er grimt, og jeg at grønt har noget med intelligens at gøre.

Synet af en ting er altså ikke det samme som tingen i sig selv, eller anderledes udtrykt: det sete afhænger af øjet der ser. "Das ding an sich" er noget helt andet end oplevelsen af tingen. Hvis vi holder os til fysiske ting (som kun kan opleves når den oplevende har udviklet specielle sanseorganer til at opleve fysisk), kan man let konstatere, at alt er tomrum, fysisk set. Selv den tætteste materie! De partikler vi mener opbygger materien er selv overvejende tomrum med mindre partikler vidt udspredt, som igen består af overvejende tomrum osv.

Dette tomrum er imidlertid ikke et ingenting, men en psykisk eller åndelig eller elektromagnetisk (i bred forstand) verden. Tomrummet har altså en uendelig kapacitet til at skabe fysiske eller psykiske verdner. Af hvem og hvordan? Ved tilfældighed, som materialisterne mener, eller af levende væsner, som Martinus mener? Eller Gud?

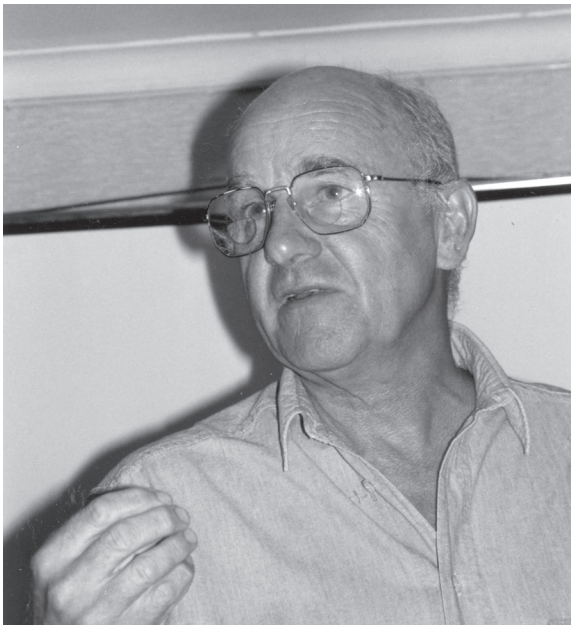

Og hvad indebærer egentlig sansningen - hvordan går det til, når en lysimpuls via nethinden og synsnerven ender i synscenteret i baghovedet og bliver til et syn? Og hvor sker denne sansning? Mange spørgsmål som vi vil forsøge at besvare. Altså: at opleve indebærer at noget, som kan opleves, opleves af (får substans for) nogen, som kan opleve.

Hvad kan opleves? Bevægelser! Martinus skriver i LB I 254: "Da alt, hvad der kommer ind under begrebet "oplevelse", kun kan eksistere som identisk med vibration eller bevægelse, vil hele verdensaltet i sin detaillering være identisk med et uendeligt ocean af energi- eller bevægelseskombinationer, stråler og bølger, der hver især, efterhånden som de opleves af det levende væsen, kommer til at danne et nyt billede i det mentale billedgalleri, der i den daglige tilværelse kendes som identisk med dets "bevidsthed"."

Hvem kan opleve? Levende væsner! Martinus skriver i LB I 253: "En oplevelse vil altså i sin kosmiske analyse aldrig kunne eksistere uden at være identisk med en energikombination, der ved sin særlige kombinationsmåde skaber en tilsvarende særlig reaktion i det levende væsens sanseorganer, hvorved nævnte oplevelse netop bliver præget af en fra andre oplevelser tilsvarende særlig afvigende karakter."

Bevægelser

Bevægelser forudsætter og er synonymt med energi. Fandtes der ikke bevægelser, havde alt været total stilhed, hvilket ikke kan opleves. (Når man mener at opleve total stilhed, beror det på, at man mangler sanseorganer til oplevelse af de bevægelsesarter, som findes i "stilheden") Et absolut "intet" er en umulighed i verdensaltet. Al oplevelse baserer sig på mere eller mindre kontrasterende bevægelsesarter.

Havde der nogetsteds været et "område" med et absolut "ingenting", havde "grænsen" mellem dette område og bevægelserne ikke været muligt at opleve, "ingenting" havde været "grænseløs" og omfattet hele verdensaltet. Total stilhed ville da råde, hvilket jo strider mod de faktisk oplevede forhold. (For at gøre det tydeligere: forestil dig en kugle, der bliver skudt ind i et tænkt "ingenting". Når kuglen befinder sig "inde i" dette tænkte ingenting, har den ingen bevægelsesarter at kontrastere til og kan derfor ikke opleves, den bliver et "ingenting").

Bevægelser kan opleves på i princippet fem forskellige måder:

Sted-forandring. En fysisk sanselig genstands flytning i tid og rum. Denne bevægelse er illusorisk eftersom fysisk materie kun "eksisterer" hvor levende væsner har udviklet sanseorganer til at skabe og opleve "fysisk materie". Denne er som nævnt i sin kosmiske analyse "tomrum", hvilket i dette tilfælde ikke er det samme som "ingenting" men "noget" (energi- eller bevægelsesocean, som ikke i sig selv er fysisk).

"Al materie er ånd", siger Martinus. (Ånd er synonym med psyke og elektromagnetisme i bred forstand). Dette strider i højeste grad mod et af den materialistiske videnskabs grundlæggende postulat, objektivitetspostulatet, som bl.a. mener, at materien er det eneste grundlæggende og eksisterer, uanset om nogen observerer den eller ej. Dog taler kvantemekanikken om, at den væsenlige virkelighed består af et formdannende felt (ikke fysisk)!

Tid. Alle bevægelseskombinationer er under forandring. Det kan gå langsomt eller hurtigt. En bevægelseskombination kan altså have kortere eller længere "levetid". "Mellemrummet" mellem to forskellige "livslængder", som slet ikke er fysisk men et "psykisk rum", er det vi oplever som tiden. Vor oplevelse af tid baserer sig altså på vor registrering af forskellige energikombinationers forandringshastigheder, og når det gælder fysisk tid på sammenligninger mellem fysisk sanselige tings forandringer og livslængder.

"Indenfor" den fysiske tid er alle sammenligninger relative, alt har en begyndelse og en slutning, og oplevelsen af tiden bliver i tilsvarende grad relativ. Eftersom vi oplever på det psykiske plan, sker alle målinger af bevægelseskombinationernes forandringer fra et fast punkt, jeget, og tiden opleves som et stadigt (evigt) skiftende "nu".

Rum. Enhver bevægelseskombinations reaktion med et sanseorgan og oplevelsen af denne går fra et punkt i bevidstheden til et andet, hvilket betyder skabelsen af afsnit eller rum, grupperet omkring jegets manifestationskrop (foran, bagved eller omkring).

Forvandling eller forandring. Et tøjstykkes langsomme blegning eller en organismes overgang fra ungdom til manddom osv. repræsenterer bevægelsesformer, som er nødvendige for livsoplevelsen. Dette er ikke et spørgsmål om bevægelse i rummet men en bevægelse i tilstand. (LB III, 784)

Materie. Martinus skriver i LB III, 777: "Men "bevægelse" er ikke noget i sig selv. Hvis ikke der er "noget", der kan "bevæges", eksisterer "bevægelsen" ikke. Der må altså en tredie faktor til, nemlig det "noget", som kan "flyttes" eller "bevæges". Men da "noget", som kan "flyttes" eller "bevæges", aldrig i noget som helst tilfælde kan være andet end "stof" eller "materie", sålænge det er "bevægelsen" underlegen, i modsat fald måtte det, som vi senere skal se, være det samme som "kraft", må vi her udtrykke alt, hvad der netop forekommer under begrebet "stof" eller "materie", som "livssubstans nr.5". (Hvad angår ordet livssubstans, se nedenfor)

Hvor kommer da materien fra? "Vore" elementarpartikler er materialiserede tanker hos et væsen i vor overliggende kosmiske oktav, dvs ti spiralkredsløb "over" os. Tænk hvad dette betyder for tidsfaktoren, når et sekund for jordkloden (en spiralbane over os) modsvarer fire år for os! Når vi går ind i et nyt spiralkredsløb møder vi en tilstand, hvor elementarpartikler inkarnerer hele tiden. Vore længselsenergiers ekstaseudbrud skaber elektriske impulser, som påvirker tilstanden således at inkarnationerne (materialisationerne) kan reguleres og større sammenhobninger skabes i takt med, at mere og mere kold energi tiltrækkes. Via ilden og yderligere tiltrækning af kold energi formes krystaller i den tilstedeværende materie, krystaller som lidt efter lidt skabes som automatfunktioner og videreudvikles til planter. (Se videre LBII, 418-420, og Bisættelse kap.71-73)

Alle bevægelser er energikombinationers forandringer, hvor kraften til bevægelsen opstår når tyngde- og følelsesenergi -balancen forandres pga levende væsners brug af deres intelligensenergi. For at energierne kan "klassi-

ficeres" og blive til ledende detaljer i specialanalyseringen af selve livet eller bevidstheden, har Martinus skabt begrebet "livssubstanser", ialt 63 stk. Alle er nødvendige for livsoplevelsen.

For at regulere de levende væsners vandring gennem spiralkredsløbene (sikringen af evigt liv), udskilles et antal skabelsesprincipper. Af disse er følgende af særlig betydning for selve livsoplevelsen: perspektivprincippet (uden det ville alle størrelser være lige store), kontrastprincippet (uden kontraster ingen oplevelse), bevægelsesprincippet (den vi lige analyserede) samt talentkerneprincippet (muliggør lagring af kundskab og evner).

I denne sammenhæng bør det måske påpeges, at Martinus analyserede bevægelsen ud fra en anden synsvinkel. Med udgangspunkt i Jesu forkyndelse om "at gribe til sværdet" viser Martinus bevægelsens treenighed og "kredsløb" i forhold til det faste punkt. Bevægelse 1's berøring med bevægelse 2, hvorved bevægelse 3 opstår (LBIII, 993-995).

Hvornår og hvordan opstår oplevelsen, hvordan går det til?

Fra jegets synsvinkel sker oplevelsen "nu". Selv om jeg oplevede noget for længe siden, så sker oplevelsen af det i hukommelsens udgave lige "nu", når jeg mindes det. I det psykiske rum, som tiden er synonym med, kan man naturligvis sige, at oplevelsen sker "der" eller "der" i forhold til andre tilstandsforandringer i dette psykiske rum, hvilket på det fysiske plan modsvarer "dengang" eller "dengang", men kosmisk set sker det "nu".

Hvor sker oplevelsen? "I" jeget, det faste punkt, dvs i uendeligheden. Vi kan altså ikke pege på nogen plads i vor fysiske virkelighed, hvor oplevelsen kunne tænkes at ske. Hvordan går det da til, når vi oplever? Vi må indse, at al oplevelse af "ydre" fænomener slet ikke befinder sig "udenfor" os. Kosmisk set eksisterer den indeni os, hver for sig. Vi skaber den selv. Godt nok ved hjælp af den omgivende natur og dennes vekselvirkning med vore sanseorganer, men det vi faktisk oplever er os selv.

Naturen omkring os er jo ikke fysisk, vi oplever den bare sådan. I "virkeligheden" er den åndelig eller psykisk eller elektromagnetisk, og forestillingen om fysiske objekter er helt og fuldt en proces, der sker indeni os. Når vi ser udad, ser vi egentlig ind i os selv, ind i vor egen fortid. Forståelsen af et objekt er genkendelse!

Anderledes udtrykt: X1 oplever sig selv via illusionsprincipperne X2 og X3. Hvordan går dette til? Når udefra kommende impulser via sanseorganerne og hjernen og "åbninger" i denne formidles til følelseskroppen og herfra til overbevidstheden, hvor alle vore erfaringer er oplagret, sker et samspil mellem disse, de indkommende impulser og de kosmiske skabeprincipper, specielt perspektivprincippet, som skaber forudsætningerne for vor livsoplevelse. (Se nærmere Per Bruus-Jensens "Sol og måne" s.96 ff)

Selve oplevelsen sker "i" X1. Martinus skriver i LBIII, 824: "Vi er nu kommet så langt i vor forskning, at vi har set, at jeg'et er en virkelig realitet, og at den inderste funktion i ethvert levende væsen er dette jeg'ets "vending" af bevægelsen eller energien. Da denne "jeg-vending" af energierne er en absolut nødvendighed for enhver form for oplevelse af liv, bliver nævnte "vending" således også en uundværlig realitet i livets eksistens. Og vi vil derfor kalde samme "vending" for "livssubstans nr.6"."

I denne sammenhæng fremlægger Martinus en analyse af "vendingen" og begrebet seksualisme og viser, at "Livets oplevelse er i absolut forstand en seksuel udløsning" (LBIII,825). For at undgå misforståelser må vi forstå, at Martinus har et andet syn på begrebet seksualisme end hvad vi jordmennesker har. Kærlighed (næstekærlighed) og seksualitet udgør samme grundprincip hos Martinus.

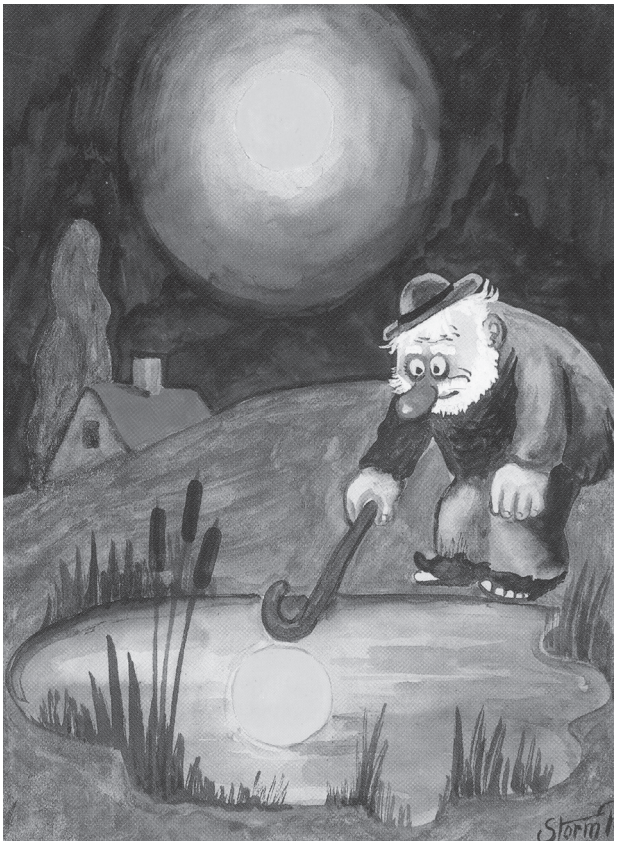

Der ligger månen jo!

Kosmologi eller Testamente?

Igennem nogen tid har der været en livlig debat, om vi i præsentationen af Martinus' værk skal lægge vægten på betegnelsen "Martinus kosmologi" eller "Det tredie Testamente". For de fleste, der kender værkets indhold godt, har det nok ikke den store betydning, ja ses måske blot som en slags "indpakningspapir". Men afspejler debatten en reel forskel i tilgangen til Martinus' budskab?
Som et bidrag til denne debat har Walter Christiansen rundsendt en større "Betænkning", hvorfra følgende er et uddrag.

v/Walter Christiansen

I mine øjne er Martinus valg af titlen "Det Tredje Testamente" en logisk konsekvens af den mission, som han har legemliggjort og som dybest set er af religiøs natur. Dette er dog ingenlunde ensbetydende med, at de kosmologiske aspekter i hans værker derfor burde underordnes de religiøse aspekter, endsige burde tilbageholdes i videst mulig omfang. Sagen forholder sig snarere omvendt.

Martinus budskab til verden har to hovedaspekter, nemlig religion (kærlighed) og videnskab (sandhed). I sit Tredje Testamente fører Martinus skridt for skridt disse to komplementære livsytringer sammen til den enhed, som kommer til udtryk i begrebet kosmisk bevidsthed.

Vi ufuldkomne mennesker har et stykke vej at gå for at genskabe samme enhed i vor bevidsthed. Vejen går for os, der er vokset ud over enhver form for dogmatisk religiøsitet, over videnskaben (logikken), der står for sandhedsaspektet. Naturligvis er mange af os langt mere religiøst, filosofisk eller psykologisk motiveret end just naturvidenskabeligt motiveret. Men logikken i sin sandhedskærlige form er en livsytring, der videnskabeliggør alle vore mentale indfaldsvinkler. Det er det, vi bør tænke på, når vi vil gøre os klart, hvordan vi bedst kan definere vor egen holdning og tilsvarende livsvej mellem de to komplementære livsytringer, som vi udtrykker som kærlighed og sandhed.

Hvis Jesus havde ønsket at benævne den ånd, som han bebudede til senere tider som Kærlighedens Ånd, ville han have gjort det. Men han benævnte den som Sandhedens Ånd. Deraf kan vi udlede, at det Andet Testamente primært har åbenbaret os Kærligheden, medens det Tredje Testamente primært har åbenbaret os kærlighedens komplementære modpol, nemlig Sandheden.

Derved sammenknyttes de to komplementære livsytringer til en eksemplarisk enhed, som vi kan opfatte som vedkommende og derfor genskabe i os selv, idet vore iboende religiøse længsler nu kan suppleres med vore forholdsvis nye videnskabelige længsler - og derigennem opfyldes.

Kærlighedsvidenskab

Sandhedsaspektet i Martinus værker understreges ved, at Martinus gennem logiske tankerækker omformer kærligheden til en videnskab, der åbner mulighed for at omgås alle livsytringer kosmisk-kemisk. Hertil kommer, at de kosmologiske aspekter i Martinus værker er særdeles omfattende, hvilket ikke kan måles efter, hvor hyppigt man kan stedfæste selve ordet "kosmologi" i hans samlede livsværk.

Der findes et andet ord, som vistnok ikke nævnes en eneste gang i Martinus værker, men som ikke desto mindre kan forudses at komme til at spille en stor rolle i verdensbefolkningens accept af Martinus komologiske Tredje Testamente, nemlig ordet komplementaritet - et begreb, der for mange vil komme til at lukke op for en yderst praktisk forståelse af Martinus analyser af polprincippet.

Martinus var på grund af sin religiøse natur ikke specifikt naturvidenskabeligt motiveret og følte sig derfor ikke draget til at gøre sig fortrolig med dens terminologi, omend han med lysende interesse kunne engagere sig i naturvidenskabelige aspekter, dersom situationen krævede det. Han udviklede sin helt egen terminologi, der bestemtes af "de forhåndenværende søms princip". Han var snarere åndsvidenskabeligt motiveret. Men videnskabelig - det var han altså.

Derfor hyldede han i langt højere grad naturvidenskaben som forløber for sin åndsvidenskab end de mangfoldige spirituelle og nyreligiøse bevægelser, som præger vor

tid, og som det gælder om ikke i utide at konfrontere med Sandhedens ånd, fordi der indenfor mange af disse bevægelser næppe er plads til nøgtern logik.

I dette lys må vi også prøve at forstå Martinus afstandtagen overfor at præsentere eller ligefrem falbyde sine budskaber på offentlige markedspladser og udstillinger (f.eks. esoteriske messer), hvis arrangører ikke motiveres af ønsket om at bane vejen for en højere moral og etik, men snarere ønsker at understøtte et frit konkurrencemarked på godt og ondt. En konkurrence, som foregår mellem et utal af indbyrdes modstridende spirituelle bevægelser, hvis budskaber ofte ikke blot savner videnskabelighed, men i visse tilfælde også opbygger kampberedskab mod den videnskabelighed, som ville betyde deres endeligt, dersom den bredte sig. Det er ikke uden grund, at Martinus (i LB I) advarende konstaterer, at det er fra nyreligiøst hold, at megen modstand mod hans åndsvidenskabelige Tredje Testamente vil komme til at udgå.

Når Martinus betegner vor tids naturvidenskab som "søluften, der vidner om havets nærhed", understreger han dermed den forrang, som sandhedsaspektet har i hans Tredje Testamente. Ja, det kan forudses, at alle fagvidenskaber en dag får åbnet deres øjne for Martinus kosmologi og kosmiske kemi - og derigennem kan forenes i en åndsvidenskabelig naturforskning, som lukker op for højintellektuelle religiøse dimensioner.

Ligesom der er forskel på, om det er intelligensen eller følelsen, der står i forgrunden af de Martinus-venners bevidsthed, der gerne vil engagere sig i forkyndelsen af Martinus verdensbillede, således er der tilsvarende mulighed for frit at vælge, hvilket fortegn man vil give sin forkyndelse, - et videnskabeligt eller et religiøst. Begge udgangspunkter er berettigede, da de henvender sig til en polariseret verden, hvor begge sider bør tilgodeses. Men: i samme grad som forkynderen evner at integrere intelligens og følelse i sin egen bevidsthed, vil han eller hun føle sig tilskyndet til at arbejde "dobbeltpolet" i sin undervisning - og derigennem kunne bidrage til at neddæmpe forhåndenværende polariseringstendenser.

Hvor engle ikke tør træde

Martinus gør os opmærksom på, at målgruppen for hans Tredje Testamente hovedsageligt består af "humane materialister". Derved forstår han jordiske mennesker, som ikke mere er særlig religiøse i traditionel forstand, men snarere ønsker viden frem for tro. Humane materialister kan f.eks. have et naturvidenskabeligt, ateistisk, fritænkende, eksistentialistisk, filosofisk eller psykologisk udgangspunkt og derudfra søge efter nye impulser til fortsat højnelse af deres livsanskuelse.

Vor tids ydre verden udvikler sig i stigende grad til en "heksekedel", der bobler af primitiv (og derfor åbenlys) religiøs fanatisme på den ene yderfront og af intellektualiseret (og derfor kamufleret) religiøs fanatisme på den anden. Millioner eller måske ligefrem milliarder af mennesker verden over indvikles i og bindes af bobleriets utallige forførelsesaspekter, hvilket er begrundet i, at langt de fleste mennesker endnu ikke har fået øje på det frigørende midte i deres egen individuelle bevidsthed, som ligger midtvejs mellem deres intelligens og deres følelse. Enhver velment religiøs iver, der endnu ikke tager rimelig bestik af nævnte bevidsthedsmidte, bidrager mere eller mindre til bobleriet. Selv overivrige repræsentanter for Martinus' Tredje Testamente er ikke undtaget herfra.

I global målestok kan vi iagttage, at heksekedlens boblende aktivitet med sine utallige forførelsesaspekter tiltrækker religiøse sympatisører i hobetal, som mere eller mindre indvikler sig i bobleriet og derved pådrager sig selv og en del af deres proselytter smertelige erfaringer, hvis positive side er, at de efterhånden forvandles

til humane materialister, der mere og mere nærmer sig det punkt, hvor de blot længes efter at komme ud af heksekedlen. Hvis vi vil bidrage til at støtte verdensgenløsningens primære hensigt, vil vi naturligvis føle os mere tiltrukket af at hjælpe vore medmennesker med at komme ud af bobleriet end ligefrem at opmuntre dem til at boble med.

Derfor: når vi nu vender vor sandhedskærlige opmærksomhed imod de millioner og atter millioner af buddhistiske, muslimske og mange andre trosreligioners tilhængere, som af skæbnen hvirvles ind i førnævnte heksekedels boblende aktivitet, kan vi levende forestille os, at disse millioner religiøst ophedede trostilhængere en dag vil komme til at stå som humane materialister. Dog med en helt anden religiøs baggrund end den, vi selv har. Denne fremtid er allerede begyndt hist og her.

Her er det jeg mener, at det må være på sin plads at opfordre til at træde varsomt. Vi kan jo sagtens stå der og slå på tromme for "vort" Tredje Testamente. Men det kan ikke være meningen med dette Testamente, at vi på forhånd skal afskrække vore brødre og søstre fra andre religionskulturer ved i en sådan grad at fremhæve vort kristne bibelgrundlag, at koranen, bagavadgitaen, vedaerne og alle de andre hellige skrifter må forekomme at blive sat i skygge af vores religiøse iver.
Martinus var altid den første til at træde varsomt i alle livets forhold. Hans Tredje Testamente er et rent kunstværk i, med største varsomhed at tage mennesker fra alle religionskulturer til sit hjerte - uden derfor at lægge skjul på den kristne verdensreligions specielle rolle i verdensgenløsningen. Og der er ikke noget, der kendetegner Martinus varsomhed bedre end den nøgterne videnskabelighed, med hvilken han fremsætter sine kosmiske analyser.

Her er det, at især de kosmologiske og kosmisk-kemiske aspekter i hans forkyndelse fremstår som en katalysator, der i varsom kærlighed ikke blot omfavner alle religionskulturers arvtagere, men også forvandler dem indefra - til "én hjord og én hyrde".

I sit hovedværk "Livets Bog" minder Martinus os gentagne gange om, at "dåren vandrer trygt der, hvor engle ikke tør træde". Lad os derfor hellere følge englenes sang end begive os ind i heksekedlens dårskab

Martinus skrev (i Kosmos 1937):

Vort hus er en skole for kosmisk uddannelse af hjernen og bliver således den første i sin slags, bliver den første af en lang række sådanne skoler, der ned gennem tiderne vil blive bygget til befordring af kosmisk udvikling af forstanden, hvilke skoler på denne måde vil komme til at afløse de gængse kirker og templer for religiøs kultus.

Islam i Danmark

v/Gunder Frederiksen

I forbindelse med dagspressens kulturdebat, har der været en del tilslutning til den tanke, at for at få et godt liv må man være i overensstemmelse med den kultur, der hersker i det land, hvori man bor. Vi må se problemet i lyset af menneskehedens udvikling, hvor kulturen gennemgår forskellige stadier, således at det kulturtrin, der hersker på et tidspunkt slet ikke passer til menneskeheden på et senere tidspunkt. Kultur er jo noget der udvikles – hvis det vel og mærke er ægte kultur. I modsat fald har det nærmest navn af fundamentalisme. Danskerne anno 2004 ville jo slet ikke kunne tilpasse sig en vikingekultur, en middelalderkultur eller andre af vore fortidskulturer. Det er simpelt hen udlevet. Også her hersker det kosmiske sult-mættelsesprincip.
Op igennem historien har kultursammenstød ført mange krige og stridigheder med sig. Men de internationale tilstande, vi oplever i vor tid, viser med al ønskelig tydelighed, at den mættelse og ligefrem væmmelse ved krig og ufred, som logikkens love tilsiger os, må finde sted på et eller andet tidspunkt, langtfra er nået. Der har været og blandt nogle mennesker er der stadig en ret stor tilbøjelighed til at tro, at hvis blot "min tro, min kultur, min levevis" osv. vandt gehør over hele verden, så ville vi opleve paradis på jorden. Intet kan være mere forkert.

Hitz ut-Tarir

I 2003 har Aarhus Universitetsforlag udsendt en bog, som under navnet "Hitz ut-Tarir i Danmark" figurerer som Danmarks bud på "den islamiske fare", som det hedder på bogens bagside. Er Islam da en fare for Danmark. Personligt må jeg sige, at jeg ved det ikke. Men at mange tror det, er jeg overbevist om. Hitz ut- Tarir har utvivlsomt formået at skabe en vis frygt i Danmark. Og det er ikke uden grund.

Da jeg en dag var nede for at tømme min postkasse, lå der et 27 sider stort anonymt skrift med titlen "Beviset på Islams sandhed" i postkassen. Der var hverken forfatternavn eller afsender på kuverten. Det var uden frimærke, altså ikke sendt gennem posten, men blot lagt direkte i min postkasse. I Danmark er vi ikke vant til den slags, og jeg kan straks sige, at jeg tager stærkt afstand fra det. Ikke mindst fordi det indeholdt et voldsomt angreb på hele den vestlige kultur - for øvrigt begrundet i en længst tilbagelagt fortid. Efter min mening må man gerne kritisere, men almindelig hæderlighed tilsiger, at så må man gøre det med "åben pande".

Men "hvad er sandhed?"

Som bekendt blev disse ord udtalt af Pilatus under den historiske domfældelse af Jesus. Dermed blev den største visdom manifesteret for verden, for hvem kan udtale sig om, hvad der er sandt? Der tænkes naturligvis ikke her på sandhed i vort lille, daglige perspektiv om jordiske ting, men den store sandhed om de dybe eksistentielle værdier. Og hvem kan udtale sig om det? For mig at se er det klogeste - ja, mest vise der er sagt om den sag udtalt af Sokrates, hvor han sagde: "Det eneste jeg ved, er at jeg intet ved". Det er sandheden – nemlig at vi ingenting ved – i al fald så længe vi ikke har kosmisk bevidsthed. Dermed er der nemlig udtalt en så dyb ydmyghed, at den uvilkårlig kalder på det tænkende menneskes dybeste respekt. Og dermed har man taget de første skridt på vej mod sandheden. – Ydmyghed er den mest sikre vej til sandhed. Martinus har i kraft af en ren og klar kosmisk bevidsthed udtalt, at "Ydmyghed kan udtrykkes som nøglen til visdommens port" ("Vejen til indvielse" s. 5.)

Vi er alle på vej til visdommens port, men at finde den og passere den for sluttelig at nå til målet, det er straks en anden sag - ej heller får man den præsenteret ved et skrift, der pludselig ligger i ens postkasse. Den store sandhed beskrives malende og særdeles dramatisk af Martinus, hvor han skriver at den "går hen over kontinenter og have, gennem golde ørkener og iskolde polarlande, over vandring gennem et hav af prøvelser - en vandring i mørke – gennem tilfrosne tundraer og sumpe, over floder, søer og bække, gennem frodige, blomsterfyldte enge, haver, marker og skove, opad stejle klippeskrænter og bjergskråninger og nedad gennem dybe afgrunde med kolde dynd og slamhuler med slimet kryb

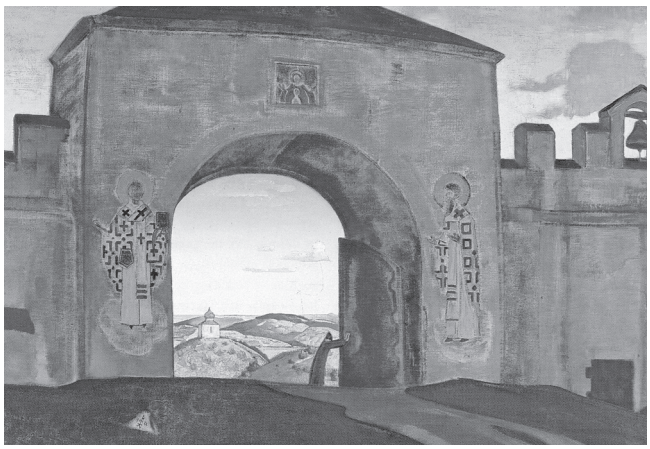

og dunstarter, gennem solhede, feberbefordrende terræner med junglekrat, fyldte med alskens livsfarlige, vilde dyr, tiger, slanger krokodiller og insekter".

Men ikke nok med det. – Vi er endnu ikke ved vejs ende: Vi må også "gennem frygtelige mørke dødszoner, hvor de levende væsener kun kan opretholde deres tilværelse i kraft af mord og drab af andre væsener. Vi går igennem zoner, hvor hadets giftige flamme får de levende væsener til at lyve, bagtale, lemlæste og myrde og dræbe hverandre". Og videre "Hen over valpladser med dræbende tanks, kanoners torden, maskingeværs skratten og bombeflyvemaskiner, der gør selve Guds lyse himmel, - det sidste søgte tilflugtssted for de døendes bristende blikke, farlig at skue, - går den evige vej". Men vi er langt fra ved vejs ende endnu, vi skal også "hen over stinkende lig, store byers ruinhobe, milevide soldatergrave, overfyldte hospitaler, forarmede og sultende befolkninger, martret af epidemier, dyrtid, røverier og plyndringer. Og fra "beskyttelsesrum", kældere og jordhuler råber menneskeheden imod den himmel, de selv har forgiftet og derfor ikke tør være ansigt til ansigt med.

Via utallige inkarnationer

Med disse stærkt malende ord beskriver Martinus menneskehedens vej mod visdommens port – den port der fører til sandheden. Gennem utallige inkarnationer med utallige såvel smertefulde, men også glædesbringende oplevelser går vor oplevelsesvej fra det egentlige dyrerige til det rigtige menneske, som endnu vinker forude for homo sapiens anno 2004.
Vejen til sandheden er altså en lang og smertefuld vej, hvor ydmyghed er ledetråden og ikke blot et spørgsmål om, at man får den præsenteret i et eller andet skrift, for intet almindelig jordisk menneske har i dag patent på den store og endelige sandhed.

Har Gud en særlig kæledægge?

Når jeg finder anledning til at bringe Martinus meget malende og kraftfulde beskrivelse af menneskehedens vej til det, han kalder visdommens port, hvor vi vil blive i stand til direkte at skue ind i virkelighedens verden, så er det, fordi jeg blev præsenteret for det skrift, der foregiver at bevise, at netop hans/hendes bud på sandheden er den eneste.

Men alene den omstændighed, at skriftet er sendt anonymt er for mig nok til at vurdere, at det ikke kan have meget med sandhed at gøre. Sandheden kommer ikke som noget anonymt, der skal smugles ind, som om man er inde i et ulovligt ærinde. Hvis ikke det tåler dagens klare lys, kan det ikke være sandhed.

Men prøv ret at betænke hvor mange mennesker, sekter eller religiøse retninger, der har råbt ud for hele verden, at de havde fået hele sandheden. Det er jo ren fiktion. Hvordan kan alle de religioner eller sekter hver for sig påberåbe sig at være i besiddelse af sandheden, når de er forskellige? Dertil kommer at det er totalt utænkeligt, at en Gud, som pr definition er såvel en "alkærlig som almægtig og alvis Gud", skulle favorisere en enkelt religion, bevægelse eller sekt. I så fald ville den alkærlige Gud jo afvise alle andre end netop denne sekts tilhængere. Den opfattelse, at Gud skulle have en særlig "kæledægge", er ikke i overensstemmelse med alkærlighed, for det ville jo betyde, at der ikke blev kærlighed til alle andre end netop "kæledæggen", og det kan ikke tænkes om en alkærlig, alvis og almægtig Gud. Alkærlighed må betyde kærlighed til alle levende. Ikke desto mindre er verden fyldt med mennesker, som opfatter Gud som netop deres gud og deres "sandhed" som den sidste og endelige SANDHED.

Vi er alle på vej til SANDHEDEN, men det er en uhyre lang og smertefuld vej, som forløber over mange inkarnationer, hvor vore evner til at skue ind i virkelighedens verden gradvis åbenbares for vore øjne i takt med vor evne til at fjerne de mange slør, sandheden er omgivet af. Martinus LB1 s. 29: "Således udgør enhver tids opfattelse en bestemt sandhed, båret af det bestemte synspunkt, hvorfra den er set, og alle samtlige opfattelser af tilværelsen repræsenterede altså en i klarhed stigende skala, jo længere man kom frem i udviklingens evige rejse". Og spørger man så, hvor længe den evige sandhed skal blive ved med at afsløres, er svaret fra Martinus' hånd: "Når individets sansebegavelse er så langt fremskreden i sin udvikling, at det er i stand til som en realistisk kendsgerning at opleve at – alt er såre godt, - da er den evige sandheds afsløring fuldendt, idet nævnte oplevelse netop ikke kan eksistere uden at være identisk med oplevelsen af nævnte sandheds videnskabelige grundanalyse.

Kort sagt: Den endelige og store SANDHED er noget der gradvis åbenbares for os inkarnation efter inkarna-

tion – nemlig i takt med vor stigende evne til at fjerne de mange slør, som sandheden er omgivet af. Og hvad er disse slør andet end vore mangelfulde evner til at opfatte og forstå sandheden?

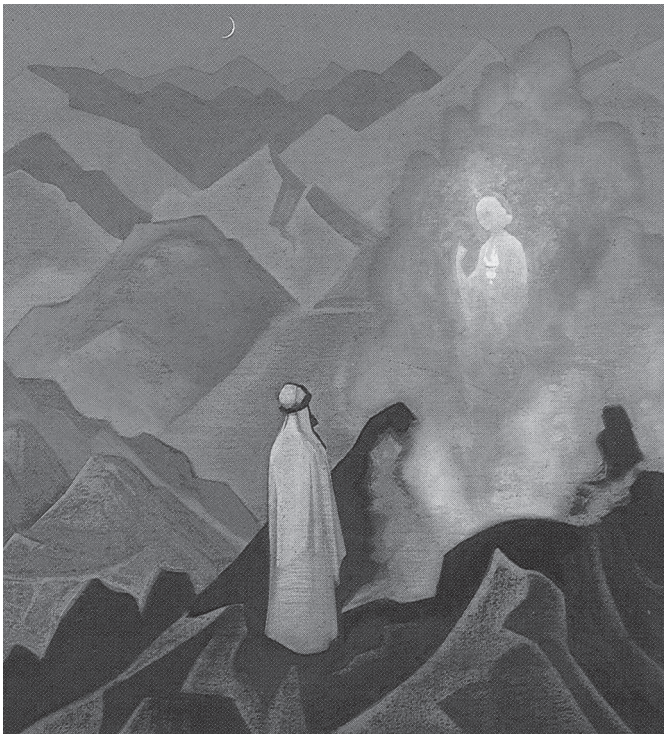

Muhammeds åbenbaring

Hvem har patent på det eneste saliggørende?

Mon ikke vi kommer sandheden nærmest, hvis vi indrømmer, at ingen af os almindelige jordiske mennesker har patent på den store sandhed. Martinus har i kraft af klar kosmisk bevidsthed udtrykt det særdeles klart i Livets bog bind 1 side 10, hvor han bl. a. skriver at "ethvert krav eller fordring om at udgøre det eneste saliggørende aldrig vil forekomme eller eksistere uden at høre ind under uvidenhedens symptomer eller kendemærker". Han begrunder det med følgende:

"Faderen, forsynet eller almagten lader nemlig aldrig en enkelt manifestation, ligegyldig hvad eller hvem denne manifestation måtte høre ind under, være mægtig nok til at overflødiggøre alle andre former for manifestationer, men benytter sig derimod i lige grad af alle eksisterende manifestationer tilsammen for at iscenesætte hver enkelt væsens håb og længsler tilpassede salighed og lader derved ethvert levende væsen fremtræde som en absolut uundværlig rollehavende i det gigantiske eventyr, der hedder tilværelsen.

Et enkelt væsens manifestationer, de være sig nok så strålende og fuldkomne, vil således aldrig være mægtige nok til at overflødiggøre alle de øvrige former for forsynets eller almagtens påvirkninger af væsenerne. Vi har derfor aldrig set og vil aldrig nogensinde få at se, at et såkaldt "helligt væsen" eller en såkaldt "hellig bog" vil være i stand til at udgøre mere end en enkelt nuance eller brøkdel i det mægtige sammenspil af kræfter, der hver dag viser sig for os som et levende illustreret billedgalleri, hvor universer, sole, planeter og væsener med sine hver især tilhørende skønhedsformer og inspirationsværdier svæver forbi vore, i henhold til vort udviklingstrin og sansebegavelse mere eller mindre undrende øjne".(Livets Bog 1, stk 10).

Så vidt jeg kan se, er der med disse visdomsord af Martinus udtalt et kosmisk defensorat for nøglen til fred og forsoning i verden, nemlig den nøgle vi kender under begrebet tolerance.

Som et led i menneskehedens udvikling, vil der også efterhånden ske en sammenblanding af de forskellige kulturer. Befordringsmidlernes udvikling og menneskenes behov for at lære andre kulturer at kende har medført, at menneskene i stadig stigende grad lærer fremmede kulturer at kende. Med god vilje skulle der komme en masse godt ud af det, således at vi lærer hinandens tænke-og levemåde at kende.

Som det første spæde skridt på vejen må man sætte sig ind i det høje etiske mål som er udtrykt i kærlighedsbudet: Du skal elske din næste som dig selv, som må være betingelsen for det endelige mål, som er udtrykt af Martinus, hvor han siger, at slutfacittet kan udtrykkes med ordene "Alt er såre godt".

Martinus' sprogbrug

v/Harry Rasmussen

Dine tanker omkring "Martinus' sprogbrug' (Impuls 1/04), har givet mig anledning til at fremsætte en kommentar.

Du er vistnok ikke den første, der har undret dig over Martinus' specielle sprogbrug, som især til at begynde med var temmelig specielt i flere henseender. Efterhånden som han skrev Livets Bog m.fl. strammede han sætningsbygningen op og ændrede retskrivning. Men personlig har jeg kendskab til, at folk, der er født efter krigen og som har haft deres opvækst i 50'-60'erne, og deres videregående uddannelse i slutningen af 1960'erne-begyndelsen af 1970'erne, har overordentlig vanskeligt ved at læse og forstå Martinus' sprog. Dels er der de lange sætninger, og dels et ordforråd, som i stor udstrækning var/er præget af bibellæsning og bibeltolkning, men vel egentlig ikke så meget af ugeblade. Du tænker formentlig her på, at Martinus selv har oplyst, at hans ungdomslæsning hovedsagelig bestod af ældre numre af Familie Journalen. Bortset fra det, var indholdet af dette ugeblad i 1920'-30'erne af en rimelig god folkeoplysende karakter, ofte velskrevet, om end på en populariserende måde. Blandt bladets faste medarbejdere var den såkaldte globetrotter Holger Rosenberg, hvis sommerbolig "Villa Rosenberg" på Klint som bekendt senere blev erhvervet af Martinus' Institut.

Noget af det vedr. Martinus' sprogbrug, der særlig er faldet nogle for brystet, er hans brug af ord og begreber, som i almindelig sprogbrug betyder noget helt andet, end den betydning han har tillagt ordene. Der er f.eks. ord som underbevidsthed og tyngdeenergi, som de fleste umiddelbart forbinder med hhv. det psykologiske begreb underbevidsthed og det geofysiske begreb tyngdekraften, og jeg ved, at det har forvirret mange, inklusive mig selv i begyndelsen.

Din anke over Martinus' brug af ordet race i den forbindelse, du nævner, er vel egentlig ikke så slem, for der findes jo et almindeligt begreb, som hedder menneskeracen eller den menneskelige race. Forstået som en slags sideordnet eller evt. overordnet race til dyreracen. Disse udtryk er dog vist for længst gået af mode til fordel for udtrykkene race om de forskellige menneskeracer og arten om det biologiske tilhørsforhold.

Du mener, at det at Martinus sætter ord, som f.eks. "kunstig" i gåseøjne, betyder at ordet ikke skal tages bogstaveligt. Om det er rigtigt ved jeg nu ikke. Martinus brugte jo ofte at sætte ord, han ville fremhæve, i gåseøjne, mens han kursiverede ord og sætninger, der er af speciel vigtighed. Men som du selv er inde på, skal man altid have i tanken, når man læser Martinus, at han ser alting fra et såkaldt højpsykisk synspunkt, mens vi andre iht. Kosmologien ser det fra en såkaldt lavpsykisk sansehorisont. Derfor ser Martinus bl.a. og som bekendt anderledes på f.eks. parringskærligheden end vi almindelige dødelige normalt gør det.

Du har selvfølgelig ganske ret vedr. ordet og begrebet "latent", som jo betyder, at noget endnu ikke er kommet til udfoldelse. Men det indebærer jo implicit, at dette 'noget' indeholdes i eller ligger 'i dvale' i tilstanden "latent". Så Martinus' brug af ordet og begrebet er vel egentlig i orden.

Ja, tænk hvilke problemer oversættere må have i almindelighed, og i forbindelse med oversættelsen af Martinus' værker i særdeleshed! Hvordan situationen vil være om 100 år, kan man kun gætte på, men tænk f.eks. på litteraturen fra dengang og tidligere, som f.eks. H.C.Andersens værker. Bortset fra at disse oprindelig blev skrevet og trykt med gotisk skrift, som meget få synes at være i stand til at læse i dag, så er hans ordforråd og sætningsbygning af en sådan karakter, at nutidige læsere – især børn – ikke sjældent har vanskeligt ved at læse ham. Det har dog hjulpet en del, at anerkendte og 'autoriserede' H.C.Andersen-forskere har moderniseret retskrivningen til Nudansk og 'oversat' visse ord og udtryk, som for længst er gået ud af sproget.

Nu prætenderer Martinus' værker jo i lighed med bibelen og andre hellige skrifter at være åbenbaringer, som man ikke sådan uden videre kan tillade sig at ændre på beskrivelsen af. Man kan ændre på retskrivningen og måske tillade sig at 'oversætte' visse ord, men nok heller ikke mere. Derimod kan man tænke sig en kommentarlitteratur, f.eks. a la Per Bruus-Jensens værker, der på flere afgørende punkter redegør for ellers uforståelige eller vanskeligt forståelige begreber mm. i originalteksten. Rent personlig kunne jeg dog også forestille mig en kritisk kommentarlitteratur, der grundigt og sagligt gennemgår indholdet af Martinus' litteratur, herunder analyserne og holdbarheden af disses interne logik, alene med det formål at hjælpe de af os, der er sandhedssøgende, men med eller uden grund også er skeptiske,

med ”at finde vej i mørket”. En sådan litteratur tror jeg vil dukke op før eller senere, især hvis og når Martinus’ verdensbillede kommer ud af sin ufrivillige lidt sekteriske ’puppe’ og bliver mere alment kendt og dermed formentlig får større indflydelse på opinionsdannelsen.

Om venstrehåndede

v/*Kirsten Crabb, Nygade 1, 7700 Thisted*

I “Kort fortalt” i det seneste Impuls står der, at antallet af venstrehåndede i vesten synes at være stigende.
Åndsvidenskabeligt set kan jeg ikke byde på en plausibel løsning. Derimod mener jeg, der er en ganske jordnær forklaring på tallene.

I 1914 og helt frem til 1940’erne, hvor jeg gik i underskolen, fik ingen såkaldt kejthåndede tilladelse til at bruge den “forkerte” hånd. De blev hårdt og brutalt tvunget til at skrive med den “rigtige”. Det afstedkom stor jammer hos de arme unger, der på den måde måtte gå imod deres egen natur. For nogle var det så traumatisk, at der kunne opstå reaktioner som f.eks. taleproblemer, mange begyndte at stamme.

Ikke så meget senere end min underskoletid - det kan udmærket passe med starten af 1950’erne - kom der mere humane forhold i skolerne. Nu måtte man gerne bruge den hånd, man selv havde lyst til at lade være den dominerende, og det benyttede ungerne sig selvfølgelig af.

Jeg tror, der i og for sig altid har været omkring 20% af børnene, som var venstrehåndede. Det er kun undertrykkelse fra lærere og forældre, der har medført de lave værdier i den første halvdel af 1900-tallet.

Komentar v/Ruth Olsen:

Jeg faldt over en artikel om emnet (Samvirke 10/02), hvor det beskrives, hvorfor venstre hånd oprindeligt blev anset for “den forkerte”, nemlig fordi højre symboliserer det maskuline og venstre det feminine! Således bruges i mange kulturer den højre hånd til at spise med og den venstre udelukkende til at tørre sig bagi ved toiletbesøg.

Selv om man nu finder det er ok at bruge venstre hånd, hedder det stadig “venstrehåndsarbejde”, når man ikke har gjort sig umage med det! Et ægteskab “til venstre hånd” var ikke noget rigtigt ægteskab, som f.eks. Fr.d.7.s ægteskab med grevinde Danner. Alle praktiske indretninger i samfundet er baseret på de højrehåndede, derfor har de venstrehåndede f.eks. flere arbejdsulykker og trafikulykker.

Forskerne har ikke fundet nogen skudsikker forklaring på, hvorfor nogle fødes venstrehåndede. Man har søgt efter den i arven altså i generne, men ikke fundet noget overbevisende. Man har ment de var mere kreative, fordi højre hjernehalvdel styrer venstre kropsdel, og den del af hjernen altså skulle være mere udviklet end normalt. Der er da også forholdvis mange venstrehåndede blandt kunstnere, men teorien er usikker.

Jeg fandt også noget om emnet i Nyt Aspekt (jan.2001), hvor der står, at forskning i USA har vist, at venstrehåndede hyppigere har drømme, hvor de er sig klart bevidst, at de drømmer. Det menes at være logisk al den stund, det er højre hjernehalvdel der er sæde for vore fantasier og intuitive og følelsesmæssige oplevelser. Siger forskerne. Vi ville sige den er “kanal for” disse energier. Hjernen er jo en slags “radiomodtager”, så måske har den venstrehåndedes modtagerapparat bare lidt andre kanaler? Men det er jo stadig ingen forklaring på, hvorfor de har det!

Om at opleve Jeg’et

v/*Holger Jørgensen, Valdemarsgade 45, 1665 Kbh V*

Jeg sidder her midt i “Nuet, tiden og tanken” (Impuls nr. 3,04) og læser om Tolle. Det er dog tydeligt for mig, at han har oplevet “Jeg’et” og evigheden, og for mig at se, er det et mildt kosmisk glimt, Tolle har fået.
Det med “at gå ind i sin egen tidløse tomheds lyksalighed” er nok snarere en opfordring til at “få øje” på sig selv som evigt væsen/væren.

På trods af de lidt bizarre udsagn af Tolle, så gemmer der sig En, der (tilsyneladende) på egen hånd er igang med “opklaringen af livsmysteriets løsning” eller “De tolv grundfacitter” (symbol nr.32). Det ser ud til, at Tolle har oplevet “noget”som en realitet, noget som mange kosmologi-interesserede med kendskab til “analyserne”

endnu har tilgode.

Ja, det er mærkeligt, at man bliver ved med at gøre tiden til en gåde, men ligesom tiden er bevægelsens skygge, så er Evigheden Jeg'ets skygge. Derfor har Tolle ikke kunnet undgå at se det ene, da han så det andet. Selvom jeg måtte trække lidt på smilebåndet, så forstår jeg ganske godt, hvorfor Tolle har formuleret sig på den lidt bizarre måde. Både hans indsigt og begrænsning er meget tydelig. Den bærer også lidt præg af at være skrevet i en frisk "glædesrus" (lyksalighed).

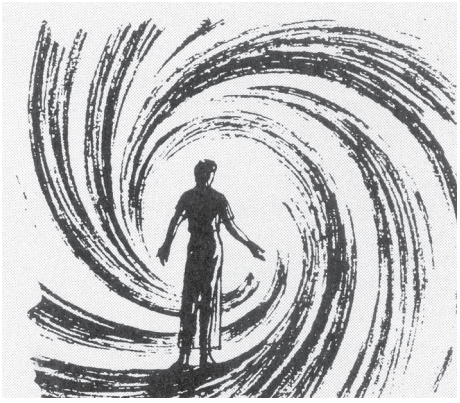

Livets skabelse

v/*Flemming Martinussen, Fasanengen 6, Klint*

Artiklen "Livets skabelse" af Per Bruus-Jensen (Impuls 3/2004) har som årsag skabt følgende virkning i form af min personlige eftertanke ...
PBJ forklarer, at Det Guddommelige Noget udover at fungere i kraft af sit funktionsprincip, iflg Martinus symboliseret ved X1, X2 og X3, i sig selv er navnløs tomhed og absolut stilhed uden for tid og sted. Denne guddommelige tilstand forklares som Guddommens rene - og totalt bevidstløse - urform uden det præg, vi netop kalder liv. PBJ forklarer, at Guddommen i denne urtilstand skaber et alternativ til sig selv.

Udfra ubevidsthed at skabe bevidsthed kan forekomme ret uforståeligt, men det opnås - iflg forklaringen - i kraft af urbegæret i den ubevidste guddom. "I begyndelsen var urbegæret", kunne man fristes til at skrive, som et alternativ til "ordet" i Biblen.

Når jeg er blevet lidt X'et i det, skyldes det ved nærmere eftertanke, at netop beskrivelsen af en begyndelse ikke harmonerer med min opfattelse af et evighedsaspekt, ifølge hvilket intet kan begynde eller slutte. Når der beskrives en guddom i sin urtilstand, ligner det - efter min opfattelsesevne - en udvidelse af evolutionsforståelsen til også at omfatte Skaberen (og evigheden ..)

Noget siger mig, at en forklaring kan være, at Det guddommelige Noget er bevidst i både fortid og fremtid i samme evige nu - også kaldet kosmisk bevidsthed.

Om at slippe begær

I bladet Kosmos, nov.1933 s.5, skrev Martinus bl.a., at "man ud fra en vis religiøs retning i nogen grad synes at fortolke vejen til frigørelse som en tagen afstand fra ethvert begær"...

"Når det fra et vist synspunkt synes at være fordelagtigt at slippe ethvert begær, er det kun udtryk for, at samme synspunkt ligge så lavt, at man ikke er i stand til at overse begærenes sande analyse, der netop fra et højereliggende synspunkt viser sig at være den eneste absolutte basis for skabelsen af individets lyst til livet. At modarbejde begærene er altså det samme som at modarbejde lysten til livet."

"Da begærene således i virkeligheden er de tråde, der knytter jeget til livet, skal menneskene ikke ledes bort fra begærene. Men da begærene kan inddeles i to kategorier, nemlig de for individets udviklingstrin naturlige og de for samme trin unaturlige, vil individernes førelse mod de for hver især passende naturlige begær tilsidst afføde en hundrede procents sundhed på ånd og legeme, hvilket igen er det samme som en forklaret tilværelse, som er identisk med den absolutte frigørelse."

At et væsen der befinder sig i den tilstand, hvor det ikke føler begær efter viden om livets højeste analyser, men har nok i at leve fuldstændig i nuet, er ikke frigørelse, men snarere en slags omskrivelse af den for et primitivt bevidsthedsniveau opfattede salighed, der kun går ud på et så uvirksomt liv, som dette i hvide klæder at stå og vifte med palmegrene omkring den formentlige guddom siddende på en gylden trone.

En sådan form for salighed er guddommelig for det bevidsthedsniveau, der endnu ikke i særlig grad har kunnet hæve sig til skønnere eller højere former for tilværelse, men er forældet og uden inspirationsevne for de væsner, der har fået intelligensen og intuitionens guddommelige magt og derved i "den hellige ånds" sekraft er blevet i stand til at opfatte en form for salighed, der gør al bevægelse og vibration til samvær med Gud, og hvorigennem det bliver synligt, at intet liv kan opleves uden at være identisk med uvidenhedens omskabelse til viden."

(det var fra dengang, Martinus stadig skrev i lange snørklede sætninger!)

TIDLIGERE TESTAMENTERS SYMBOLIK

v/Ruth Olsen

Hvorfor beskæftige sig med et par gamle svært forståelige testamenter, når vi nu har fået et nyt tredie testamente, der er nok så tilgængeligt? Fordi vi med det nye er bedre i stand til at forstå, hvad der ligger skjult i de tidligere skrifters symbolske fortællinger. Vi kan med den gå på opdagelse for at se noget, vi ikke før har set.

Lad os f.eks. tage skabelsesberetningens historie om, at Gud skabte verden på seks dage og hvilede på den syvende. Objektivt set er det jo noget vrøvl, for skabelsen er en evig fortsat proces. Men nu hvor vi kender spiralkredsløbet, kan vi se, det drejer sig om de seks spiralafsnit: mineralriget, planteriget, dyreriget, menneskeriget, visdomsriget, det guddommelige rige. Og den syvende, hviledagen, er så det Martinus kalder salighedsriget.

Martinus har som regel kun indirekte vist, hvordan de tidligere testamenter er blevet forvrænget og mistolket. Det var ikke hans opgave. Men der har været en del andre, der i tidens løb har forsøgt at rette op på fejlene, uden det dog har anfægtet den etablerede kirke. Det er måske heller ikke så vigtigt nu, for det er nok meningen, at vi med intelligensens udvikling skal nedlægge kirkerne med deres ulogiske budskaber. Vi skal udvikle vort eget individuelle gudsforhold og lade massesuggestionen bag os.

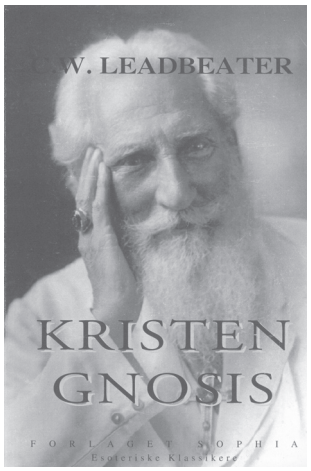

Alligevel synes jeg, det er interessant, hvad en clairvoyant teosof som Leadbeater skriver i bogen "Kristen Gnosis" (forlaget Sophia). Han tager bl.a. fat på at vise, hvad der gemmer sig i den trosbekendelse, der fremsiges hver søndag i alle kirker. Den havde oprindelig en meget kortere form, som blev brugt af de tidligste kristne som en slags "password" for at undgå uvedkommende deltagere i deres møder.

Den indeholder elementer fra den gamle ægyptiske indvielseslære, hvor kandidaten blev ført gennem en symbolsk død, begravelse og genopstandelse efter tre dage. Som del af ceremonien blev han lagt på et trækors. Det er ikke historisk rigtigt, at Jesus blev korsfæstet, for han blev blev slået ihjel ved stening før romerne besatte Judæa. Men Jesus brugte den gamle indvielseslære for at illustrere for disciplene, hvordan enhver sjæl må stige ned i materien, altså stige ned og belive "den jomfruelige materie". Materia = mater = mare = maria. Således er vi alle født af "jomfru Maria"! Kristusbevidstheden skal fødes i "materiens hav", når vi er færdig med den "nedarvede synd", dvs karma, og altså er "ubesmittet".

Jesus blev ikke "pint af Pontius Pilatus", men af "pontos piletos", der er græsk og betyder "tæt hav". Der er sket en fejloversættelse fra græsk til latin. Oprindelig stod der altså, at han "udholdt det tætte hav", den tunge materie. Fejlen førte til et forkert dødstidspunkt, for Jesus døde 105 år før det, man idag tror, og længe før den historiske Pontius Pilatus blev født. Han blev stenet, for det var sådan, jøderne dengang henrettede uønskede folk. Der var dødsstraf for de, der afslørede de hemmelige indvielsesmysterier, og det gjorde Jesus jo!

Trosbekendelsen var ment som en allegori for den menneskelige udviklingsvej, ikke som Kristi livshistorie. Det ville også være underligt, om en konkret dødsdag kunne skifte alt efter, hvornår påsken falder i året! Påsken var solgudens fest! Korset betød engang "helligånden i aktivitet",symboliseret ved det roterende kors, svastika. Når energien roterer, dvs.skaber hvirvler, opstår det som for vore sanser fremstår som materie.

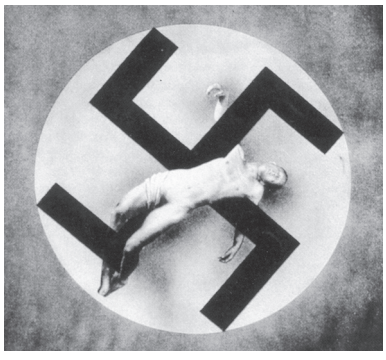

Helligånden er Guds bevidsthedsenergi. Korset viser altså, hvordan "Den Ene" med sin bevidsthed skaber dualiteten og dermed verden, som vi alle er "bundet op på", naglet til. Den verden havde Kristus for længst overstået, men han påtog sig den for en tid, han "ofrede sig", for at lære menneskene noget om, hvordan de kunne frelse sig selv, dvs blive åndeligt genfødt.

Ifølge de gamle ægyptiske indvielsesritualer, skulle kandidaten henligge tre dage og nætter i dyb trance i "jordens skød", før han genopstod den fjerde dags morgen. De tre dage symboliserer mineralriget, planteriget og dyreriget. Så befries man fra den jordiske "underverden" og opstår fra de åndeligt døde. Når Jesus siges at være død om fredagen og genopstod søndag morgen, så passer det jo slet ikke med trosbekendelsens "på tredie dagen"! Og som altså oprindeligt var på fjerdedagen, for først da er man kommet til "det rigtige menneskerige".

Når den indviede således var "genfødt", steg han "op i himlen", dvs i en højere bevidsthed. Og med denne bevidsthed var han nu i stand til, som Guds tjener (højre hånd), at være med til at vejlede ("dømme") "levende og døde". En dommer betyder korrekt oversat en regent, en konge, en højtudviklet.

Når folk i dag står i kirken og siger, de "tror på helligånden", hvad mon de så forestiller sig, det er? At det er Guds skaberkraft, ved en del nok. Men nogle tror måske, det er en slags person? Den misforståelse har Jesus selv været ude om ved at kalde den "talsmanden". Eller har han? Det oprindelige græske ord er "paraclete", der betyder "opmuntrer og trøster", noget der styrker og "bærer frem". Når vi sender kærlig bevidsthedsenergi til vore mikrovæsner, bruger vi også vor "helligånd", vor "talsmand"!

Jesu lidelseshistorie som symbolsk fortælling om alle menneskers udviklingshistorie fører os helt frem til "de sidste tiders" store prøvelse, også kaldet "sjælens mørke nat", hvor vi føler os alene og forladt. Måske må vi være (åndeligt) vågne i ensomhed, mens vore nærmeste stadig "sover". Vi må bede om styrke til at acceptere andres misforståelser. Jesus hang ikke på noget kors og følte sig forladt af Gud, men i menneskets udvikling vil der være en periode, hvor vi oplever os langt væk fra et kærligt forsyn.

Leadbeater skriver (om altergangen): "Vi må gøre os rede her på jorden. Vi er kalken. Kærligheden og visdommen fra Kristus er vinen, som skal hældes i kalken og fylde den, så snart den er klar til at modtage disse ting. Så snart vi, som kalken, er klar til at blive fyldt vil Kristi liv, kraft og visdom strømme ned i os."

Julemysteriet

I en artikel i bladet Kosmos 25/1972 har Martinus afsløret noget af mystikken i juleevangeliet. Her skriver han, at det "i sin dybeste analyse er en fremstilling af principper, der kommer til udfoldelse i det levende væsen". Når vi kan se de religiøse beretninger i et større perspektiv, vil vi opdage, at de skildrer "en udviklingsproces, som foregår i det enkelte menneskes bevidsthed."

Jesusbarnet er vor egen spirende bevidsthed, der er kommet til verden i dyreriget (stalden) i en primitiv organisme (krybbe). Den skal vokse op til at blive "konge" men efterstræbes af vore endnu magtfulde dyriske egenskaber (Herodes), der vil beholde herredømmet. Vore spirende humane egenskaber undslipper dog og overlever, takket være "de hellige tre konger", der repræsenterer impulserne fra de store verdensreligioner.

Disse impulser var "gaver", som vi var i stand til at modtage, da bevidsthedens udvikling var nået til et vist stadium. Ved hjælp af disse "gaver" føres vi til de religiøse mysteriers land, Ægypten, hvor vi beskyttes en tid mod verdens ondskab, indtil vi er i stand til at modstå vore negative kræfter uden mystik. Nået så vidt kan vi ved hjælp af logisk dagsbevidsthed udfolde næstekærlighed i tanker, ord og handling.

Kristusbevidstheden er da modnet så meget, at vi ikke mere hører hjemme i "mysteriernes land", dvs religionerne inspirerer os ikke mere. Vi er nået til "dåben i Jordan" og parat til "helligåndens komme", dvs mødet med åndsvidenskaben. Kristusbevidstheden er "jomfrufødt", den arves ikke fra nogen jordisk far og mor, den må vi selv "lide" os til.

Noget om selvudvikling

v/Eskild Kjær-Madsen

Selvudvikling er et begreb, som længe har floreret i kredse, hvor såkaldt spirituel udvikling har høj prioritet. Begrebet selvudvikling er nok lidt af et paraplyord, som kan dække alt lige fra kosmologens bevidste arbejde med sig selv for at nærme sig en alkærlig adfærd - til forestillingen om, at man via diverse øvelser, åndedrætskontrol, meditationer og forskelligartede fysiske udfoldelser kan nå et højere udviklingsniveau. Og med højere menes i denne sammenhæng både renselse, selvkonfrontation og deltagelse i en spirituel læreproces – oftest vejledt af en person, som har eller mener at have en udviklingsgrad og specielle forudsætninger for at forestå en sådan vejledning. Denne forventes at føre deltagerne frem mod en omfattende – personlig og universel - dynamisk energibevidsthed.

Udtrykket "selvudvikling" kan både tolkes som en udvikling af mig selv og som en udvikling af selv'et, hvilket sidste i spirituelle kredse er udtryk for vores evige, udelte kerne, som er langt mere omfattende end det i vores aktuelle liv erkendte omdrejningspunkt.
Lad det være slået fast med det samme, at ifølge Martinus findes der ingen anden vej til nogen "højere udvikling" end lige præcis den, som vores karma og personligt indhøstede erfaringssum berettiger til. Man kan altså ikke ved en eller anden kraftanstrengelse foretage spirituelle udviklingsspring. Men dette udelukker selvfølgelig ikke, at man øver sig i en kærlig væremåde, som naturligvis i det lange løb kan medføre nogle positive ændringer i ens tankebaner og adfærd. Blot må det erindres, at selv om en given, kærlig handling er vigtig, så er holdningen bag denne endnu vigtigere, i hvert fald når man tænker i spirituelle udviklingsbaner.

Men hvad så med diverse selvudviklingskurser? – Tja, jeg har selv deltaget i sådanne – og har nær kontakt med en del mennesker, som fortsat dyrker denne personlige udviklingsstrategi. Jeg har således selv oplevet og set, hvordan man på en kraftfuld måde kan få gjort op med strukturer, som har haft en negativ indflydelse på ens hele liv og sindelag. Personligt fik jeg således klarhed over nogle forhold, som havde plaget mig noget i mit hidtidige liv – og vist efterhånden konfronteret, accepteret og opløst dem.

Jeg har set mennesker arbejde sig ud af livstruende sygdom, selvdestruktiv mindreværdsfølelse og alvorlige misbrugsproblemer. Altså kan selvudviklingskurser medvirke til et mere positivt livssyn og dermed en lysere livsforståelse og -oplevelse. I et sådant perspektiv er det ganske forståeligt, at en hyppig deltagelse i sådanne kurser kan blive nærmest en livsnødvendighed.

Jeg har imidlertid også som kursist i en sådan sammenhæng oplevet, at den spirituelle lærer mente at have - eller måske snarere fik tillagt - en autoritet, der influerede på den enkelte deltagers personlige livsvalg. Dette er efter min opfattelse meget problematisk, idet selvudvikling vel principielt ikke kan harmonere med en blot delvis fralæggelse af eget ansvar for eget liv.
Hertil kom, at selve tænkningen bag sådanne kurser fremstod som tåget for mig og uden sammenhæng med mine livserfaringer. Selv om jeg har brugt megen tid og energi på at sætte mig ind i dette, har jeg aldrig evnet at forstå den megen tale om diverse energiers og eksempelvis chakraernes betydning. Men det kan jo blot være udtryk for mine begrænsninger.

Et forsøg på en vurdering af, i hvilket omfang en sådan aktivitet nu også fører til "en højere udviklingsgrad og -bevidsthed" kunne være at se på, om den har medført varige ændringer i udviklingen af næstekærlighed – inkluderet alle dette begrebs positive følger såsom øget tolerance, tilgivelse, indlevelse, medfølelse, hjælpsomhed, imødekommenhed o.s.v. Det må vel være rimeligt at anvende sådanne sindelagsændringer som prøvestenen. Ja, det er vel nærmest en definition på selvudvikling! For i samme omfang som sådanne ikke kan konstateres, kan der ikke være tale om nogen "højere udvikling". (Men dette frakender jo absolut ikke andre positive følgevirkninger for den enkelte som eksempelvis ovennævnte!)

Der kommer til stadighed en lind strøm af bøger, som lover tilsvarende udvikling, hvis man læser disse – og handler efter dem. Lad mig her nøjes med to af dem, begge anmeldt her i bladet. Det drejer sig om A.H. Almaas ”Essens – vejen til indre virkeliggørelse” (anmeldt 1998, nr. 1 – side 47) Og Eckardt Tolle ”Nuets kraft – Nøgle til personlig frigørelse” (anmeldt 2002, nr. 1 – side 35). Sidstnævnte er endvidere senest blevet behandlet i sidste nummer af bladet i en artikel af Ruth Olsen (”Nuet, tiden og tanken” – side 45).

Almaas opererer i sin energiopfattelse med begrebet ”essens”, hvilket han definerer på følgende måde: (side 25) ”Nærvær er tilstedeværelsen af essens, af det, der eksisterer. … Altså er nærvær essensens nærvær. Eksistens er essensens indre natur, som adskiller den fra alle andre typer erfaring. Når denne erfaring indtræder, er den ikke vag, uklar eller ubestemt; den er ikke intuition eller flygtig indsigt. Den er en ganske bestemt, klar og præcis oplevelse af ”jeg er”. Der er både afgjorthed og vished.”

Tolle bruger udtrykket ”væren”, som (side 10) defineres som følger: ”Væren er det evige, altid nærværende Ene Liv hinsides de myriader af livsformer, der er underkastet fødsel og død. Imidlertid er Væren ikke bare hinsides, men også dybt inde i enhver ydre form som den allerinderste usynlige og uforgængelige essens. Det betyder, at den er tilgængelig for dig nu, som dit dybeste selv, din sande natur. Men forsøg ikke at gribe den med sindet. Prøv ikke at forstå den. Du kan kun opleve den, når sindet er stille.”

Det minder unægtelig meget om X1 - Jeg’et - i Martinus’ beskrivelse af det levende væsens inderste kerne som et ”noget, som er”. Men altså i begge ovennævnte tilfælde indfældet i et arbejde med Selv’et. Og således også rummet under paraplyen ”selv-udvikling”. – Når der overhovedet er noget at arbejde med, skyldes det det forhold, at vi i vores liv bliver så indviklet i selve livets levelse med alle de udfordringer og aspekter, som dette indebærer. Derved udvikles personligheden og jeg-følelsen; og i tilsvarende grad glemmer vi oplevelsen af selv’et. Men dette er vel også lige præcis hensigten med livet på Jorden og den erfaringsindsamling, som er vores aktuelle forudsætning i vores evige udvikling. Så hvorfor overhovedet beskæftige sig med selv-udvikling? – Jo, fordi vi på celleniveau stadig har mindelser om noget, der forekommer lysere og lykkeligere end det, som er nu. En tilstand af renhed og uskyldighed, som – stadig på et ubevidst plan – forekommer attråværdig. Disse mindelser forekommer med meget forskellig styrke hos os mennesker. Om det så er mindelser fra tidligere i spiralkredsløbet eller det en den gryende intuition, der gør sig gældende, betyder i denne sammenhæng mindre.

Som jeg læser begge ovennævnte bøger består øvelsen i at lære at leve i ”nuet”, fordi det reelt er det eneste, vi har. Fortiden er nu engang fortid – og en overdreven fokus på dens sejre og nederlag, såvel som på forventningen om / frygten for fremtidens tildragelser, sætter konstant én under et pres, som fjerner energien fra det aktuelle nu. Nuets ”essens” eller ”væren” rummer vores eneste mulighed for at træffe valg og at handle. I bogen ”Vandrer mod lyset” beskrives vores skytsengle som synonym med samvittigheden, som altså er en gudgiven viden om, hvad der på den enkeltes udviklingstrin er rigtigt og forkert. (Og det kan naturligvis være meget forskelligt!) Heri ligger imidlertid en subtil anelse eller indsigt, som kan bringes inden for Nuets rækkevidde, for rent faktisk kender vi den jo alle.

Almaas bog rummer mange smukke og tankevækkende beskrivelser. Derfor kunne den fastholde min interesse til hen mod slutningen af bogen. Når jeg alligevel endte med at fravælge den, skyldes det, at man for at nå til en personlig erkendelse af ”essensen”, skal gennemgå en omfattende undervisning hos en lærer eller mester, hvor eleven forventes i et vist omfang at underlægge sig dennes anvisninger. Her står jeg af!

Tolles bog er ligeledes meget velskrevet og tankevækkende, men har ydermere den for mig store kvalitet, at alt det åndelige arbejde, som den lægger op til, udelukkende bygger på den enkeltes egen vilje og evne (udvik-

lingstrin). Derfor er risikoen for at komme galt af sted minimal – også med den efter min opfattelse glimrende – meget enkle, daglige øvelse eller meditation, som han beskriver i kapitel 7 ”Indgange til det umanifesterede”.

Netop fordi den enkeltes åndelige udviklingstrin er en nødvendig medspiller, vil det for de fleste af os åndeligt interesserede næppe være muligt at bringe sig selv i en varig tilstand, hvor man lever udelukkende i ”nuet”. Dertil er vægten af det, vi har med i rygsækken alt for tung. Og tilsvarende med forestillingerne om fremtiden. Alligevel er der god mening i at arbejde med sig selv for at nå en større opmærksomhed på netop nuet. For i samme omfang, som fokus holdes på nuet, reduceres egoisme og selvoptagethed, hvilket igen giver rum for en øgende oplevelse og udvikling af medfølelse og kærlighedsevne – til sig selv som til næsten, og dermed til Gud.

Jeg kalder det ikke at finde Gud, for hvordan kan du finde det, som du aldrig har mistet, selve det liv, du er? Ordet Gud er begrænsende, ikke kun fordi det er blevet misforstået og misbrugt i tusinder af år, men også fordi det indebærer et væsen, der er forskelligt fra dig selv. Gud er selve Væren, ikke et væsen. Der kan ikke være noget subjekt-objektforhold her, ingen dualitet, ingen du og Gud.

Gudsrealisering er den naturligste ting, der findes. Den forbløffende og uforståelige kendsgerning er ikke, at du kan blive bevidst om Gud, men at du ikke er bevidst om Gud. (”Nuets kraft”, side 217, nederst).

Og hvordan går det så med at ”være i nuet”, når man søger selvudvikling i et sådant perspektiv?
Tja, min personlige erfaring er, at intense oplevelser af livets kerne - eller ”nuet” - er uhyre sjældent forekommende, blot små glimt af ”ren væren”, som imidlertid er aldeles overvældende. Mindre kan imidlertid også gøre det, for øvelsen med i en daglig ½ times tid bevidst at søge at udelukke alt andet end nuet er i sig selv helsebringende – fysisk, mentalt og åndeligt. Og som nævnt er det både min erfaring og overbevisning, at man ved denne form for selvudviklingsarbejde ikke er i stand til at nå større erkendelser, end man har udviklingsmæssig basis for. Men det er jo netop lige præcis inden for denne ramme, man har brug for at arbejde med sig selv!

Jeg tør derfor varmt anbefale ”Nuets kraft” til alle, der har behov for / lyst til / mod på personlig selvudvikling. (Derimod er det efter min opfattelse spild at investere i efterfølgeren ”Lev med nuets kraft”. Der er meget lidt nyt i denne!)

PS. Gunder Frederiksen tilbød i DNV 3, 2004, side 8 i afsnittet ”Kan man heale sig selv”, hvad han kalder ”et mentalt healingsprogram”. Dette er for mig et godt udgangspunkt for ovennævnte arbejde.

Læserdebat!!!

Med 3 måneder imellem udgivelsen af dette blad er det af indlysende grunde småt med en aktuel, løbende debat. Der er imidlertid en mulighed for en sådan debat, - blot forudsætter det adgang til en PC, der er koblet op til internettet.
E-gruppen ”Åndsvidenskab” blev startet i en sådan hensigt med nedenstående som sit funktionsgrundlag. Kommunikationen foregår via e-breve (e-mail) som via gruppen distribueres til samtlige deltagere (p.t. 31).

Denne gruppe er tænkt til drøftelser af åndsvidenskabelige emner. Den danske intuitionsbegavelse, Martinus’ arbejde, vil være centralt placeret. Men han er jo ikke den eneste, der giver menneskeheden nye, åndelige vinkler på tilværelsen. Tværtimod! der er mange, som på forskellig måde tager udgangspunkt i, at kærlighed, tolerance og medfølelse er nødvendige bestanddele i det ”rigtige menneske”. Deres forskellige måder at beskrive på kan det også være spændende at holde op imod Martinus’ meget logisk beskrevne kosmologi.

Altså et debatforum i god tråd med indholdet af dette blad!

Eventuelt interesserede kan klikke ind på http://dk.groups.yahoo.com/group/Aandsvidenskab/

Eskild Kjær-Madsen
”styrmand” på e-gruppen

Om rumfolk, ufo'er og stjerneskibe

v/ Lizzie V.Hansen

Vi lever i år 2004, og alle religioner taler om, at der vil komme nogle omfattende forandringer med jorden. Nogle taler om jordens undergang, men det er bestemt ikke tilfældet - tværtimod. Jorden skal hæves til en højere dimension, og det skal alle planeterne også. Det er bestemt fra tidernes begyndelse. Kodeordet er kærlighed - ubetinget kærlighed og tilgivelse.

De fleste planeter i vort solsystem er beboede og ikke kun jorden, som mange tror. Lys og mørke - godt og ondt følges ad, derfor er ikke alle rumfolk lige gode. De er alle teknisk højt udviklede, men nogle er desværre ikke udviklede i følelsesmæssigt og åndeligt henseende. Men mange er i besiddelse af en fantastisk stor kærlighedsenergi. Disse guddommelige folk arbejder kun efter Skaberens vilje og hjælper menneskene og jorden i dens opstigning til en højere dimension, og de har dannet "Den galaktiske Federation" og "The forces of Light" og inkluderer over 200.000 stjernenationer.

Der findes mange forskellige typer rumfolk. De rumfolk, jeg har set, er over 2 m høje, og de har en fantastisk kærlighedsudstråling. De var klædt i gyldne dragter, og har vist sig i drømme og meditation. Jesus Kristus Sananda er en af lederne sammen med Lord Ashtar, og de opholder sig begge på stjerneskibet "Det ny Jerusalem". De er Skaberens forlængede arme og arbejder side om side med De Opstegne Mestre, ærkeenglene og hele englehierarkiet.

Stjernefolkene har ingen interesse i at overtage jorden, de ønsker kun at hjælpe os. Grunden til at de vil hjælpe os er den, at planeterne ikke kan stige til en højere dimension, uden at jorden også opstiger, da den og alle planeterne er afhængige af hinanden. De ønsker ikke, at jordboerne skal føre en atomkrig, da den ikke alene ødelægger jorden, men i høj grad skader hele universet. Det vil de sikre sig ikke sker, og derfor følger de os i deres rumskibe. De elsker os og er vore kosmiske brødre og søstre. Der er millioner af rumskibe, som er de guddommelige vogteres fartøjer også kaldet lysskibe, og de kan rejse udenfor rum og tid igennem de forskellige dimensioner.

De helt store moderskibe er som store flydende byer og kan rumme ca. ½ million mennesker. Der er store hospitaler og auditorier, og de råder over den mest avancerede lægevidenskab og teknologi. Disse skibe er endnu ikke synlige i vort univers. Der findes mange mennesker her på jorden, der kan kommunikere med skibene, og de siger, rumfolkene er parat til at hjælpe os med at rense vores jord på meget kort tid med deres avancerede teknik, som langt overgår vores forstand. De vil ikke gøre arbejdet for os, men give os teknikken.

Herhjemme fortæller pressen aldrig om overflyvninger af UFO'er, og dog er det en daglig foreteelse i meget store dele af verden. Jeg talte med en mand fra Peru, som fortalte, at det ikke var ualmindeligt, at en UFO overflyver deres stadion, når der er fodboldkampe. I 1947 styrtede et UFO ned i Roswell, men sagen blev mørkelagt, og de folk, der havde set det, blev truet på livet, hvis de fortalte om, hvad de havde set.

Dr. Steven Greer holdt en stor pressekonference i the National Press Club i maj 2001, hvor en astronaut og mange piloter og andre betydelige personer stod frem og fortalte om deres møder med UFOer. Over 1 million fulgte begivenheden over internettet og den blev rapporteret over mange fjernsynsstationer og dagblade.

Alt i alt lyder dette meget dramatisk, men i virkeligheden er det noget helt andet - nemlig en udvikling imod en højere bevidsthed, som fører os frem til FRED, LYS OG KÆRLIGHED - DEN GYLDNE TIDSALDER.

Alt dette er så omfattende og lader sig ikke beskrive i korte træk. Jeg har kun løftet en lille flig af den store helhed.

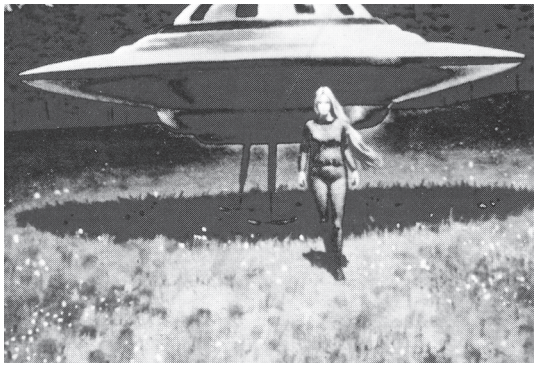

HVAD MENTE MARTINUS OM UFO'ER?

På et spørgsmål om disse emner svarede Martinus i brev 18/1966:

Den absolutte naturlige og fuldkomne adgang for fremskredne levende væsner til at opleve besøg på fremmede verdner, kloder og sole er en kosmisk oplevelse. Den kan derfor normalt kun opleves ad åndelig vej, når væsnerne er fri af deres fysiske legeme. De hører følgelig hjemme på det åndelige plan, hvor væsnerne er frigjorte fra den fysiske organismes spærrende forhindringer, afstande, tid og rum.

Det er derfor, åndelige væsner kan åbenbare sig for væsner på det fysiske plan, når som helst og hvor som helst åbenbaringens objekt måtte befinde sig. De viser sig da i et for tilfældet midlertidigt fysisk synligt legeme. Dette legeme er et materialiseret legeme og kan dematerialiseres lige så hurtigt, som det blev materialiseret.

Hvis de "flyvende tallerkener"og deres ophav ikke er absolut fysiske og hjemmehørende her på det jordiske, fysiske plan, kan de kun være åndelige væsner i midlertidige fysiske materialisationer. Da kommer de ikke ude fra verdensrummet, men åbenbarer sig direkte fra det åndelige eller kosmiske plan. Da kan de udmærket være åndelige væsner, der på en eller anden måde er tilknyttet Mars' og Venus' åndelige planer, selv om disse verdners fysiske plan ikke skulle være egnet til beboelse for fysiske mennesker eller andre fremragende udviklede fysiske væsner.

Med hensyn til menneskenes evne til at rejse i verdensrummet, må det erkendes, at den er meget begrænset. Det jordiske menneskes organisme er ikke skabt som et redskab for sit ophavs flugt fra sit normale livsbetingende opholdssted eller livssfære. Den er ikke bygget til at skulle leve i iltløse eller vægtløse områder. Sådanne områder kan kan det umuligt overvinde i en sådan grad, at det kan skabe en permanent og normal livsoplevelsestilstand på Månen, Mars eller på andre planeter i vort solsystem.

Om de meget omtalte "flyvende tallerkner" er kosmiske visioner iklædt fysisk materialisation, eller de kun er almindelige materielle, fysiske foreteelser med hemmeligt hjemsted her på jorden, kan jeg ikke sige, da jeg ikke har haft nogen som helst intuitive eller kosmiske impulser til at skulle beskæftige mig med disse manifestationer.

Om bøger

Daggry for verden

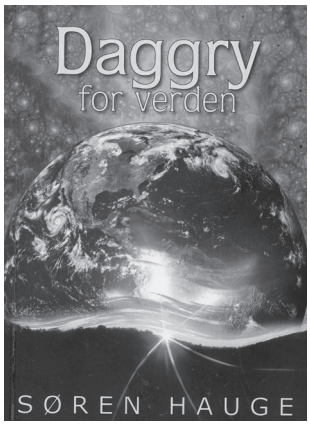

Af Søren Hauge

Levende visdom 2004

262 sider

256 kr.

Anm. v/Egon Scheer

Da jeg blev spurgt om at anmelde Søren Hauges nye bog, Daggry for verden, kendte jeg ikke noget til Søren Hauge eller hans forfatterskab. Men efter at have læst bogen og stiftet nærmere bekendtskab med ham, synes jeg bestemt, han er et meget inspirerende og spændende bekendtskab.

Det er først og fremmest nok, fordi jeg synes, han i bogen virkelig formår at bibringe læseren nogle af de allermest centrale pointer fra de største og mest banebrydende pionerer indenfor de forskellige grene af både fortidens og nutidens fysiske videnskaber og åndsforskning.

Men i den forbindelse vil jeg da godt gøre læsere af dette blad opmærksom på, at Søren Hauges budskab om et daggry og et helt nyt håb for verden og den enkelte verdensborger vist ikke på nogen måde vil være ny. For de fleste af jer ved nok i forvejen, at det budskab kom Martinus jo med allerede ved udgivelsen af hans første bog i 1932. Så efter min bedste overbevisning er der ikke ret meget ny åndelig næring at hente i denne bog.

Men i hænderne på den enkelte og åndeligt tørstende sjæl eller åndelige ørkenvandrer, som måske på nuværende tidspunkt slet ikke selv har noget forhåndskendskab til hverken naturvidenskaben eller til psykologien og kosmologien, vil bogen ikke desto mindre helt sikkert kunne medvirke til at skabe daggry og vækst for et helt nyt håb, både i den tørstende sjæls indre og ydre verden.

Endnu et indtryk ...

v/ Ruth Olsen

Når vi læser en bog, lægger vi mærke til forskellige ting alt efter, hvad der optager os på det pågældende tidspunkt. Da jeg læste Søren Hauges bog, hæftede jeg mig mest ved hans beskrivelse af de mange initiativer, der i vor tid tages for at skabe grundlag for en fremtidig forenet global verden.

Man har f.eks. etableret et internationalt råd, bestående af over 3o tidligere statsledere, heriblandt Jimmy Carter, Vaclav Havel og Mikhail Gorbachev. De har udarbejdet og fremlagt i FN en pendant til Menneskerettighederne, nemlig om Menneskeansvarlighed. For frihed og ret må høre sammen med ansvar og forpligtethed. Det er bemærkelsesværdigt, hvor aktivt Gorbachev arbejder for en forenet menneskehed på et etisk grundlag, der handler om respekt for liv og engagement i at skabe en bæredygtig økologisk udvikling. (se www.earthcharter.org)

Også de mange religiøse retninger prøver nu at skabe forening og dialog på globalt plan. På et møde i 1993 med over 7000 deltagere fra 45 forskellige religioner vedtog man et fælles dokument om en global etik baseret på : ikke-vold, respekt for liv, solidarisk og retfærdig økonomisk orden, tolerance og sandfærdighed, samt lige ret for mænd og kvinder. Hvert femte år afholdes nu disse interreligiøse "verdensparlamenter", hvor man fokuserer på en frugtbar spirituel dialog.

Hvad en sådan dialog er, gør Søren en del ud af i bogen, og gør opmærksom på at uenighed godt kan være frugtbar, det afhænger af, hvordan man forholder sig til den. Dialogens formål er ikke nødvendigvis at opnå enighed men at opnå gensidig forståelse! Enighed er ofte tilslørende og en benægtelse af virkelighedens mangfoldighed. Dialog er en kunst, der fordrer tålmodighed og indlevelse. Kunsten at lytte er vanskelig at mestre, især hvis man har alt for mange forudfattede meninger, for de gør os døve.

Som eksempel kan vi se på vor egen endnu "lille" verden. Vi kan ikke og behøver ikke være helt enige om, hvordan Martinus' værker f.eks. skal tolkes og forstås.

Det vil altid være lidt forskelligt, alt efter hvor vi hver især står i vor udvikling. Om ti år forstår jeg f.eks. noget, jeg ikke forstår i dag. Værkerne er der, dem kan vi diskutere, og ind imellem kan vi være uenige om, hvordan dette og hint skal forstås. Forståelse er nu engang individuel, men derfor kan vi jo godt hjælpes ad gennem en frugtbar diskussion.

Vi har udviklet stor individualitet, og det kan ikke undgå at afstedkomme forskellige meninger, altså uenigheder. På vort nuværende udviklingstrin er opgaven derfor at forholde os til uenigheder på en konstruktiv måde og ikke lukke øjnene for dem. Fremtidens udfordring er at lære samarbejdets kunst trods forskellighederne. Hvis man er bange for uenigheder og lader dem ligge og "ulme" uden at gøre noget ved dem, er det ødelæggende for ethvert godt samarbejde. Martinus sagde godt nok, at man skulle "få uoverensstemmelserne væk", men jeg tror ikke, han mente, vi skulle putte dem under gulvtæppet!

Kristusvejen

af Jørgen Braren Lauritzen

Forlaget Hernov

224 sider

278 kr

anm. v/Børge Christiansen

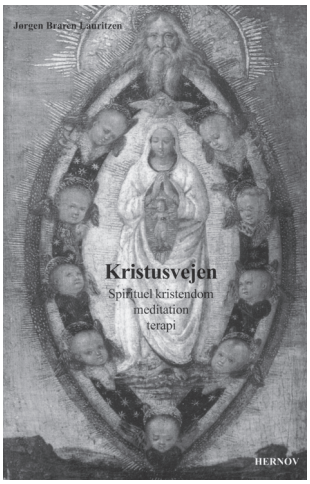

Kristusvejen omhandler en åndelig udviklingsvej baseret på Rudolf Steiners antroposofi. I bogens første 160 sider indføres læseren i antroposofiens livsanskuelse og i reinkarnationstanken i de forskellige kulturer og tidsaldre. Bogens sidste 60 sider omhandler selve udviklingsvejen, dens principper og metoder.

Antroposofi betyder selverkendelse og bygger på Steiners ekstraordinære åndelige evner til at gøre iagttagelser i den åndelige verden, bl.a. ved at læse i "arkashakronikken", som er jordklodens kollektive hukommelse, hvor alle historiske og kulturelle begivenheder er optegnet. Ifølge antroposofien er Kristus et præeksistent åndeligt væsen, der ved dåben i jordanfloden inkarnerede i mennesket Jesus og virkede i denne de næste tre år.

Efter lidelsen og korsdøden genopstod Kristus og etablerede dermed kristendommen. Kristus eksisterer stadig i jordklodens aura, og de enkelte mennesker vil gennem inkarnationerne komme i forbindelse med denne aura, og jordkloden vil blive gennemkristnet. I oldtiden kunne enkelte mennesker blive indviet i den guddommelige aura ved templernes mysterieindvielser. Der var dødsstraf for at forråde mysteriehemmelighederne, da Jesus gjorde det (delvist), blev han derfor dødsdømt!

Ved Kristi virke på jorden blev denne indvielse gjort åben for alle gennem bøn og meditation. Bøn og meditation er at søge sandheden - sandheden om sig selv. Kristusvejen er een af mange veje, der fører til "Unio Mystica", den mystiske enhed med Gud.

Bogen er interessant læsning for søgende menensker, og måske vil nogle netop her finde deres vej til Gud. Men vi er alle forskellige, og der findes andre veje til det guddommelige. Personligt foretrækker jeg Martinus' klare logik frem for antroposofiens megen mystik. Jeg vil slutte med en anekdote, som mange af dette blads læsere nok kender, men her er den alligevel:

Martinus blev engang spurgt om, hvad der i grunden er forskellen mellem antroposofi og hans kosmologi. Jo, svarede Martinus, antroposofien omhandler jo kun jordkloden og dens forhold. Min kosmologi rummer hele mælkevejen.
Nå ja, svarede spørgeren, du er jo også mejerist!
(for de der måske ikke ved det, så var Martinus uddannet som mejerist!)

Oplevelsen af Kundalini

af Lee Sanella

Forlaget Zosma

134 sider

190 kr.

anm.v/Ruth Olsen

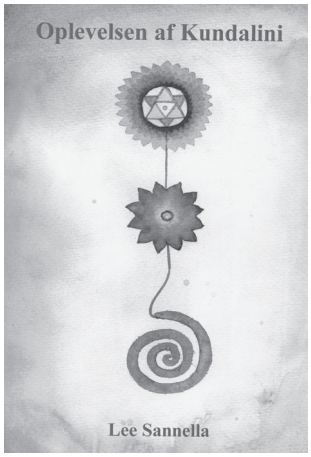

Bogen er oversat fra en ikke helt ny amerikansk udgave. Den er et prisværdigt forsøg på, udfra en videnskabelig tilgang, at få hold på fænomenet "kundalini". Alt for mange fejlbehandles i det psykiatriske system, fordi man ikke kender symptomerne på den såkaldte "slangeilds" aktivitet. Flere og flere oplever åbenbart i vor tid noget, der minder om en begyndende kundalini-rejsning, og fordi de ofte ikke ved, hvad det er, bliver de bange, og angsten gør det hele værre.

Der er mange konkrete eksempler i bogen, og her hæftede jeg mig ved, at de stort set alle forud for oplevelsen havde dyrket meditation eller yoga i en, synes jeg,

overdimensioneret grad. Men da de her omtalte personer endte med at komme i "gode hænder", fik det hele et godt og frugtbart forløb, dvs de smertelige erfaringer fik udvidet deres bevidstheds-horisont.

Derfor er der i bogen ingen advarsel mod al den meditation, som flere og flere - især i USA - tror vil bringe dem til lykkeland. Der nævnes ej heller noget om, hvilke moralske kvaliteter der er forudsætning for en uproblematisk kundalini-rejsning, ligesom den dog tilsidst opnåede salighedstilstand oftest forekommer at være det rene egotrip.

Man har ved eksperimenter med stimulering af hjernen fundet den videnskabelige forklaring på symptomerne ved fænomenet kundalini - mener nogle. Når vibrationerne i hjernen øges, vil energibølgerne reflekteres meget stærkere tilbage fra kraniets hvælvede inderside, hvorved de forskellige krops-nervecentre sættes i aktivitet. Normalt er energistrømmen i venstre hjernehalvdel 50% kraftigere end i højre, men under dyb meditation synkroniseres de to halvdeles svingninger, og samtidig stiger frekvensen fra under 50 Hz til 300-500 Hz. Det skulle så kunne øge kraniets resonansvirkning og udløse en slags domino-effekt på hele nervesystemet.

Det ligner ikke ret meget den beskrivelse vi ellers har om kundalini-energien, der brænder sig vej fra rodchakra op til kronechakra! Men forfatteren mener, det også er hvad der sker, når f.eks. stammefolk danser sig "fra vid og sans", eller det tidligere tiders shamaner gjorde for at få oversanselige evner. Det er en stimulering af nervesystemet, siger han - og tilføjer (s.92): "Hvadenten en person stimulerer kønsdelene eller hjernen, så bliver resultatet en psykofysisk oplevelse. Ikke en virkeliggørelse af Gud." Og citerer Da Love Ananda for flg:

"Trangen efter kundalini i det inderste center i hjernen er nøjagtig det samme som trangen efter kundalini i det seksuelle center. Det er som at anvende samme mekanisme, blot i en anden retning. .. Hengivelse til hjernen ved at give kundalini eller livsenergien opmærksomhed, bliver traditionelt fremlagt som vejen til Gud. Det er en misforståelse, der har sneget sig ind i de åndelige traditioner. Vejen til Gud går ikke via kundalini. Det er bare et redskab til at tune ind på en usædvanlig evolutionær mekanisme."
Bogen er tankevækkende på flere måder, ikke mindst i betragtning af at flere og flere i de kommende år nok vil komme til at opleve "mystiske ting", efterhånden som vort nervesystem bliver mere og mere sensibelt og altså nemmere at stimulere/manipulere.

Kan tro flytte bjerge?

- Om religion og helbred.

Gyldendal

230 sider

248 kr.

Anm.
v/Flemming Martinussen

Oprindeligt lød mundheldet: "Tro kan flytte bjerge." Med tiden modereret til "Man siger, at tro kan flytte bjerge". Indtil der nu - som i bogtitlen - spørges: "Kan tro flytte bjerge?"

Denne bog er en mangfoldig og omfattende besvarelse af spørgsmålet, dels udfra de 11 skribenters egne erfaringer fra lægelig, religiøs og filosofisk praksis, og dels fra det "view" der gives henover den stadigt voksende tilnærmelse gennem de senere år mellem teologi, eksistentiel psykologi og sundhedsvidenskab.
Det ellevefoldige forfatterteam består af én filosof, to psykologer, to præster og fire læger. Bogens 12 artikler omhandler flg emner: Spiritualitet i psykologisk behandling / Suggestion og sygdom / psykoterapi og sjælesorg / mirakuløse helbredelser / sundhed og psyke.

Varetagelsen af sind, krop og ånd har i behandlingsøjemed været suspenderet i lægevidenskabelig praksis i meget lang tid, dvs lige så lang tid, som religiøsitet og lægevidenskab har været uforenelige på grund af vidt forskellige livsanskuelser. Forskelligheden kommer bl.a. til udtryk i opfattelsen af sundhed og sygdom, som fra fortiden har forekommet i to diamentralt forskellige udgaver.

For den ontologiske sygdomsopfattelse eksisterer sygdommen i sig selv som en ting. Kroppen i sin uskyldstilstand interveneres udefra af dårligdom evt. påført af Gud eller Satan. Det blev så lægens opgave at udføre operative indgreb, "reparere" den menneskelige "maskine", og udøve effektiv medicinsk behandling for at sikre patientens overlevelse.
Men så opstod spørgsmålet om, hvilket liv de helbredte patienter skulle leve, bl.a. for at bevare helbredet. De mest materialistiske læger overså problemet, og det blev hovedsageligt de nye generationer af læger og andre ansatte i sundhedssektoren, der begyndte at lancere psykologi, tro og åndelighed som supplement til behandlingen.

Et alternativt sundhedsbegreb viste sig ikke kun at være et spørgsmål om befrielse for legemlig sygdom, og her kommer den anden opfattelse af sygdom og sundhed ind i billedet: "Balanceopfattelsen", som har rødder i den oldgræske medicin. Sind, krop og ånd skal bringes i en balancetilstand, og for at opnå den, må den somatiske behandling tilføjes psykologi, terapi og medmenneskelighed, åndelig næring i en befordrende social sammenhæng.

Dette er anskuet fra en overvejende lægelig synsvinkel. Sjælesørgeren vil ofte erfare netop ubalancen som anledning til åndelig helbredelse - og til håb udover døden.
"Sygdom er sundhedens yderlinie, dens grænse, dens form, betingelsen for at den er til", iflg Troels Lund.
"Livet handler om mere end hvor længe vi lever og hvor raske vi er", iflg Niels Chr.Hvidt.

Selv om der finder en tilnærmelse sted er der stadig langt mellem den videnskabelige og religiøse tilgang. Når der lægevidenskabeligt undersøges fx hvad kærligheden rent molekylært består af, og hvor mon sjælen holder til i kroppen, så kan fx præsten uden tøven anbefale uidentificeret næstekærlighed - indtaget og .. især rundhåndet doceret i sjælesorgsøjemed.

Bogen inspirerer - synes jeg - til mange slags eftertanker, og egner sig mere til studium end til blot gennemlæsning.
Beskrivelsen af forskellige mirakuløse helbredelser og de såkaldte helgen- og saligkåringer hos Vatikanets kommission og ikke mindst det lægevidenskabelige opbud for at stadfæste miraklet er underholdende læsning. Et mirakel kan bevises aldrig så meget udfra de herskende videnskabelige kriterier, men sålænge årsagen forbliver uvidenskabelig, kan virkningen altid af skeptikere karakteriseres som Tilfældig.

Blaise Pascal er citeret for flg udtalelse: I et mirakel er der tilstrækkelig klarhed for dem, der gerne vil tro - og tilstrækkelig skygge for dem, der ikke vil.
Heller ikke bøn som helbredende - i sig selv - kan der redegøres for alene ved naturvidenskabelig metode. Den ofte manglende bevislighed kan måske virke beklagelig, men ligesom ved modbeviset af virkningen af homoøpatisk medicin - i "the great Randi's" regi, må man trøste sig med, at "medicinen" virker alligevel.

Spørgsmål vedr. mirakler: Hvis mirakler findes, hvorfor sker de så ikke for de mennesker, der har mest behov for dem? Hvorfor dør en mor fra sit spædbarn? Hvorfor dør det ene barn, mens Gud nøjes med at redde hørelsen hos et andet? Hvorfor er Paven, Guds "stedfortræder" på jorden, så jammerlig syg? "I det hele taget er mirakler umulige at få ind i et fornuftens billede, hvilket gør dem svære at kapere for moderne læger", skriver speciallæge Stig Ekkert.

Johannes Møllehave, den sidste af de 12, synes på det religiøse område at følge filosoffen Wittgensteins råd andetsteds i bogen: "Om det man ikke kan tale, bør man tie".
Med Per Kirkeby på forsiden og lyrik af Simon Grotrian som sidste nummer, er det finkulturelle anslået.

Det guddommelige Kosmos

af Rolf Kenneth Aristos

eget forlag

156 sider,

kr?

anm. v/Ruth Olsen

Bogen er på letlæseligt norsk - og kom lige som jeg var ved at færdiggøre bladet, så jeg nåede kun en hurtig læsning. Måske en anden vil skrive om den i næste blad og yde den mere retfærdighed. Det er en indføring i Martinus' kosmologi, står der på omslaget, her på en lidt anden måde end i de bøger, der allerede findes.

Forfatteren har en vældig stor viden, spirituelt såvel som videnskabeligt, så mange af Martinus' informationer sammenlignes i denne bog med det, videnskabelig forskning er nået frem til. Det gælder f.eks. med hensyn til de levende væsners udvikling her på kloden, hvor billedet jo er noget mere nuanceret end det, Martinus giver os.

Rolf supplerer sin Martinus-udlægning en del med Per Bruus-Jensens mere stringente måde at fremlægge analyserne på. Det vil nok for nogle gøre stoffet lettere forståeligt, især da sproget her er let og flydende. Der er en del kritik af Martinus' værk, specielt hvad angår sproget, men også af hans énsidige fremhævelse af kristendommen.

Bogen rummer megen konkret oplysning, ikke bare om Martinus' kosmologi, men det forekommer mig, at han i billedmaterialet har spejlvendt grundenergiernes udviklingsforløb. Der findes ikke så megen Martinus-tolkning på norsk, så jeg håber, bogen får stor udbredelse. Det har den fortjent. Der er et og andet, jeg ikke er enig i, men det gør den jo kun til et godt udgangspunkt for en frugtbar diskussion.

I det indre som i det ydre

v/Kjeld John Ledet

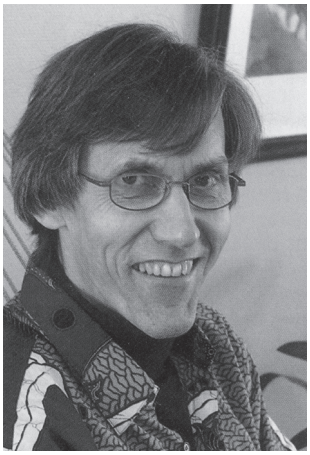

Flere og flere mennesker er gudskelov ved at være indstillet på, at morgendagens verden skal blive en åndelig, følsom og kærlig verden. Mange er da også optaget af at være kærlige udadtil for at bidrage til en sådan verdens skabelse. Men når det kommer til os selv, så er den samme forståelse meget sjældent tilstede. Udadtil skal vi være kærlige, men når det gælder vores indre smerte, så skal vi bare underkende den – vores indre skal vi ikke tage alvorligt. Sådan hedder det gang på gang.

Ofte bliver det fremhævet, at løsningen i forhold til den ydre verden er kærlighed. Sandt nok. Gælder det derimod vores egen indre verden, så skal vi blot være i nuet og ikke identificere os med smerten, som Eckhart Tolle siger. Gunder Frederiksen giver ligeledes i det forrige nummer af Den Ny VerdensImpuls udtryk for, at når det gælder deprimerende tankevirksomhed, så skal vi bare spille tennis, cykle, svømme – i det hele taget være fysisk aktive. Til stadighed opfordrer man altså til bare at løbe fra det indres råb på kærlighed.

Heller ikke Martinus beskæftigede sig kærligt med vores indre. Han talte befriende klart for tolerance, forståelse og kærlighed over for alt i det ydre. Gjaldt det derimod vores indre, så anbefalede han at tænke på noget andet. Men én person kan ikke sige alt fornødent, og hans område var ikke det indres oplysning. Sikkert er det i hvert tilfælde, at vi bliver nødt til at tage os kærligt af vores indre for at komme videre.

Hvordan kan det gå til, at oplyste mennesker laver en sådan forskelsbehandling imellem det indre og det ydre? Hvordan kan det tilsvarende være, at flertallet af mennesker elsker at høre det? I en sådan grad at hver gang en og anden hælder denne gamle vin på en ny flaske - som Eckhart Tolle for tiden gør det – så får han gevaldig succes. Da opskriften jo ikke holder i længden, er det også ganske sikkert, at denne succes er temmelig kortvarig.

Var det muligt at tilsidesætte vores smerte, ja, så ville vi leve i nuet som ubevidste væsener. For smerten er jo i gang med at skabe vores følsomhed og vores bevidsthed. Vi skal i stedet ære og respektere vores fortid – elske den. Det er fortiden, der gør os til dem, vi er. Uden en fortid i smerte ville vi være ufølsomme og ubevidste væsener.

Det er glimrende at blive fuldt tilstede og nærværende. Det er faktisk en betingelse for at kunne være kærlig. Men en sådan tilstedeværelse indbefatter hele ens fortid. Den ubearbejdede smerte gør os ganske vist til lidende mennesker, der ikke kan være nærværende udadtil. Men det eneste menneske, der kan være fuldt og helt tilstede i kærlighed, er det menneske, som har lidt kolossalt, og fordi han har taget sig af denne lidelse, nu er blevet i stand til at bære den.

Nuet skal ikke bestå af noget bestemt for at være godt nok. Tværtimod er det kærlighed at anerkende, at det, der i det indre eller det ydre kalder på én lige nu, er det vigtigste, man kan tage sig af – til enhver tid. I virkeligheden er alle i nuet. Hvad skulle vi ellers være i? Når der overhovedet kan stilles spørgsmålstegn ved det, så er det udelukkende, fordi vi sjældent anerkender det, der trænger sig på i nuet.

Kan man beslutte at være kærlig?

Mange kan tro, at det at være kærlig er noget, man kan beslutte sig for at være. Det er også en god begyndelse at beslutte sig, men det er kun en begyndelse. For at være kærlig er noget, der udspringer af en indre kilde, hvor der allerede er skabt kærlighed inden i. Kærlighed er en tilstand, som skabes ved at drage omsorg for ens indre.

Igennem en lang politisk og religiøs historie har den forestilling, at vi ikke selv skal have kærlighed, af mange grunde vundet så stor indpas, at de fleste stadig finder det smukt og ædelt ikke at behøve noget selv. Men det er en illusion.

De guddommelig love er der nemlig ingen undtagelsesregler for. Den lov, der således gælder i forhold til det ydre liv, gælder tilsvarende i det indre liv. Også her gælder dog de samme regler for at skabe harmoni og sundhed. Der skal kærlighed til.

Selv om flere og flere, som sagt, er ganske indforståede med, at der skal kærlighed til overfor vores næste, så har de fleste af os nok også gjort os den erfaring, at det langt fra er let at være så kærlige, som vi gerne ville være. Ofte kommer der ud af vores mund nogle ord, som vi egentlig ikke ønskede at sige, ligesom vi tit handler anderledes, end vi finder optimalt. For slet ikke at tale om at vi ofte ikke får sagt og gjort det, som vi inderst inde godt ved var rigtigt af os. Egentlig er det ganske naturligt, at det er vanskeligt. For vi skal have kærlighed i hele vores indre, for at kunne handle kærlighed ud. Hvis noget ikke er elsket indeni, hvordan skulle vi så kunne elske denne egenskab, når vi oplever den i et andet menneske?

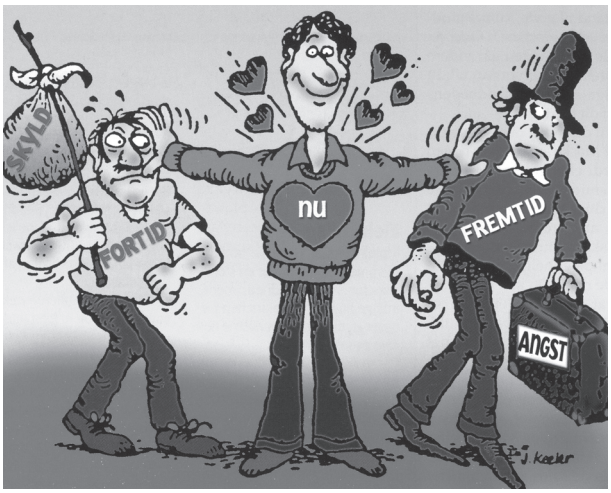

Når det hedder sig, at vi ikke skal tage os af, at vi eksempelvis har smerte, angst, depression eller bare har det lidt skidt, så må sandheden før eller siden frem: Det er ikke kærligheden, der her kommer til orde, det er fordømmelse. Dermed være ikke sagt at den, der siger det, ønsker at fordømme. Det er den opskrift, han kender til. Han siger det altså i den bedste mening. Men når han benytter sig af denne recept, er det altså manglende forståelse og kærlighed til det indre. Ligesom der naturligt nok er angst for at konfrontere det, der gør ondt. Men en sådan fordømmelse giver den enkelte en følelse af ikke at være god nok, fordi man ikke ”bare kan gøre, som de vise siger”. Sandheden er, at der ikke er nogen grund til at føle mindreværd – for det kan slet ikke lade sig gøre med succes at undertrykke de indre behov i længden.

Hvis et barn græder, så kan vi oftest blive enige om, at vi skal tage os af dette barn. Men hvis vi selv har et barn inden i, som ingen nogensinde har taget sig af, så skal den samme medicin ikke gælde: Dette indre barn mener man ikke, at vi skal tage os af.

Det med at tilsidesætte den indre længsel efter omsorg er som sagt en gammel opskrift. Og hvad er resultatet blevet? Sygdom, ensomhed og endnu mere lidelse. Ligegyldigt hvor meget vi nægter at høre på fortvivlelsens indre skrig - det indre bliver ved, fordi det har nogle naturlige behov for omsorg. Mytologisk er de kongelige forbilleder, men vore dages kongelige kan ikke i så henseende være forbilleder, for også de tilsidesætter deres indre. Barnet indeni kommer også her ofte frem og skriger på anerkendelse. Var det eksempelvis ikke det indre barn, der kom op i prins Henrik, da han blev jaloux på sin egen søn til nytårskuren, og at han ikke ville være nummer tre i rangfølgen af de kongelige?

I det omfang fortiden har været uden kærlighed, kalder fortiden naturligvis stadig på den opmærksomhed, den fortjener. I den udstrækning vi frygter fremtiden, er det også bare et udslag af, at fortiden ikke har været god, og at vi endnu ikke har taget os af disse traumatiske hændelser fra fortiden. Derfor frygter vi, hvad der kommer af tilsvarende art.

Intet kommer af sig selv

Når kun ganske få er indstillet på at gøre et sådant indre udviklingsarbejde, at man selv - og ved hjælp af andre - tager vare på alt det i ens indre, der længes efter kærlighed, skyldes det, at et sådant arbejde er både besværligt, omkostningskrævende, smertefuldt og enormt tidkrævende. Langt nemmere er det jo, hvis vi kan tro, at fremtiden af sig selv vil være lys og lykkelig. Men intet kommer af sig selv, så den lyse fremtid bliver kun en realitet i samme grad, som vi selv kan skabe kærlighed indeni. Den ydre kaotiske verden afspejler bare det kaos, vi tilsammen har indeni. Verden bliver ikke kærlig af sig selv, for det udenfor er synonymt med det inden i. Dermed har vi som udgangspunkt at forstå, at den ydre verden, som ikke bare er god men også fuld af hårdhed, vold, hårdt arbejde, sygdom, lidelse, sult, ensomhed, stress osv., fortæller om en indre ditto. En indre verden der i allerhøjeste grad mangler kærlighed. Det skal vi give den. For vores egen skyld. For at vi kan blive kærlige udadtil. Og for at vi kan manifestere den verden, som Jorden vil have os til at manifestere.

Tager vi kærligt udgangspunkt i vores eget indre, så findes der naturligvis ikke giftige tankestrømme. Der er en positiv årsag til alt. Der er ikke noget, der per definition er ondt. Det onde opstår alene, hver gang vi ikke tager os kærligt af det, som vi består af. Intet i vores indre kalder på vores opmærksomhed for at gøre os ondt. Det, der kalder, trænger slet og ret til næring. Enhver persons indre fortæller gladelig om alt det, der trykker, når der opstår tillid til, at personen selv og hjælperen vil lytte med kærlighed.

De fleste mennesker, som overhovedet indlader sig på et sådant åndeligt udviklingsarbejde, har en forestilling om, at den slags arbejde hurtigt skal kunne overstås. Hvorfor i grunden? Det har taget menneskeheden millioner af år at nå frem til det udviklingsstade, vi har i dag. Vi er nået langt i vores tekniske og rationelle udvikling. Vores evne til at overleve og indrette os er legendarisk. Men vores evne til at leve er ikke særlig fremskreden, idet vores humane indstilling lader meget tilbage at ønske, hvis vi skal kalde os et oplyst folk, der kan omgås hinanden på en kreativ og kærlig måde. Hvorfor må udviklingen da fortsat ikke tage os år efter år at gennemføre, eftersom vi har så meget at udvikle? Gevinsten, frembragt ved dette arbejde, er den eneste, man kan tage med sig, når man dør.

Vi skal blive ved med at arbejde på at drage omsorg for alt det i os, som trænger. Hvis vi stiller nogle forventninger op om, at vi skal være færdige med dette arbejde snarest, da er vi allerede ude i manglende kærlighed. Det er som at sige til et barn, der kryber ind til os for at få lidt varme: - Skynd dig at tage til dig af kærlighed, for jeg har travlt. Da har man allerede afvist barnet. Vi må igen forstå, at der i forhold til det indre gælder de samme lovmæssigheder som i det ydre.

Accept af sin smerte

- Jamen, man kan da ikke elske en depression eller en angst! Det er da noget man skal af med, kan mange indvende. Tro mig, der er ikke andet at gøre. Det er det, der er opgaven. At elske.

En depression eller angst er kun en overskrift på noget, som indeholder mange elementer. Hver enkelt del af en depression eller angst er nogle oplevelser, som hver især er traumatiske, og som skal bearbejdes, indtil vedkommende har fundet fred med det skete. Hvis det virkelig lykkes for én at løbe fra depressionen eller undertrykke den, så kommer den før eller siden blot tilbage i en ny skikkelse. Ligesom skikkelser i det ydre gør. Kan man ikke li' den store flok af indvandrere, som har bosat sig i en hel ghetto i ens kvarter, og det virkelig lykkes os at få dem smidt hjem til "langtbortistan", så kan man være sikker på, at man før eller siden bliver nødt til at pleje omgang med en ny flok af tilsvarende natur.

En depression er på samme måde en indre flok af undertrykte følelser, sanser og konkrete oplevelser, der trænger sig på for at få den positive opmærksomhed, de hidtil ikke har fået. Før eller siden må man gøre sig den ulejlighed, at man én for én plejer omgang med disse indre figurer. Man skal tale med dem, give dem lejlighed til at give udtryk for deres smerte, forstå dem, give dem omsorg og acceptere dem mere og mere, indtil man kan elske dem fuldt og helt.

Vi kan ikke komme af med den indre smerte. Det er jo en del af os selv. Det er en del af den historie, der gør os til mere og mere bevidste mennesker. Vi kan ikke - skal helst heller ikke forsøge - slå en del af os selv ihjel. Vi kan allerhøjest udsætte den opgave, der foreligger. Hvis en mor eksempelvis mister et barn, så kan hun jo ikke komme af med smerten, men hun kan tage sig af sin smerte, så hun kan lære at leve med den.

Når vi kærligt har taget os af alt det, vi består af, så har vi ikke længere nogle vanskeligheder. Da bliver vi bevidste enheder, der ikke alene har det godt med os selv, men som også kan indgå i den store helhed som aktive og kærlige medspillere. Da kan vi hver især udfylde de roller, der er vores, så vi sammen kan skabe den harmoniske, kærlige og kreative verden, som vi alle sammen drømmer om.

Det ydre liv repræsenterer tilsammen alt det, som vi har at forlige os med: Seks milliarder mennesker, alle dyr, al vegetation, alle mineraler - hele Jorden – viser alle aspekter af det at være levende. Alt dette er også repræsenteret inden i os selv. Vi kan ikke se noget udenfor, uden det er noget, vi genkender fra os selv. Når det er elsket indeni, så kan vi også elske det udenfor – men ikke før.

Menneskehedens lyse fremtid bliver teoretisk lidt mere mulig, for hver gang et menneske opfatter nødvendigheden af at udvikle sig selv. I takt med at dette indre udviklingsarbejde i praksis skrider frem, skabes det grundlag, det ydre liv automatisk retter sig ind efter.

- Hvordan skal jeg så gøre dette udviklingsarbejde? kan man med rette spørge. Det vil føre for vidt her i denne artikel at komme ind på det. Der ligger en stor læreproces i det. Og der er hjælp at få. Vi må arbejde med det i terapi, grupper, undervisning, healing og meget mere.

Om "Mennesket og Virkeligheden"

v/Per Bruus-Jensen

Der står en ældre mand oppe på Rundetårns balustrade i København. Trods lidt problemer med hjertet har han kæmpet sig hele vejen op ad den lange, indvendige sneglegang, og han står nu og nyder det brogede mønster af byens mange tage, kirketårne og alle de mange andre ting, som den høje placering giver udsigt til.

Da det bliver tid at begive sig ned igen, strejfer den tanke ham, at det ville være langt lettere - og hurtigere - at hoppe ud fra balustraden end atter at traske ned ad den lange sneglegang. Men han afstår fra at gennemføre det, fordi han ved, at det vil have katastrofale følger for ham. Vil han leve videre, må han respektere den del af virkeligheden, der hedder tyngdekraften, og i stedet vælge turen ned ad sneglegangen.

"Ja naturligvis", vil enhver sige, "det er da klart". Men det er jo kun klart for dem, der har kendskab til netop tyngdekraften og den rolle, den spiller. For eksempel vil et lille barn ikke have de samme betænkeligheder som den ældre mand, simpelthen fordi barnet ikke har den samme viden om virkelighedens måde at fungere på, som et voksent menneske sidder inde med.

Men som det er med tyngdekraften, er det med alt andet, der tilhører virkelighedens verden. Derfor: Jo bedre man kender denne og ved, hvordan den fungerer, des bedre kan man tage sine forholdsregler, således at ens vekselvirkning med virkeligheden så vidt muligt altid får et tilfredsstillende resultat.

Et tydeligt eksempel på sammenhængen mellem virkelighedserkendelse og livskvalitet er samspillet mellem naturvidenskaben og den moderne teknologi: naturvidenskaben udforsker systematisk virkelighedens måde at være opbygget og fungere på, og teknologien udnytter de vundne erfaringer til fordel for mangfoldige måder at højne livskvaliteten på for menneskeheden i hverdagen. Således sker der fx i dag en voldsom intensiveret udforskning af alternativer til de nuværende fossile energikilder. Og vel at mærke ikke kun fordi disse er ved at være opbrugt, men i høj grad også fordi anvendelsen af dem betyder en voksende fare for hele det globale miljø og dermed livet på Jorden - menneskelivet inklusive.

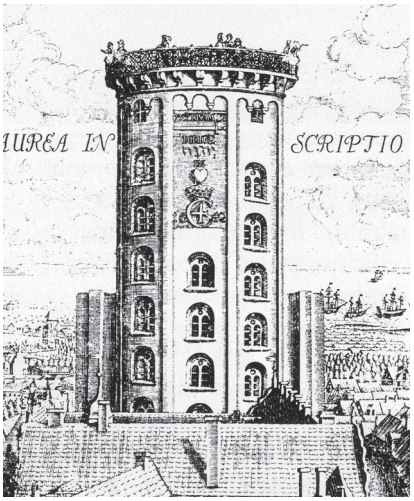

Som det vil vides, er vi efterhånden i mangt og meget nået langt mht. dette samspil mellem virkelighedserkendelse og praktisk udnyttelse af erkendelsens resultater. Men ikke så langt, at vi helt er fritaget for ubehageligheder og ulykkelige skæbner i hverdagen. Tværtimod optræder sådanne ubehageligheder og skæbner stadig i en mangfoldighed af tilfælde, former og udgaver, og spørgsmålet er, om dette er rent tilfældigt, eller det skyldes, at der er sider af virkeligheden, vi endnu slet ikke har opdaget og fået greb om ... ?

Hertil svarer ikke mindst Martinus højt og tydeligt, at det er det sidste, der er tilfældet. Med baggrund i sin kosmiske bevidsthed fik han indblik i, at overhovedet al skæbne er lovbestemt og dybest set har rod i egne fortidige handlinger.

Den individuelle skæbne er med andre ord i såvel positiv som negativ henseende et resultat af det enkelte menneskes egen personlige vekselvirkning med virkeligheden. Vel at mærke HELE virkeligheden, idet det gennem åbningen af den kosmiske bevidsthed også kom til at stå Martinus klart, at virkeligheden foruden den fysiske verden også omfatter en ÅNDELIG verden, der er langt mere omfattende end den fysiske, foruden at den er behersket af love, som det er mindst lige så vigtigt at kende, som det her i den fysiske verden er vigtigt at kende fx tyngdeloven. Og ikke mindst er netop skæbneloven vigtig at tage i betragtning, idet denne simpelt-

hen betinger, at enhver menneskelig tanke og handling med sikkerhed vil have nogle konsekvenser, der før eller siden vender tilbage til det pågældende menneske selv som personlig erfaring og dermed skæbne.

Som man sår, kommer man med andre ord også til at høste. Og det så meget mere som mennesket i Martinus' fremstilling er udødeligt og derfor ikke kan unddrage sig netop skæbnelovens indflydelse. Og følgelig: Var skæbneloven lige så kendt og respekteret som tyngdeloven, ville meget i verden se en del anderledes ud, end det nu er tilfældet.

Men sådan forholder det sig som bekendt ikke, og under indtryk af de mange menneskelige lidelser i verden så Martinus det derfor hurtigt som sin opgave at videregive den indsigt i det samlede virkelighedskompleks, som den kosmiske bevidsthed gav ham indblik i - en opgave, der lagde beslag på resten af hans liv.

Resultatet foreligger som bekendt i dag i form af det, han selv kaldte "Det kosmiske Verdensbillede", men som også omtales som "Martinus' kosmologi". Og det er for øvrigt netop denne kosmologi eller totale virkelighedsbeskrivelse, den netop lancerede DVD-serie **"Mennesket og Virkeligheden"** er en både spændende og underholdende indføring i. Foruden at den også tjener som en vej og et værktøj til et rigere liv for enhver, der begynder at føle lyst til at tackle sin hverdag med HELE virkeligheden taget i betragtning - altså også den åndelige side af denne.... (Der henvises til annonce andet steds i bladet.)

LYSETS SLOT

v/Joy Persson

En baltisk sang og dens virkning som Lysets påkaldelse.
Den lyder:

"Lysets Slot sank til havets bund, da Mørkets magt tog over,
men det kan stige op igen, når det påkaldes med én stemme.

Det var i Baltikum året før muren faldt. Sangen var forbudt i Sovjettiden, men med Perestrojka skete der ved en stor sangfestival - efter repertoiret - at én i koret råbte, at "Lysets Slot" skulle synges! Det bredte sig til det 16.000 store kor, men ingen dirigent turde dirigere den.

En pensioneret dirigent besteg podiet, og alle sang - også de 50.000 publikum - "Lysets Slot" med én stemme. Senere gik der en bølge fra nord til syd, hvor mennesker i Baltikum tog hinanden i hænderne i én lang kæde og sang "Lysets Slot". Et helt folk sang for LYSET!
Det er Magi - og det virker!

Gamle forudsigelser havde sagt, at "Lysets Slot" ville rejse sig, når årstallet kunne læses både forfra og bagfra - 1991 eller 2002. Det blev 1991. En imponerende historie.

Johannes' Åbenbaring
-budskab til vor tid?

v/Ruth Olsen

Bibelens sidste del, Johannes' Åbenbaring, er så kryptisk, at den sjældent er blevet forstået og derfor tolket på mange forskellige måder. I Impuls nr. 4/94, 1/95 og 2/95 fik vi uddrag af en meget opdateret tolkning, kanaliseret af Barbara Marx Hubbard. Her vil jeg bringe to andre tolkninger, dels Swedenborgs fra 1700-tallet, dels Carl V. Hansens fra 1960'erne.

Swedenborg fik evnen til dagsbevidst at færdes i "den højere verden", ligesom Johannes havde haft jfr. hans bemærkning i kap.1,9: "kom jeg under åndens magt" og i 4,1: "en dør var åben ind til himlen". Nogle mener iøvrigt, at Johannes var den Lazarus, som blev genopvækket, dvs indviet, af Jesus i den højere åndelige visdom, hvorved han fik et nyt navn, eftersom navnet skulle svare til hans nye åndelig tilstand.

I den såkaldt åndelige verden, i tidligere tider kaldt "himlen", (en verden af højere energifrekvenser) betegner alting tilstande, dvs alt viser sig som åndelige/mentale tilstande. Når vi i drømme også færdes i denne verden, er vore oplevelser ligeledes symboler for psykiske fænomener. Når vi skal tolke vore drømme, er noget af det vigtigste derfor, hvad vi følte i situationen. Hvordan vi psykisk oplever forskellige fænomener kan dog være lidt forskelligt alt efter vort eget begrebsunivers.

I sin beskrivelse af hvad han oplevede "i himlen", brugte Johannes det begrebsunivers, han havde lært i forbindelse med sin indvielse, dvs den gamle esoteriske visdomslære, som det meste af biblen iøvrigt bygger på og som præster derfor ikke har forstået ret meget af. Hvis man bruger ordenes ydre bogstavelige betydning, vil man uundgåeligt misforstå en hel masse, og så er Åbenbaringen jo en gruopvækkende historie.

Swedenborg satte sig for at give verden det, han mente var den rette fortolkning, dvs fortælle hvad ordenes indre betydning er. Det er en meget lang udredning (2 tykke bøger!), så jeg kan kun give nogle uddrag heraf, og sådan som jeg har opfattet, hvad han har ment med sit lidt snørklede sprog. En del af hans symbol-tolkninger tror jeg iøvrigt, vi ville kunne bruge i vore egne drømmes fortolkninger!
Det vil nok være ret praktisk at have en bibel ved hånden ved læsning af det følgende!

Tolkningseksempler

Øen Patmos, hvor Johannes siger han er, betyder "oplyst tilstand". "Se, i skyerne kommer han" (1,7), siger han om Kristus. Skyer beskriver et dække, der skjuler den åndelige sandhed, hvorfor vi hidtil har været "blinde", men vi har heller ikke kunnet tåle fuldt åndeligt lys. Men hans lys (sandhed) vil snart gennembryde skyen, så alle kan se (indse, forstå), hvordan det hele hænger sammen. Mange vil dog ikke bryde sig om denne viden ("vil jamre"), fordi de må indse, det ikke er nok "at tro", livets lov skal "leves", næstekærligheden skal vise sig i handling (træet skal bære frugt).

Klæder afslører den indre åndelige tilstand, dvs når de er hvide og skinnende beskriver de høj åndelig standard. At være nøgen betyder at være uvidende. "Guldbælte om brystet" betyder stor alkærlighedsevne, øjne som "flammende ild" betyder stor kærlighedsudstråling. Syv er et helligt tal og står for helhed, syv stjerner vil derfor sige "hele sandheden" og syv guldlysestager betyder "al-kærligheden".

Nu vi er ved det med tal: Ingen tal i Åbenbaringen skal tages bogstaveligt, de betegner også tilstande. Syv horn er "almagt", ti horn er meget stor magt, syv øjne er "alvidenhed". Ti betyder "fuldendelse", tolv betyder "hele vejen rundt", stor helhed. Jesus havde ikke tolv disciple, men han samlede om sig nogle, der havde en "allround" forståelse og evne for at tilegne sig åndelig indsigt. 144.000 er 12x12x1000, dvs mange der har de evner.

Når der udgår et "tveægget sværd af munden" betyder det at tale og således åbenbare sandheden, som splitter og ombringer løgne og falskhed. Her handler det altid om åndelig kamp, aldrig fysisk. Og død betyder altid "åndelig død". Når der opremses forskellige menigheder, betyder det ikke steder men mennesker af forskellig åndelig kvalitet. "Bogen med de syv segl" er udviklingsplanen for menneskene. Den havde "skrift både indvendig og udvendig" (5.1), dvs den gælder både for vort fysiske og vort åndelige liv.

Denne plan har hidtil været skjult (under 7 segl), men den færdigudviklede (lammet) kan "åbne bogen", dvs

kende og åbenbare planen. "En trone" er et ophøjet dommersæde, og "at holde dom" betyder at bringe menneskene tilbage på lovens rette vej, her livets lov. Den der vender om til rette vej, vil få "en hvid sten" (2,17). I jødernes retssale blev dommernes stemmer afgivet med sten, og en hvid sten betød frikendelse! På stenen er "et nyt navn", dvs en ny åndelig tilstand. Iøvrigt betyder "at være omskåren" at have fjernet ondskabens urenhed fra sit sind.

En by er symbol for en åndelig visdomslære. Det ny Jerusalem betyder den nye sandheds lære, mens Babylon står for den gamle falske lære. "Babylons skøge" skulle således være pavemagten, som i hovmod og griskhed fordærver og fordrejer sandheden. Den reformerte kirke går heller ikke ram forbi hos Swedenborg. Den er "kvinden",der har "indgået forbund med "dyret", hun som burde være "guddommens brud" har prostitueret sig i egoistisk magtbegær. Men de falske religioner vil falde i "de sidste tider".

Trængslernes tid

Inden man evner at leve efter den nye sande lære, skal en del trængsler overstås. Dyret/dragen har stadig stor magt. "Trængsel i ti dage" vil sige den tid, det tager at befri sig selv, for ti betyder "fuldendelse". Man kan blive "kastet i fængsel", dvs blive lukket inde i sit eget mørke tankeunivers. Der vil være "torden, lyn og jordskælv", dvs uenighed og splid om, hvad der er rigtigt og forkert, mange vil blive rystet ud af sine gamle tankevaner og komme i mentale kriser.

Nogle vil "skjule sig i huler", gå åndeligt i stå, nogle vil hyklerisk spille facadespil. Uvidenhed om åndelige ting (tørke) vil brede sig, Stærke vinde og vandfloder (åndelig energiindstrømning) vil hvirvle "de onde i dalene" op til overfladen, og selviskhedens ild vil hærge. "Ild" kan symbolsk have både en positiv og en negativ betydning, nemlig enten som "kærlighedens ild" eller "helvedes ild". Rent vand betyder sandhed mens urent grumset vand betyder falskhed. Osv.

Solen vil miste noget af sit lys, dvs kærligheden blegner, og den "vil stå stille" en tid, dvs folk vil ikke blive klogere eller mere kærlige. "Røg stiger op af afgrundens brønd", fra begærlighedernes griskhed og bedrag, og formørker sandhedens lys, og krigeriskhed florerer. Men de der lever i næstekærlighedens gerninger vil blive skånet, og de der dog har vilje til det gode vil kun "pines i 5 måneder". Fem betyder "lidt".

De forskellige dyr, der nævnes, symboliserer forskellige åndelige egenskaber. F.eks. symboliserer en slange noget listigt, sommetider giftig, en skorpion er en demagogisk manipulator, en leopard er rovgrisk magtfuld, en frø er slimet uærlig, en fugl betyder flygtige tanker osv. Når 666 er "dyrets tegn" skyldes det, at det gode og sande (som tallet 3 ellers står for) er fordrejet til det modsatte, endda i flerdobbelt forstand.

Da det fjerde segl blev åbnet
- som Jehovas Vidner ser det.

Efterhånden som de syv segl åbnes (som udviklingsplanen skrider frem) optræder heste med forskellige farver (kap.6). "Hesten" betegner "måden at forstå sandheden på" og farverne symboliserer sindets egenskaber. Først optræder en hvid hest. Den symboliserer den tid, hvor menneskene instinktivt fornemmede den åndelige sandhed. Dernæst kommer den røde hest, hvor den åndelige indsigt er formørket af krigeriskhed. Den sorte hest betyder, at åndelig viden er forfalsket af egoistisk grådighed ved hjælp af intelligensen. En bleggul hest viser mennesker uden livskraft, sunket ned i total uvidenhed om Gud, hvorfor frygt og tvivl behersker sindene. Ryteren hedder "døden", for her er man åndeligt død.

Ved det femte segl møder vi de gode ærligt troende, der følger Jesu budskab så langt de forstår det, selv om de hånes for det. De vil blive skånet. Ved det sjette segl ses de onde, der vil blive ramt "af et stort jordskælv", dvs de vil opleve omvæltende mentale forandringer. For dem er solen (kærligheden) i sørgedragt, altså gået bort, "månen som blod" dvs troen ødelagt, og stjernerne (sand visdom) faldet ned og spredt for alle vinde. "Himlen blev trukket væk" (6,14), dvs forbindelsen mellem Gud og menneske er afbrudt. "Bjerge og øer flyttet" betyder at al kærlighed er flyttet fra næsten til eget ego.

Det der kaldes "lammets vredes store dag", også kaldet "dommens dag" tolker Swedenborg som tiden, hvor Kristus og himlen nærmer sig, og den guddommelige indstrømning bliver så stærk, at de der lever i selviskhed oplever det så pinefuldt, at de "søger skjul for hans ansigt" (6,16). Mon ikke det er det, Martinus kalder "den ny verdensimpuls", der vil intensivere lidelseserfaringerne for at fremme den åndelige udvikling? Og det som det syvende segl drejer sig om!

I 8. kap. nedkaster en engel "ild fra alteret" og der "blæses i basuner", en indstrømning der bevirker store forandringer, som for mange opleves som mental pine og dyb forvirring. Destruktive mennesker (skorpioner, græshopper) vil hærge med bedrag og korruption. Mennesker "søger døden, men finder den ikke" (9,6), de ved jo ikke, at døden ikke findes.

"Løs de fire engle, som står bundet ved floden Eufrat" (9,14) betyder: tag de ydre bånd (frygtens disciplin) fra, for at det indre i deres sind kan vise sig. De negative sider skal frigøres og udleves (bevidstgøres). Den syvende og altså sidste engel havde "en lille åben bog" i sin hånd (10,1). Det var "Guds hemmelighed" åbenbaret, den var jo åben! Den skulle "sluges og synkes", dvs indholdet skulle tilegnes og blive som en del af os selv. Den var "sød som honning i munden, men bitter i maven", skøn i teorien men svær at efterleve i praksis.

Den nye åndelige visdom

"En kvinde omgivet af solen og månen under sine fødder" (12,1) betyder den der har tilegnet sig den nye kærlighedsvidenskab og forladt troen. Fødslen (af kristusbevidstheden) bliver ikke nem, for den "ildrøde drage", den dyriske selviskhed, har stadig magt og kan "feje stjerner ned fra himlen", dvs. forplumre sandheden og skabe tvivl. Den vil "sluge kvindens barn", hendes nye bevidsthed, men da den er forankret i viden og næstekærlighed og ikke i tro uden, lykkes det ikke for den.

For barnet "skal vogte alle folkeslag med et jernscepter" (12.5). Om dette skriver Swedenborg: " betegner den lære, som ved hjælp af sandheder fra ordets bogstavbetydning og fornuftsslutninger fra naturligt (jordisk) lys kan overbevise alle, som er i tilbedelse af tro adskilt fra næstekærlighed, men som ønsker at blive overbevist. At vogte betyder at lære og undervise." Med "ordets bogstavbetydning" menes med ord, der ikke behøver symbol-fortolkes. Jernscepter betyder rationelle argumenter. (Det ku' jo ligne Martinus' logiske analyser!)

Kvinden må "flygte ud i ørknen" (12.6), dvs en tid bo i uvidenhedens ødemark, men forsynet vil sørge for at at der er nogle få til at hjælpe med at holde "den nye lære" i live - " i 1260 dage"(= 42 måneder = 3½ år), dvs til slutningen af den gamle tid og begyndelsen af den nye. Her kan den vokse langsomt i fred, selv om "slangen spyede vand som en flod ud af sin mund", dvs trods falsk tale imod den.

"Kvinden på dyret", Babylons skøge, (kirkerne) vil blive lagt "øde og nøgen", og alle de korrupte i hendes magthierarki, der har levet højt på hendes vellevned, vil jamre. Det vil ske ret pludseligt, "på en eneste time" (18.10). Til sidst ser Johannes "himlen åben", dvs der er atter fuld forbindelse mellem Gud og mennesker. En engel som "stod i solen", dvs udstrålede kærlighed, kaldte til forening til "Guds gæstebud" (19.17), dvs til menneskehedens globale forening. "For at æde kød" betyder blot "for at tilegne sig viden".

De (åndeligt) døde kom til live lidt efter lidt, mens djævelen (=de genstridige) blev bundet (holdt tilbage) og faldt i "en sø af ild og svovl", dvs forblev i en sindstilstand af selviskhed og hadefulde tanker. "Og bøger blev åbnet" (20.12), dvs det indre af sindet lå åbent fremme.

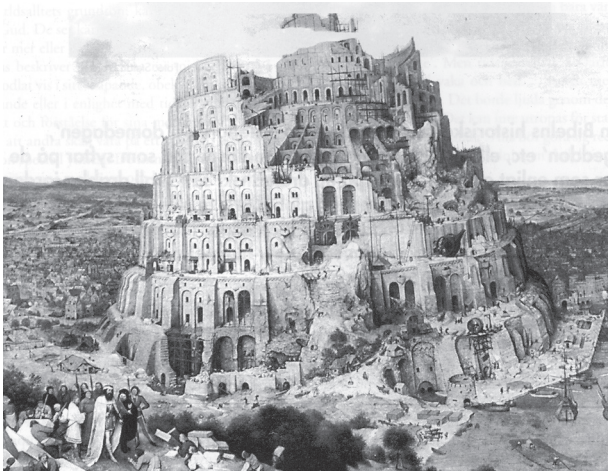

Det ny Jerusalem

Den nye hellige visdomslære er omgivet (beskyttet) af en mur, som er ordet i bogstavbetydningen, siger Swedenborg. Den har tolv porte, dvs der er mange veje som fører ind til forståelsen af den ny læres åndelige betydning. Det er en sandhedslære for alle jordens folk (Israels tolv stammer). At have "et rør af guld" (21.15) betyder at have evne til forstå og leve efter den nye kærlighedens lov (rør betyder ryggrad og derfor mener nogle, det betyder at have kundalini-energien aktiveret). At "måle byen" betyder at vurdere og forstå.

Byen er "firkantet", dvs retfærdig, lige lang og bred betyder god og sand. Muren er af ædelstene, dvs den guddommelige visdoms indre betydning kan umiddelbart ses, fordi den er gennemsigtig. Byen er af guld (=kærlighed) og som "rent glas", gennemskuelig, forståelig. Grundstenene er ædelsten i mange farver, dvs bygget på de grundenergier, vi kender fra Martinus, regner jeg med.

Her er ikke noget tempel (21.22), for her er det ydre ikke adskilt fra det indre. Her bærer "livets træ" mange frugter (22.2) dvs næstekærligheden giver sig konstant udslag i kærlige handlinger, og "træets blade er til lægedom", dvs menneskene har gavn af deres forstandsmæssige fornuft. Nu kan man tåle at "se hans ansigt" (22.4),

dvs modtage Guds stærke udstråling af kærlighedsenergi, for man har hans navn "stående på sin pande", dvs man har kristusbevidsthedens åbning af "det tredie øje" (tror jeg).

At alt det her skal komme "snart" (22.7) betyder blot, at det vil ske med sikkerhed, og at "tiden er nær" betyder, at den tid, dvs tilstand, er nødvendig. Siger Swedenborg.
Måske kunne man med Martinus kalde "Det ny Jerusalem" for Det rigtige menneskerige, mens Babylon er det dyrerige, vi endnu ikke har forladt.

Carl V. Hansens tolkning

Dette er blot et superkort uddrag af et skrift, Carl forfattede engang, og hovedsagelig blot om det, der adskiller ham fra Swedenborg.

Han slår fast, at Johs.' Åbenbaring handler om os selv, vor egen sjæl og alle sjæle som een. Når der tales om solen og månen, så tales der om den mandlige og den kvindelige kraft, de to universelle kraftfelter. Gud, der sidder på tronen, er det evige jeg i os selv. Ved de syv menigheder skal forstås de syv planetevolutioner, altså de syv planetstillinger i vort solsystem. De "24 ældste" betegner de 12 positive og de 12 negative tegn i dyrekredsen.
Bogrullen med de syv segl er vor egen sjæl. Ned langs rygsøjlen ligger de syv centre, kaldet chakraer. Tallet fire udgør midten, det er hjertecenteret, den tolvbladede lotus, og svarer til "det ny Jerusalem", staden med de tolv porte, tolv grundsten osv. Nedenfor hjertecentret ligger de tre "segl", der repræsenterer de tre tilbagelagte stadier: mineralriget, planteriget og dyreriget. Vi befinder os altså midt i den fjerde tidsepoke, derfor tales der om de 1260 dage (3½år) i ørkenen, i uvidenheden.

Seglene brydes, dvs centrene åbnes, under store veer, lidelser. Kun "lammet", dvs når vi er blevet væsner, der ikke mere er i stand til at gøre fortræd, kan vi bryde bogrullen. Babylon er det store materialistiske virvar, hvori menneskeheden er indspundet indtil den dag, hvor vi igen bliver os vort guddommelige ophav bevidst, og da vil Babylon udslettes. Men endnu lever vi i fangenskab under vor dyriske natur.

Altets lov er "livets bog". Det skabende selv, kristusbevidstheden i os selv, er alfa og omega, begyndelsen og enden, og den skal sejre på evighedens dag. For at gennemleve det store kosmiske livsforløb skal vi, ligesom vi hører i skabelsesberetningen, bruge "seks dage og hvile på den syvende". Vi står nu midt i forløbet, 3½ dag er gået. Tre segl er åbnet på vejen op til "Zions bjerg", hvor lammet står med de 144.000 beseglede, som betegner de tolv hovednervestammer, der igen er opdelt i 144.000 nervecentre i det menneskelige legeme.

Når vi hører om "rytteren på den hvide hest", er det kristusbevidstheden i os, der har overvundet dyret, dvs alt det vi arvede fra dyreriget. Dyret tal er 666, altså 6-6-6, der står for det fysiske, det astrale og det mentale område i mennesket. Den materialistiske verden er dyrets verden, hvor mennesket lever som den fortabte søn, der endnu bærer "dyrets mærke på sin pande". Kampen mellem lysets og mørkets kræfter foregår stadig, og foregår eet sted, nemlig i det enkelte menneske.

Kvinden, der skulle føde et drengebarn, var iklædt solen og havde månen under sine fødder, står der. Vi møder her de to poler, kraftfeltet mellem universets mandlige og kvindelige energier. I dette felt fødes kristusbevidstheden. Men den "ildrøde drage" er stadig på spil, det dyriske begær er ikke helt færdig med at ville bruge den guddommelige skaberkraft til lave egoistiske og materielle formål. Den søger at holde den lavere natur i live og dræbe den spirende kristusbevidsthed, som er "det førstefødte drengebarn".

Men vi vil alle til sidst blive "bortrykket til Guds trone", dvs blive eet med Gud og altså få kosmisk bevidsthed. Det er himmelfarten, opstandelsen.

Leadbeater supplerer

Som teosoffen Leadbeater ser det, beskrives i Johs. åbenbaring vort solsystems åndelige verden. Solsystemets Logos (dets jeg, X1) sidder som på en trone i midten af en blomst, med en regnbue i alle farver omkring sig, dvs udstrålende de forskellige energityper ("syv fakler brænder foran tronen"!). Omkring denne flokkes de "24 ældste", som er de højtudviklede lærere, vi har på det åndelige plan til at guide os i vor udvikling.

Der er også "fire livsvæsner med øjne fortil og bagtil" (4.6). Det er "karmas herrer", der ser alt og leder de fire elementer, jord, vand, luft og ild, som alt i den fysiske verden består af. Andre har kaldt det "den firehovede Brahman". Profeten Ezekiel beskriver "karmas herrer" som "hjul inde i hjul fyldt med øjne" (og så kan det jo ligne lidt på Martinus' skæbnelement!) I den græske filosofi blev det til "den fuldkomne firkant i den uendelige cirkel".

Verdensmoderen

af Mesteren Morya, kanaliseret af Helena Roerich i bogen "Leaves of Morya's Garden".

Oversat og udvalgt af Joy Persson.

Urusvati

Det er på tide at sige, at det er navnet, Vi har givet den stjerne, som uimodståeligt nærmer sig Jorden. Den har i lang tid været symbol på Verdensmoderen, og Hendes Epoke må begynde når Hendes stjerne, uden fortilfælde, nærmer sig Jorden.
Den store Epoke er begyndt, fordi den åndelige forståelse er forbundet med Verdensmoderen. Selv for dem, der kender tidspunktet, er det fantastisk at betragte den fysiske tilnærmelse af den forlængst forudbestemte.

Denne meget store Epoke's komme er vigtig, den vil fundamentalt forandre livet på Jorden. En stor epoke! Jeg fryder mig så meget over at se, hvordan de nye stråler gennemtrænger Jordens tykke atmosfære. Selv om det i begyndelsen kan være hårdt at bære, indgiver disse indstrømninger nye elementer, som er vigtige for fremdriften.

Nye stråler når Jorden for første gang siden dens skabelse. Idag er begyndelsen til den feminine opvågnen. En ny bølge har nået Jorden idag og nye hjerter er blevet sat i brand, for strålernes substans trænger dybt ned. Den Store Moder behersker fremtidens struktur, og derfor kan intet hindre åndens vækst.

"Verdensmoderen står i sin stråleglans højt på verdens tinder. Hendes lys vil udslette mørket."

Efter Atlantis slørede Verdensmoderen sit ansigt og forbød sit navn at blive nævnt indtil timen slår for de rette konstellationer. Hun har kun manifesteret sig delvist, aldrig har hun manifesteret sig på en planetarisk basis. Nu søger menneskene automatisk efter den allerede forudbestemte åndelighed. Undervisningen i den fremtidige epoke vil blive genforeningen af ånden og intellektet.

Planetens kurs tillader fremskyndelsen af verdenernes forening, og udviklingen af den menneskelige ånd vil fortsætte ad nye veje. De Lysende tillader accelerationen af den menneskelige kurs. Hvorfor tage den gradvise fremskridts vej, hvis et eneste glimt af oplysning kan hæve én ud over begrænsningerne?

Jeg har allerede fortalt jer, at Verdensmoderen skjulte sit ansigt og tav om sit navn. Jeg har også talt om den ene Moder til Buddha og Kristus. Det er i sandhed på tide at påpege, at den ene Moder til begge de store herrer ikke er et symbol, men en stor manifestation af det oprindelige Feminine Princip (the Feminine Origin), den feminine urkraft, hvori er åbenbaret den åndelige Moder til Kristus og Buddha. Hende var det som udlærte og ordinerede dem til opnåelsen. I menneskehedens historie væver Hendes hånd en ubrydelig tråd.

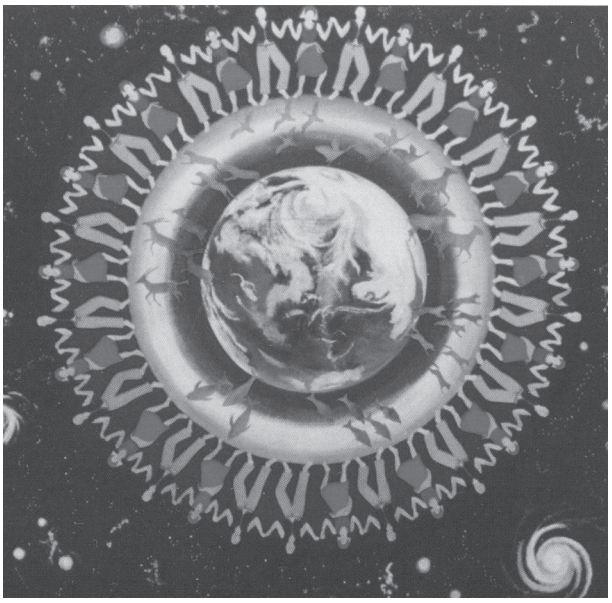

På Sinai bjerget var det Hendes røst der klang. Hun antog skikkelse af Kali. Hun var bag Isis og Ishtar kulten. Efter Atlantis, da et slag var rettet mod Åndens kultus, begyndte Verdensmoderen at væve en ny tråd, som nu vil begynde at stråle.
Bølgerne i livets strømme går i spiraler. Spiralkredsløbets princip findes overalt. Verdensmoderen kommer nu tilsyne som et symbol på den feminine Urkilde i den nye epoke, og den maskuline Urkilde returnerer frivilligt verdens skatte til den feminine urkilde.

Amazoner var legemliggørelsen af det feminine princips styrke, og nu er det nødvendigt at vise aspektet af den åndelige fuldkommenhed af kvinder. Opgaven er nu at skabe en åndelig suveræn position for kvinder. Og transmission til kvinder af direkte kommunikation med de Højeste kræfter er nødvendig som en psykologisk drivkraft.
Selvfølgelig vil den nødvendige respekt komme med den nye religion. For tiden finder der en stor forståelse sted for åbenbaringen af den Højeste Lære. Vore tanker er omkring jer. Min hånd sender stråler fra bjergene.

Om formidling af åndelig visdom

Traditionen, som handler om måden, som den højeste lære er blevet givet til menneskeheden, er næsten helt ukendt hos os. Denne lære er ofte blevet givet til kvinder, som bevidst har holdt deres personlige identitet skjult, så vidt muligt.
Man véd f.eks. nu, at Maria Magdalene var en indviet i den højeste lære og måske Kristi største discipel. Maria, Jesu moder, er lige så højt respekteret som lærer i Indien som Jesus. Det er en tradition, som har holdt sig op til vores tid, hvor vi kender tre bemærkelsesværdige kvinder, som har formidlet og undervist i Den Evige Visdom: Blavatsky, Bailey og Helena Roerich.

De var alle tre i direkte forbindelse med de store Lærere i Jordens Forsyn og kunne formidle læren, mens de selv holdt sig i baggrunden. De kendte disse høje lærere og vidste, hvem de var. Kun højtudviklede mennesker har det privilegium. Det er noget med vibrationernes overensstemmelse.
Disse lærere er ikke inkarnerede, deres hjemsted er på de højere planer (jeg gætter på Visdomsriget?), men de kan manifestere sig for deres disciple på Jorden om nødvendigt. Direkte materialisation kendes fra såvel Blavatsky som Bailey og Roerich.

Findhorn blev til på denne måde. Eileen Caddy fik de nødvendige meddelelser, Peter Caddy førte det praktiske ud i livet, og gennem David Spangler fik Findhorn i 70'erne løbende undervisning fra en af Mestrene, fordi det var deres projekt! Og sådan foregår det fortsat ... ..

Helena Roerich var russer, gift med den kendte maler Nicolas Roerich. De rejste og opholdt sig meget i Tibet, Nordindien og Himalaya bjergene, hvor de var i tæt kontakt med især Morya. Nicolas malede de skønneste billeder af Himalaya området, og Helena skrev de berømte Agni Yoga bøger, kaldet Levende Etik. De blev kendt over hele verden: Roerich Society, Roerich Museer, og de stiftede i det Hvide Hus i Washington i 1935 "The Roerich Pact" med the Banner of Peace.

Et multireligiøst samfund

v/ Gunder Frederiksen

Danmark i dag er ikke hvad Danmark var for bare 25 - 50 eller endnu flere år siden. Når vi tidligere sang ”Danmarks dejligst vang og vænge” eller ”Kong Kristian stod ved højen mast”, så var der klang over det. Vi sang for fulde halse, højskolen havde sat sit præg, og der var begejstring og følelse af at vi havde noget, der var vores, noget der gav en vis åndelig styrke, sammenhold og tryghed. Den nationale begejstring er imidlertid ved at tone ud, og man begynder at tænke – ja, måske endog blive betænkelig på Danmarks vegne: hvor går Danmark hen - hvor er vort lands fremtid – måske bliver vi lidt vemodige. For samtidig med den tilsyneladende svindende nationalfølelse er Danmark blevet genstand for tilflytning af en mængde fremmede.

Vort land er blevet et multietnisk samfund, men også et multireligiøst samfund. Vi ser det først og fremmest i storbyerne – især i København. Gadebilledet er blevet mere og mere broget. Sorte tilhyllede muslimske kvinder midt i vrimmelen af lyse danske piger med bare maver og drenge på rulleskøjter og skateboards medens fortravlede forretningsfolk med mapper under armen skynder sig af sted til det næste møde. Danmark har lukket op for fremmede, og Danmark er et godt land at komme til. Endnu da!
For danskhed er jo ikke hvad danskhed har været. – Eller er det?

Et glansbillede?

For midt i alle betænkelighederne viser vort kongehus sig i al sin glans: Arveprinsen, der åbenbarer en mængde fremragende sportslige og andre gode egenskaber, en royal forlovelse og bryllup. Guldkaret og festivitas i den helt store stil, der gør Danmark kendt i den store verden. Vi retter atter ryggen, vi er stadig danske. Den nationale stolthed er ikke blot en museumsgenstand. Vi kan være stolte af vort land.

Men vi kan også trække på skuldrene. Vi kan kalde det et tomt glansbillede. Vi kan hæfte os ved de mange penge det koster, at mange sultne munde kunne mættes for de samme penge. Men vi kan også fremhæve fordelene ved, at Danmark bliver internationalt kendt og ikke mindst anerkendt p. gr. a. kongehusets pragt, som sammen med vores berømte eventyrdigter giver Danmark et skær af poesi midt i en verden i opbrud og kaos. Noget betryggende. – Er det et falsk glansbillede? Enhver må gøre sine egne overvejelser.

For det er jo kun når det store flotte glansbillede er trukket frem, at vi synger ”Danmarks dejligst vang og vænge” af fulde hals. Går vi ikke på højskole, forstummer den.

Skal kongedømmet afskaffes?

Der er faktisk nogen i vort land, der vil afskaffe kongehuset. Men de tør næsten ikke sige det. Og mon ikke vi kan forstå det, for i øjeblikket ville de omgående blive hylet ud. Ingen som efter al den royale festivitas vi har været vidne til tør så meget som at tænke den tanke, at kongehuset skulle afskaffes.

Og ikke desto mindre er det efter al sandsynlighed, hvad der vil ske en gang i fremtiden – hvornår ved ingen. Men at det går den vej ser vi tydeligt af den historiske udvikling fra enevælden, til nutidens demokrati eller folkestyre, hvor det er flertallet der foretager de afgørende beslutninger ganske vist under større eller mindre hensyntagen til mindretallets interesser. Kongehuset har mistet dets magt og optræder faktisk blot som kransekagefigurer, der tilfredsstiller folkets behov for et idealbillede at se op til samt for glans og festivitas.
Dertil kommer at kongehuset utvivlsomt også endnu har sin berettigelse som et nationalt samlingspunkt. For de ældste af os mindes jo stadig med nostalgisk glæde Kong Kristian den Tiendes daglige rideture gennem Københavns gader under besættelsen blot beskyttet af cyklende bude og hele folkets store kærlighed.

Kødfri zone

v/Gunder Frederiksen

Hytteost i stedet for fars

Under denne overskrift bragte Berlingske Tidende fredag d. 27/9 – 04 en mindre artikel, som redaktionen har modtaget fra redaktør Sam Zinglersen, som er en af vore mange trofaste læsere. Da vi tror, den vil vække en slags nostalgisk interesse hos vore læsere, bringer vi den hermed. Af artiklen fremgår, at netop den nævnte dag er der kødfri zone på Rådhuspladsen i København. Dagen er intet mindre end international vegetardag, og det benytter vegetarerne sig af til at oplyse om denne sunde og kreative livsstil. ”I første omgang vil vi bare gøre opmærksom på, at der er alternative måder at leve på. Vi vil have folk til at spise mere grønt. For helbredets skyld, for miljøets skyld og for dyrenes skyld”, lyder opfordringen fra foreningens formand, Britt Søndergård.

Vegetarismens historie

Da verden var af lave under første verdenskrig blev den danske doktor og ernæringsekspert, Mikkel Hindhede, anmodet om at udarbejde et rationeringsforslag. Han tog opgaven alvorligt og gjorde det til et nationalt anliggende at give afkald på alkohol, tobak og krydderier. Selv kødet skulle erstattes af grovbrød og planteprodukter. Doktoren udtalte, at det bedste var at være vegetar, det næstbedste at spare på kødet.

Dansk Vegetarforening var på toppen i den efterfølgende periode med 1230 medlemmer i 1921.
”I dag er vi kun 400, men vi vil være flere. Foreningen har eksisteret siden 1896, og vi har også et af landets ældste medlemsblade i ”Vegetaren”. Men vegetarer herhjemme ved vel dårligt, at vi eksisterer? Derfor laver vi dette arrangement. Vi fornemmer jo også, at det er en stor trend blandt de helt unge. De vælger kødet fra i protest mod dyrenes dårlige forhold” fortæller Britt Søndergård mens pressesekretær Sune Borkfelt pointerer: ”For at være medlem behøver man heller ikke at være 100 % vegetar”.

I vegetarernes ”Hall of fame” finder man blandt andre den græske filosof og matematiker Pythagaros, der 500 år før Kristus agiterede for kun at spise grønt, og det italienske universalgeni Leonardo da Vinci havde samme tilgang til forplejningen 2000 år senere. Den moderne vegetarbevægelse har sit udspring i et kristent grundlag i England. I 1800-tallet levede en sekt i England efter givne præmisser og dannede i 1847 ”Vegetarian Society”of The United Kingdom”
I årene efter etableredes der lignende fællesskaber i USA, Tyskland og Danmark.

15 grønne konfirmationer

På restaurant ”Den grønne kælder” i Pilestræde i København er menukortet især ophidsende for netop vegetarer, men også kødspisere finder vej. Indehaver Hanne Kristjansen klager da heller ikke.

”Det går udmærket, og der vil være proppet i aften. Der er kommet flere og flere til i løbet af de 14 år, jeg har haft stedet. Jeg blev vegetar på grund af mit arbejde i slagterbranchen. Mine kunder er også forarget over den måde, som dyrene bliver behandlet på” siger hun.
På et år har Hanne Kristjansen lavet mad til 15 konfirmationer. ”Det er de unge piger. De slæber så deres mere eller mindre skeptiske forældre med her ned for at planlægge menuen. Dem har vi beroliget, for vi kan da ikke godt lave nogle frikadeller, som ligner og smager, som dem vi kender. En anden sjov kundegruppe er de damer på 80 eller derover, der er præget af filosoffen og forfatteren Martinus. Dem er der faktisk en del af” fortæller vegetarkokken.

Kosmologen Martinus Thomsen (1890 – 1981) beskriver bl. a. i sit 6000 siders værk ”Den ideelle føde” de karmamæssige konsekvenser af kødspisning. Man er ikke beskyttet mod ulykker, hvis man selv er med til at dræbe.
(”Den ideelle føde” har åbenbart fået vokseværk, siden jeg læste den for nogle år siden.)

Monroe og hans astralrejser

v/Rolf Kenneth Aristos - (oversat og forkortet af red.)

Robert A. Monroe (1915-95) studerede ingeniørvidenskab og journalistik ved Ohio University. Fra 1939 producerede han radio- og TV-programmer i New York, hvortil han selv komponerede musikken. I et af sine mange selskaber etablerede han i 1956 en særlig forskningsafdeling for at undersøge lydfrekvensers virkning på bevidstheden.

Monroe brugte mest sig selv som forsøgsperson, og i 1958 havde han sin første fuld bevidste ud-af-krop oplevelse (UKO). På dette tidspunkt var han gift, havde to små børn, og var en travl forretningsmand med et traditionelt materialistisk verdensbillede. UKO'erne fortsatte flere gange ugentlig, udenfor hans kontrol og vilje. Han frygtede længe, der var noget fysisk eller psykisk galt med ham, og opsøgte både læger og psykologer, som ikke kunne hjælpe ham. Efter et år lærte han sig at styre forløbet af sine UKO'er.

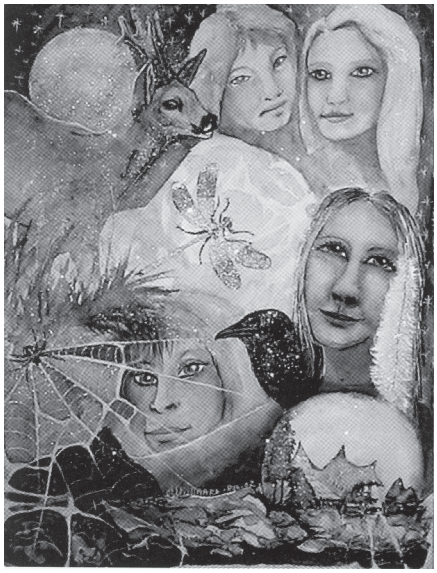

Monroe har beskrevet sine UKO'er i tre bøger: "Journeys out of body" (1971), "Far journeys" (1985) og "Ultimate journey" (1994). I 1971 dannede han sit forskningscenter i staten Virginia, The Monroe Institute, med specialudstyr til udforskning af bevidstheden, hjernebølger og astralrejser. Herfra udgives mange forskellige musikCDere, hvor der er indlagt særlige lydfrekvenser til fokusering af opmærksomheden, til stress-reducering m.v. Kendt som "Hemi-sync".

Der er et stort udviklingsmæssigt spring i forståelse og indsigt mellem Monroes tre bøger. I den første bog er primærfokus på astralrejsefænomenet i sig selv, mens han i de næste to bøger er mere optaget af at udforske det åndelige plan, sin egen evolutionære status og de kosmologiske konsekvenser af sine opdagelser. Han beskriver 3-4 åndelige sfærer, der forekommer som koncentriske ringe omkring det fysiske jordplan.

Gennem disse sfærer foregår både en evolutionær bølge udad ved at den menneskelige ånd modner for hver inkarnation og dermed bliver mere frigjort fra materiesystemet, og en bølge indad af menneskelige og ikke-menneskelige sjæle som for første gang søger en fysisk inkarnation på jorden.

De åndelige sfærer

Sfære 1 er en grænsesfære, som frekvensmæssigt ligger så nær den fysiske verden at denne opleves klart. Denne sfære er befolket af ånder, som for øjeblikket ikke er i stand til at erkende andre planer end netop det fysiske. Tre typer findes her: de fysisk inkarnerede som drømmer, de diskarnerede som endnu ikke har erkendt at de er døde, og som desperat prøver at fortsætte en ordinær fysisk tilværelse. Og endelig de diskarnerede "vilde", som frigjort af alle hæmninger kun er ude efter specielle oplevelser, gerne af seksuel karakter.

Sfære 2 svarer til det, Martinus har kaldt "skærsilden". Monroe beskriver, hvordan ånderne her er ofre for deres egne primitive følelser og karaktertræk, som uden deres vidende projekteres til at blive deres ydre omgivelser. Han beskriver også, hvordan højerestående lysvæsner omgivet af himmelsk musik regelmæssigt svæver gennem denne sfære for at befri en eller flere individer.

Sfære 3 er en storsfære, som Monroe også kalder "trossystem-territorierne", og som svarer meget godt til det, Martinus har kaldt de "jordmenneskelige paradissfærer". Den er opdelt i subsfærer, en for hvert trossystem og "mentale klima". Omgivelserne ligner i den grad de fysiske, både i natur og kultur, at Monroe selv ville have taget dem for fysiske, hvis han ikke havde vidst bedre, nemlig at de er skabt af tankeenergier. Her styrer den grundlæggende lov at "lige tiltrækker lige".

Sfære 4 er befolket af "seniorerne", meget modne sjæle der kun har én fysisk inkarnation tilbage. Denne sfæ-

re opleves at være uden for rum-tid-materie systemet. I Monroes første bog nævner han en yderste ring, som er befolket af væsner, der har nået et eller andet teknologisk udviklingstrin, men den virker uklar og nævnes ikke i de senere bøger.

I Monroes anden bog fokuseres på den kommunikation, uddannelse og visdom som han og enkelte studenter i hans forskerteam modtager fra højerestående menneskelige og ikke-menneskelige ånder. Noget af det virker meget mærkeligt og ulogisk, men det har været en stor udfordring for Monroe at formidle den ikke-verbale kommunikation, der foregår på det åndelige plan. Mange af de væsner, han møder, har et så anderledes verdensbillede, at det er svært at forstå dem. Og iøvrigt interesserer de sig ikke for, hvem han er.

Den indre kerne

I Monroes tredie bog fokuseres på hans kommunikation med ånder, som ifølge dem selv repræsenterer hans "indre kerne" (eller Højere selv?) i gruppevæsen-forstand. De underviser ham gennem kommunikation og direkte erfaringer i, at vi alle er gruppevæsner, bl.a. i den forstand at alle de inkarnerende personligheder hver for sig fortsætter med at have et liv eller pseudoliv, selv efter "man" er født på ny. Gruppevæsnet har som regel flere fysiske inkarnationer samtidig.

Monroe beskriver så godt han kan sine erfaringer med denne "indre-kerne-komité", men det er svært at forstå og synes heller ikke at finde direkte støtte i det, Martinus har beskrevet. Han fortæller også, at mange ikke-menneskelige ånder af forskellige grunde (som f.eks. behovet for nye slags oplevelser) tager turen gennem den jordmenneskelige reinkarnationscyklus, som de så med (midlertidig) tab af hukommelse og viden bliver "langtidsfanger" af. Monroe opdager da, at han selv er et sådant eksempel.
Men da han via en UKO gør et lynvisit til sit oprindelige "Hjem", et "energisystem" på det åndelige plan, erkender han at det var monotonien ved dette sted, som fik ham til at søge nye eventyr. Så det store mål for ham selv (og han "indre-kerne-komité") bliver ikke længere at vende "Hjem", men at finde et nyt spændende sted at udforske, så snart de bliver "færdige" med Jorden!

Astralrejse-kurser for enhver

I 1991 arrangerede Monroe det første "Lifeline"-program, et 6-dages intensivkursus. I løbet af de næste 14 måneder havde ca 200 personer deltaget. Ved slutningen af hvert program havde næsten samtlige deltagere opnået at rejse til et bestemt mødested (et slags modtagelsescenter for nyligt afdøde) i sfære 3 og vendt tilbage igen med minderne i behold.

Her ser vi, at essensen i videnskab er lige så gennemførlig på det åndelige som på det materielle plan. De fire trin er de samme : 1. Udfør en bestemt procedure for at undersøge en bestemt hypotese. 2. Skriv dine observationer ned. 3. Sammenlign disse observationer med andre, som har udført samme procedure. 4. Modificer eller bevar hypotesen.

Deltagerne på kurset fik også træning i "skytsengle-arbejde", dvs i at hjælpe nyligt afdøde frem til denne mødeplads. Mange af de biografiske detaljer, som de afdøde gav om sig selv (som navn, tidligere bosted, dødsårsag osv) blev senere tjekket og bekræftet på det fysiske plan. Kurset går idag under navnet The Gateway Voyage, og i 1993 havde over 7000 personer deltaget. Det program kan også gennemføres hjemme, da vejledningshæfter og musikbånd/CD kan købes via Hemi-sync.

KORT FORTALT

Ruth Olsen

Det der med nu'et ...

I brev nr.14/1957 skrev Martinus i artiklen "LIVETS KARTOTEK" bl.a.:

Hvert eneste menneske på jorden udfører i virkeligheden gennem sit daglige liv en regerende fyrstes handlinger. Det rige, over hvilket det enkelte menneske regerer, adskiller sig imidlertid fra de riger, som de personer, som vi plejer at kalde fyrster, regerer over, derved, at det ikke er af denne verden.

Hvert jordmenneskes rige har tre terræner, som vi kalder fortid, nutid og fremtid. I det midterste af nævnte terræner, der er det samme som det, vi kalder "nuet", har "fyrsten" sit regeringssæde, og fyrstetitlen udtrykkes som "jeg'et". Kun igennem nuet har dette, det enkelte menneskes fyrstendømme, forbindelse med den fysiske materielle verden. Denne forbindelse er det enkelte menneskes mere eller mindre åbne kanal ud til andre "fyrsters" riger og områder. Igennem denne kanal foregår den for riget livsvigtige import og eksport.

Hvad er det for livsvigtige produkter, der her importeres og eksporteres? Det er tanker. ...
I nuet foregår væsnets daglige oplevelse af livet.

Ifølge Martinus kan vi altså konstatere, at vi altid lever i nuet - og kan ikke andet. Men vi kan "importere" tanker fra fortid eller fremtid - ind i nuet!

Død-genopstandelses-myten

Jesus skulle for i eftertiden at blive betragtet som en hellig skikkelse passes ind i den tids herskende rollemodel for særligt ophøjede væsner og med den skæbne, der var forbundet hermed. Hvor meget den havde at gøre med hans konkrete historiske liv og død er højst tvivlsomt. Men hvor kom modellen oprindeligt fra?

Den menes at stamme fra Ægyptens tempelmysterier, hvor man i sine ritualer spillede det symbolske drama om solguden Osiris, der dræbes dvs dør, men genopstår. Det er jo det solen gør, dels hver dag, dels hvert år. Men det er også det, der generelt sker i naturen, dvs der må ske en nedbrydning før en ny genopbygning. Død og genopstandelse er et meget alment princip.

Osiris har med himmelgudinden Isis et barn, Horus. Billederne af Horusbarnet er næsten de samme som billederne af Maria med Jesusbarnet. Han var altså Guds barn og således en "kongesøn". Han er Guds frelsende lys nedtransformeret til jorden, til mørket, men genopstår ved forårsjævndøgn, ved påske.

Horus/Jesus var "undfanget ved helligånden", sådan som vi alle skal "befrugtes" af Guds bevidstheds-energi for at "føde vort indre barn", vor kongesøn, kristusbevidstheden. Da vi begyndte at inkarnere i den fysiske verden, "døde" vi, nu er vi på vej mod genopstandelsen. Det er dramaet om bevidsthedens udvikling, al religion drejer sig om - dengang som nu.

Også en slags "Akasha"

I jagten på de, der henter børneporno på nettet, beslaglægger man de mistænktes pc, og så er de hurtigt afsløret. Men hvorfor sletter de ikke bare de mistænkelige filer og gemmer dem på CD-rom'er, tænkte jeg.

Men nu er jeg blevet klar over, at det gør de nok, men en it-ekspert kan genskabe data fra harddisken uanset hvor meget, de er blevet slettet og overskrevet med nye data. Der ligger stadig magnetiske spor tilbage, så helt sikker på at have ødelagt gamle data kan man kun være ved at smelte harddisken.

Så nu kan vi alle begynde at forstå, hvordan universet (=Gud) bærer sig ad med at opbevare enhver begivenhed på sin "harddisk", også kaldet akasha-kronikken eller visdomsoceanet (eller Livets Bog?). Magnetspor! Nu mangler vi bare at få hjernen udviklet så meget, at vi kan hente data derfra op på vores "skærm"!

Kristtorn gør dig uselvisk

Nå, så er det derfor den hedder krist-torn! I et ugeblad læste jeg flg: "Kristtorn-essensen er den 15. af Dr.Bachs blomstermedicin og en af de centrale. For den hjælper til med at åbne for kristusbevidstheden i vore hjerter!

Kristtorn er for alle de svære følelser såsom had, vrede, jalousi og misundelse. Den hjælper, hvis man føler sig utilfreds, ulykkelig og frustreret, men ikke ved hvorfor. Hvis man beklager sig over andre, føler sig krænket eller såret. Inderst inde ser man måske ned på andre. Ofte kan disse følelser føre til voldsomme handlinger.

Kristtorn kan sætte dig i en tilstand, hvor du kan være kærlig og medfølende uden at kræve noget til gengæld, få indre harmoni og glæde, når det går andre godt, selv om man ikke i øjeblikket selv har succes. Det er

godt for børn, der lider af søskendejalousi."

Tænk, jeg vidste ikke, det var så nemt at nå så langt!!

Bahá'i

Denne for mig ikke særlig kendte religion, som havde sit udgangspunkt i Iran i 1844, siges at være meget udbredt i hele verden. Den har ca. 50.000 centre og dens litteratur er oversat til over 300 forskellige sprog. Stifteren Báb's budskab lød: "En ny periode er begyndt i menneskehedens historie, og i denne periode skal broderskabets ånd blomstre i en ny og verdensomspændende orden." - "Tiden for tom tilbedelse er forbi, nu er tiden kommet for retskaffenhed i tale og gerning."

Hans tilhængere i mellemøsten blev forfulgt og dræbt i tusindvis, selv om de ærede både Jesus og Mohammed som Guds profeter, og blot talte om fred i verden, om kærlighed og en forenet menneskehed. Bahá'i er ingen sekt eller kirke, har intet præsteskab, ingen trosbekendelse og ritualer. Øverste styre er et demokratisk valgt "åndeligt råd".

De siger, der findes kun een Gud, een religion, men denne har mange profeter og forskellige udtryksformer. Gud har altid søgt at vejlede menneskene gennem Kristusånden. Gennem kærlighed skal menneskene søge at vokse i "den guddommelige livskunst". Vi må se Gud i alt og alle, for jo mere vi elsker hinanden, jo nærmere kommer vi Gud.

Alle nationer skal være som medlemmer i én familie, en mangfoldighedernes enhed. Et verdensstyre skal skabes og det må bygge på en lov i to dele: en del bestående af de evige åndelige principper, den anden af sociale love for menneskers sameksistens, som kan variere med menneskets udvikling. Bahá'i har opstillet en række krav til en verdensregering, bl.a. krav om god uddannelse til alle, ligestilling for mænd og kvinder og ret til fri søgen efter sandhed.

De ser religionen og videnskaben som to sider af samme sag, for snart vil man indse, at det er ånden der åbenbarer sig i naturens sammenføjningskraft. For ved hjælp af tiltrækningskraft danner elektromagnetiske enheder den såkaldte materie. Den kraft er kærlighed, og da det er en evig kraft, har verdensaltet ingen begyndelse og ingen ende.

Ud fra dette superkorte rids af Bahá'i-troen er det åbenbart, at den også er en slags virkning af den nye verdensimpuls. Den er således med til at gøde jordbunden for den åndsvidenskab, der i tidens fylde skal bringe os det "rigtige menneskerige".

Hizb ut-Tahrir m.fl.

En forskergruppe på Århus Universitet har undersøgt hvad og hvem Hizb ut-Tahrir er for at hjælpe domstolene med at finde ud af, om gruppen er en fare for det danske demokrati. Konklusionen i deres bog er, at det er den ikke. Men de når frem til andre interessante konklusioner.

F.eks. at denne gruppe ved at fremstille sig selv som "ofre" for vestens (historiske) ondskab, kan retfærdiggøre den terror, der i dag udøves af nogle militante muslimer. Denne offerrolle-attityde er vældig effektiv at køre på, når det gælder om at vinde følelsesmæssig gehør og sympati for sin agitation om, at man bare kæmper for sin ret.
Dette gælder uanset det handler om de sorte i USA, kvinderne i de forældede patriarkater, eller om jøderne. Menneskets medlidenhedsevne er jo under stærk udvikling, vi har medfølelse med de, vi oplever som undertrykte. De fleste af os har jo prøvet det i mange liv. Det er også ok at have medfølelse, for de undertryktes lidelse er reel nok. Det giver dem bare ikke ret til selv at være undertrykkere! Andres ondskab retfærdiggør ikke egen ondskab.

Tænk hvilken ændring der sker i verden den dag, hvor det bliver alment forstået, at vi selv er årsag til de lidelser, vi udsættes for! Og at vi ved at ændre os selv og de energier, vi udsender og omgiver os med, kan standse eller i det mindste mildne vore egne lidelser!

Hvilke terrorister er de farligste?

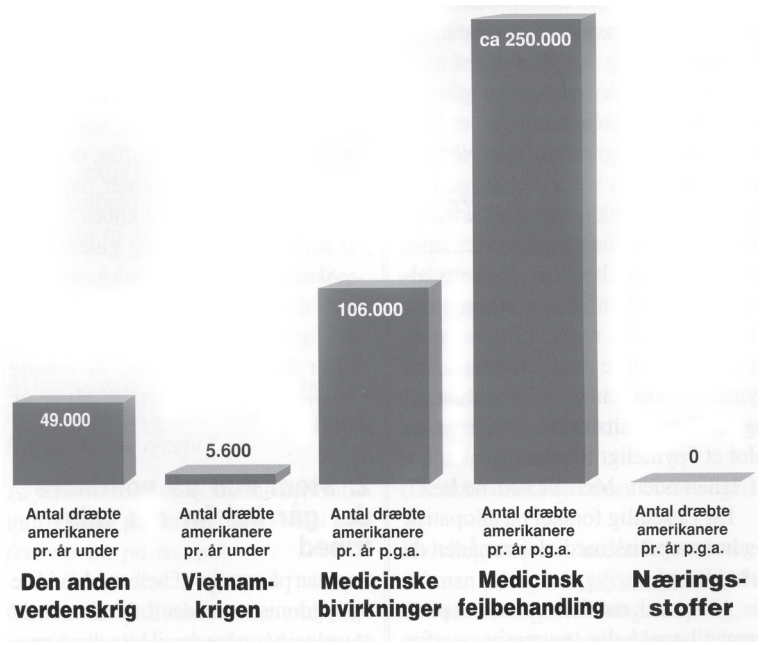

Ananda Marga / Prout

P.R. Sarkar (1921-1990) var et meget specielt menneske. Han stiftede i 1955 organisationen Ananda Marga (Salighedens vej) med mottoet: "selvrealisering og at tjene menneskeheden". Den har et bredt spektrum af indsatsområder for at hjælpe mennesker ud af nød - uddannelse, human økonomi, kvinders frigørelse, økologi m.m.

Gennem 1960'erne bredte Ananda Marga sig over hele Indien og driver nu 850 skoler og et universitet. I dag findes Ananda Marga's åndelige og sociale centre i over 160 lande. Det er en af de få nødhjælpsorganisationer, der har oprindelse i den 3. verden. Den yder såvel akut katastrofehjælp som mere langsigtet udviklingshjælp.

Udover at have været umådelig produktiv som forfatter og komponist, skabte Sarkar en holistisk socio-økonomisk model, Prout, baseret på nyhumanistiske principper. Nyhumanisme defineres som vejen fra egocentrisme til kosmisk alkærlighed, der omfatter alt levende. I korte træk indebærer modellen dannelse af økonomiske regioner/enheder, der i høj grad er selvbærende, og hvorfra profit ikke må eksporteres.

Produktionen kan antage tre former: små private foretagener, kooperativer og store offentlige virksomheder. Altså en slags mellemting mellem kapitalisme og socialisme. Der skal fastsættes maksimal afstand mellem mindste og højeste løn og loft over tilladte private formuer. Skatten opkræves ved produktionen og ikke på arbejdet og gradueres efter varernes nytte/sundhedsværdi.

Prout er en meget detaljeret og realistisk model, som kan sættes i stedet for den globale kapitalisme, når denne bryder sammen. I Purulia i Vestbengalen er man ved at skabe en konkret model for prout-visionen, Ananda Nagar (salighedens by). Den nye verdensimpuls betyder således også skabelse af realistiske alternativer, der kan stå klar den dag, vi skal til at opbygge en ny verden!

Bush genvalgt

Som en del af os vel havde forventet, blev Bush valgt for fire år mere i Det Hvide Hus. Forsynet har jo nok sine planer med ham, for han er uden tvivl den bedste til at spille med i det globale kaos-drama, der tegner sig i horisonten. Mon han ved, hvad han er redskab for? Men han siger jo, Gud er på hans side, så han sover sikkert trygt.

Men mange her i Europa har med undren fulgt valgkampens højeste prioriteter i Bushland. Her hvor "personlig frihed" står over alt andet, vil man fratage kvinderne deres frihed til selv at tage den moralske beslutning om abort. Men moralsk har man til gengæld ingen problemer med dødstraffen, selv om man nu med den nye DNA-teknik har fået bevis for, hvor stor en procentdel der uskyldigt dømmes til døden.

Og man vil tilsyneladende hellere forarges over homoseksuelles ægteskaber end over det stigende antal mennesker, der er frataget et værdigt økonomisk livsgrundlag - og den dermed stigende kriminalitet. Jo, USA er et modsætningsfyldt samfund. Tænk at der i USA findes så mange, der ligesom Bush tror, biblen er en lov, Gud selv har skrevet, og at den er er vigtigere for ham end landets forfatning! Der er vist noget, han har misforstået - eller var det bare valgstrategi?

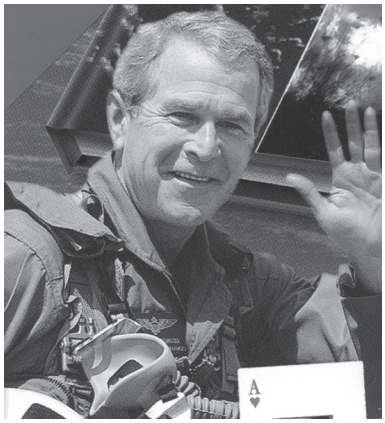

Iøvrigt hørte jeg en radioudsendelse, hvor et par danske præster mente, de ikke kunne tage FNs menneskerettighedserklæring alvorligt, fordi den bare var misforstået menneskeværk. Vi skulle overlade det til Gud at sørge for menneskenes ve og vel og ikke selv lege Gud, heller ikke med u-landshjælp! Nå, de bliver nok lidt klogere, når de engang kommer over på den anden side. For præster forventes dog at være Guds kærlige redskaber!

Vidste du at:

Jehovas Vidner mener helt alvorligt, at det store dyr i Johannes' Åbenbaring er FN! Men det er der så mange andre kristne i USA, der tror!

Der er 60% af Danmarks befolkning, der tror på Gud, og der er også er 60%, der tror på reinkarnation. Men det er vel ikke de samme 60%?

Pensionister, der stadig føler de kan være med til at forbedre verden med deres kunnen og viden har dannet en organisation - se www.senioreruden-grænser.dk

Pythagoras, som ellers var vegetar, spiste ikke bønner, fordi han var overbevist om, at alle sjæle startede deres liv som bønne.

Gemmer antikrist sig i stregkoden?

I avisen Urban stod at læse (7/10-04): Tallet 666 er i biblen tallet for dyret, antikrist, der vil komme umiddelbart før dommedag. Derfor er der masser af teorier, der kredser om dette tal. Bl.a. en kode, hvor A=100, B=101 osv. Det skulle så medføre, at bogstaverne i Hitlers navn tilsammen giver 666.

Bibelordene i Johs.Åb. (13,16-18) siger, at "ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket .. lad den der har forstand, udregne dyrets tal, og dets tal er 666". Det giver stof til eftertanke, når man handler! For tag et hvilket som helst produkt med stregkode, og du vil se, at der er tre sæt længere streger, der ifølge det talsystem, der ligger bag stregkoderne, repræsenterer tallet 6. Og dermed altså er 666. Kig selv!

Sundhedspartiet

Nu samles der igen underskrifter til et nyt parti, et sundhedsparti, og et nyt tidsskrift har set dagens lys. Det er den flittige spirituelle foredragsholder Robby Curdorf, der står bag initiativet. Den Robby, som har skrevet den meget oplysende og provokerende bog "Den tilbageholdte viden om helbredelser". Han er gået til kamp mod medicinalindustriens profitable manipulering med menneskers helbred og deres effektive lobbyvirksomhed.

Når man er oppe mod så stærke kræfter, skal der bred folkelig opbakning til. Det kan man så håbe, partiet får, så den talerstol, som Folketinget jo er, kan erobres. Det kunne ihvertfald give lidt mere mediebevågenhed. I disse år bliver menneskene mere og mere bevidst om, hvad der sundt og usundt, så der skulle være gode chancer for et sådant bredt parti. Det ville gavne demokratiet.

Man kan godt være med til at anmelde partiet, selv om man måske ikke vil stemme på det!
Tilmeldingsblanketter fås: Stadagervej 15, 2730 Herlev. Tlf. 4491 4025
Se nærmere www.sundhedspartiet.info

En anden "Sundhedsprofet", Morten Julius Bøgh, som kalder sig energiforsker og sundhedskonsulent, har udgivet et interessant værk - "Alt er energi" - med tilhørende CD-rom, hvor det især gælder kampen mod "elektrosmog", dvs mikrobølgeovne, mobiltelefoner med deres sendemaster og al den tiltagende elektro-stråling, vi udsættes for. Se nærmere: www.alterenergi.dk

Lignelsen om de ti talenter

Jeg har læst en del Swedenborg-tolkning af biblen på det sidste. Om historien med herren, der gav sine tjenere hhv 5, 2 og 1 talent, og hvor de to første fik pengene til at yngle, mens den sidste gravede sin ene sølvmønt ned, skriver han:

"Den som ikke ved andet tror, at disse tal 5, 2 og 1 kun er antaget for at udarbejde historien, og dog er der en hemmelighed i selve disse tal. For ved tjeneren som modtog de 5 talenter betegnes de, som forstår at leve med næstekærlighed og visdom, og ved tjeneren med de to talenter forstås de, der i en fremskreden alder har forenet næstekærlighed med viden. Men den sidste der skjulte herrens sølv i jorden er alle de, der har viden uden næstekærlighed. For visdom uden næstekærlighed kan ikke vokse eller bære frugt."

Et andet sted skriver han om, "Hvad tro er":
"Tro er en indre erkendelse af sandhed. Det er sådan, engle har det, derfor forkaster de fuldstændig det dogme, at forstanden skal være under lydighed til troen. De siger: Hvad betyder det at tro og ikke indse, om det er sandt? Anser du mig for så sindsyg, at jeg skal tro et udsagn, hvis sandhed jeg ikke ser?
At være i en oplyst tilstand er ikke andet end at være i fornemmelsen af og derfra i en indre erkendelse af, at dette eller hint er sandhed."

JULEGAVEIDEER!

Brug en god bog som julegave! Vi har mange forslag - ud over Martinus' egne værker og de 4 CD'ere med foredrag, har vi:

"Martinus erindringer", 140 kr
"Martinus, som vi husker ham", 170 kr

Alle **Per Bruus-Jensens** bøger,
de seneste er:
"Sol og Måne" om hans elevtid hos Martinus, 195 kr
"Mennesket og den skjulte Gud", 240 kr
Desuden dobbelt-CD'en
"Hvem var Martinus egentlig?", 196 kr,
samt den nye DVD-serie.

Svend Åge Rossens to bøger:
"Livets mening", 180 kr
"Martinus' kosmiske verdensbillede", 250 kr

Mogens Tverskovs store trebindsværk
"Udfordring til videnskaben", 1100 sider, 250 kr

Niels Kaléns *"Kosmisk livssyn"*, 30 kr

Gunder Frederiksens *"Alternativ økonomi"*, 30 kr

Harry Rasmussens *"H.C.Andersen, H.C.Ørsted og Martinus"*, 175 sider, 50 kr.

Kontakt:
Kosmologisk Information
Klintvej 104
4500 Nykøbing Sj.
59 30 52 72

Desuden kan ældre numre af Den ny VerdensImpuls fås for 10 kr pr stk. + porto!

MENNESKET & VIRKELIGHEDEN

En guide til Martinus' kosmiske virkelighedsbeskrivelse

med

Steen Landsy og Per Bruus-Jensen

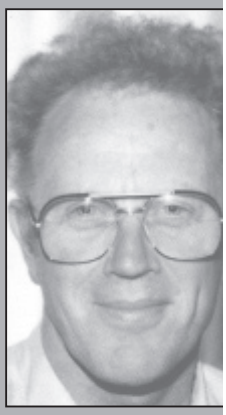

Blev i 1990/91 første gang publiceret som 24 udsendelser af Radio Lotus - Nu i digitaliseret form, gennemredigeret og med optimeret lydkvalitet ...

Over 32 timers undervisning nu på DVD!

[svarer til godt 35 CD'er]

KUN kr. 1.950,-

- Audiokursus på 6 DVD'er i flot samlemappe med indstiksbox og 12 siders informationshæfte
- Lær om Martinus kosmologi på forståelig vis i dit eget tempo - når og hvor det passer DIG!
- Alle de store emner forklaret på en uhøjtidelig og humoristisk måde til kun godt kr. 60,- pr. time!
- Fra "*Martinus - Mennesket og hans arbejde*" til "*Meningen med livet*" bliver du let og elegant ført igennem 24 lektioner á ca. 75 min.
- Ved vejs ende er du udrustet med helt nye værktøjer og muligheder for at tackle virkeligheden i din dagligdag. Hele virkeligheden!

BESTIL DIN GRATIS SPECIAL-BROCHURE ALLEREDE I DAG!
telefon
97 38 17 00
spørg også om vores INTRODUKTIONS-DVD!

YDERLIGERE INFORMATION:
www.nordisk-impuls.dk

Nordisk Impuls HDVD

MENNESKET OG VIRKELIGHEDEN
- en både munter og spændende vej til et rigere liv

Forlaget Nordisk Impuls • Præstevænget 34 • 6971 Spjald • Tlf. 97 38 17 00 • Fax: 97 38 14 38 • mail@nordisk-impuls.dk

Eventyrenes symbolik

v/Ruth Olsen

Det kan være svært at finde den dybere mening med bibelens budskaber, fordi den i så høj grad udtrykker sig symbolsk. Men dette gælder i endnu højere grad for de gamle eventyr, hvor de beskrevne fænomener under overfladen udtrykker mentale/åndelige tilstande, sådan som vore drømme jo også oftest gør. Ingen ved rigtigt, hvor gamle f.eks. Grimms eventyr i virkeligheden er, men de må stamme helt tilbage fra den tid, hvor åndeligt højtudviklede jævnligt inkarnerede på jorden for at undervise menneskene. Der er jo altid en moralsk pointe i dem, uanset hvordan man opfatter dem.

Når der optræder konger og dronninger, prinser og prinsesser i eventyrene, handler det om væsner som er er ret fremskredne i deres åndelige udvikling, og det bryllup det næsten altid ender med, betyder polforvandlingens endelige forening mellem den maskuline og feminine pol. Som jeg tillader mig at fortolke eventyrene, handler de altså om den menneskelige bevidstheds udvikling.

Lad os f.eks. tage eventyret "Tornerose" (håber I husker det!). Da dronningen er i bad, dukker en frø op. En frø betyder varsel om forandring, og et bad symboliserer udrensning af negative sider. Forandringen er det længe ventede barn, frugten af de gode bestræbelser, en ny bevidsthed, men altså endnu ikke kosmisk bevidsthed. I glæde over den nye åndelige bevidsthed inviteres til fest. Med 12 gæster, for 12 står for harmoni og åndelig indsigt. De spiser af guldtallerkner, for guld står for kærlighed.

Men så dukker disharmonien op, en 13. person ankommer ubuden og varsler ulykke. Et fejltrin skaber dårlig karma. Men den nye bevidsthed kan dog alligevel mildne konsekvensen, dvs udviklingen trækkes blot lidt i langdrag. Man falder ikke tilbage i åndelig død, kun i en søvn - i 100 år, dvs et pænt stykke tid. For uanset hvor meget man prøver at passe på, den ufærdige side dukker alligevel op, nemlig i form af den eneste ten, der var at stikke sig på!

I et ubetænksomt øjeblik (alene hjemme!), gør hun noget, hun godt ved er dumt - hun giver efter for en gammel primitiv side. Hun går nemlig op i det "gamle" tårn, hvor der i døren sidder en "rusten" nøgle! Der sidder en gammel kone - (hendes evige sjæl, overbevidstheden med skæbnelementet!) - med sin spinderok og spinder skæbnens tråde. En gammel karma-skæbnebue rammer og giver et midlertidigt tilbageslag (søvn), angstens og depressivitetens energier blinder for en tid. Alt synes gråt og livløst - også omgivelserne "sover".

Bevidstheden lukkes inde bag en tæt tjørnehæk, men tornene sørger for at give hendes maskuline pol (intelligensen) de nødvendige lidelseserfaringer for en videre udvikling (de uheldige bejlere, der river sig til blods!) Og en skønne dag blomstrer tjørnehækken, tornene er væk, pol-foreningen kan endelig finde sted. Hun vågner til fuld åndelig dvs kosmisk bevidsthed og ser, hvordan hele verden er levende og vidunderlig.
Vi er alle en "tornerose", der må sove lidt endnu!

I eventyret om Askepot ser vi en bevidsthed med en ret veludviklet kærlighedsevne, men dog med et par uudviklede sider (de to stedsøstre), der hæmmer bevidsthedens sidste udviklingstrin. Hun får et par kosmiske glimt (besøg på slottet), men til sidst når hun frem til den endelige polforvandling, "det hellige bryllup", og stedsøstrene går til grunde.

Iøvrigt er "aske" det ydmyghedens "stof", der hjælper hende med at skabe forvandlingen, ligesom potaske var en ingrediens i alkymiens forvandlingsprocesser! Og som får vore brune kager til at hæve, når eller hvis vi ellers bager sådan nogle her til jul!

BRØNDBY
Lørdag 15/1 Hvordan genvinder man livsmodet og modarbejder sin mørke skæbne? v/Jan Langekær
Søndag 13/2 Hvordan frigør man sig af flokbevidstheden? v/Jan Langekær
Søndag 20/3 Hvad forstås ved nationalisme og internationalisme? v/Jan Langekær
Søndag 10/4 Hvad forstås ved det kosmiske verdensbillede i lommeformat? v/Jan Langekær
Møderne holdes kl. 15-17 i Idrættens Hus, Auditoriet, Brøndby Stadion 20.
Desuden er der studiekreds hver onsdag kl. 19-21.30 i Kulturhuset "Kilden", Nygårds Plads 31, Brøndbyøster. Se nærmere www.det-tredie-testamente.dk
Arrangør: Jan Langekær, tlf. 2015 7811

ESBJERG
Mandag 17/1 Falske og sande værdier v/Ole Therkelsen
Onsdag 9/2 Krop, bevidsthed og kultur v/Sebastién Vesterlund
Mandag 28/2 Tilgivelse som videnskab v/Ingolf Plesner
Møderne holdes kl. 19 i Multihuset, Gasværksgade 2,1sal, grønt lokale
Arrangør: Uffe Andreasen, tlf. 7517 3797

FREDERIKSHAVN
Tirsdag 1/2 Mennesket - det levende væsen i samspil med Universet! v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 15/2 Giv dig glad! v/Sven-Erik Rævdal
Tirsdag 1/3 Livets udvikling - tilfældig eller styret? v/Svend Åge Rossen
Tirsdag 15/3 Tilgivelse som videnskab v/Ingolf Plesner
Møderne holdes kl.19.30 i Skolegade 8 (evt. ændringer se www.martinusguiden.dk)
Arrangør: Birger Juel Jensen, tlf. 9893 0686

HADERSLEV
Tirsdag 1/3 Tilgivelse som videnskab! v/Ingolf Plesner
Mødet holdes kl. 19 på Bispen, Bispebroen 3
Arrangør: Henrik Mayoni, tlf. 7452 2224

HERNING
Torsdag 20/1 Har lidelse og smerte betydning i det enkelte menneskes liv? v/Lars Gyde
Torsdag 10/2 Er du ven med dit liv? v/Solveig Langkilde
Torsdag 24/2 Mennesket - det levende væsen i samspil med Universet v/Hanne Myrfeld
Torsdag 10/3 Giv dig glad! v/Sven-Erik Rævdal
Møderne holdes kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01, Nørregade 7
Arrangør: Martin Stokholm Jepsen, tlf. 9716 8230

HORSENS
Onsdag 9/2 Tankens magt v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 8/3 Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde? v/Hanne Myrfeld
Møderne holdes kl 19.30 på Biblioteket, Tobaksgården 12
Arrangør: Else Sørensen tlf. 7561 7406

KØBENHAVN
Lørdag 8/1 Livets udvikling - tilfældig eller styret? v/Svend Åge Rossen
Lørdag 22/1 Talentkerner og gener v/Åge Hvolby
Lørdag 5/2 Seksualitet, kunst og kreativitet v/Eigil Kristensen
Lørdag 19/2 Vejen til selverkendelse v/Søren Olsen
Lørdag 5/3 Vores tankeformer og døden v/Lene Jeppesen
Lørdag 19/3 Sundhed og sygdom v/Ole Therkelsen
Møderne holdes på Martinus Institut, Mariendalsvej 94 kl. 15. (entre 55 kr)
Der er flere studiekredse samme sted, hør nærmere på tlf. 3834 6280
Desuden er der kursus lørdag 12/2 kl. 10-14 Højpsykiske evner, intuition og livskunst v/ Poul Dyrholm, Eigil Kristensen og Mary McGovern, samt lørdag 12/3 kl 10-16 Bønnens mysterium v/Søren Olsen.

KLINT
Nytårskursus 29/12 til 2/1 - hør nærmere tlf.3834 6280 /www.martinus.dk

KULLERUP
Kullerup Byvej 2A, 5853 Ørbæk. Om kurser se: www.kullerup.dk eller hør på Tlf. 6531 5431

KØGE (FOF)
Tirsdag 1/2 Personlig udvikling v/Ole Therkelsen
Tirsdag 15/2 Bønnens mysterium v/Søren Olsen
Tirsdag 1/3 Kontakten til den åndelige verden v/Eigil Kristensen
Tirsdag 15/3 Vor tankeverden og døden v/Lene Jeppesen
Tirsdag 29/3 Falske og sande værdier v/Ole Therkelsen
Møderne holdes kl. 19 i Teaterbygningen, tilmelding FOF 5665 5322

MIDDELFART
Onsdag 16/2 Tankens magt v/Hanne Myrfeld
Mødet holdes kl 19.30 i Ældrecenter, Skovgade 64.
Arrangør: Inge Roy, tlf. 6441 2348

ODENSE
Møder holdes i Munkevænget 7
Hør nærmere hos Kai Hvalsøe, tlf. 6614 7424

RANDERS
Onsdag 9/3 Krop, bevidsthed og kultur v/Sébastien Vesterlund
Mødet holdes kl. 19.30 i AOF kantinen, Store Voldgade 10
Arrangør: Ole Berthelsen, tlf. 8641 1552

ROSKILDE (FOF)
Torsdag 20/1 Kontakten til den åndelige verden v/Eigil Kristensen
Torsdag 3/2 Bønnens mysterium v/ Søren Olsen
Torsdag 17/2 Falske og sande værdier v/Ole Therkelsen
Torsdag 3/3 Forelskelse, venskab og kærlighed v/Ole Therkelsen
Torsdag 17/3 Vor tankeverden og døden v/Lene Jeppesen
Alle møder kl. 19 - tilmelding FOF Roskilde, Algade 31,1. tlf. 4636 6974

SILKEBORG
Onsdag 19/1 Søvn, drømme og døden v/Ole Therkelsen
Onsdag 9/2 Er du ven med dit liv? v/Solveig Langkilde
Onsdag 23/2 Bønnen som styrende energikilde for livets udfoldelse v/Lars Gyde
Onsdag 16/3 Krop, bevidsthed og kultur v/Sébastien Vesterlund
Møderne holdes kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3
Arrangør: Sven-Erik Rævdal, tlf. 8688 6263

SVENDBORG
Tirsdag 11/1 Det nuværende- og fremtidssamfundet kosmologisk set v/Kai Hvalsøe
Tirsdag 8/3 Sygdom, helbredelse og dødsfrygt v/?
Møderne holdes kl 19.30 på Færgegården lok. 5, Færgevej 13
Arrangør: Martinuscenter Svendborg tlf. 6221 9008

THISTED
Søndag 16/1 Falske og sande værdier v/Ole Therkelsen
Søndag 6/2 Mennesket - det levende væsen i samspil med Universet v/Hanne Myrfeld
Søndag 6/3 Giv dig glad! v/Sven-Erik Rævdal
Møderne holdes kl.15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arrangør: Birgit Thorndal, tlf 9798 5384

VEJLE
Torsdag 3/3 Livets udvikling - tilfældig eller styret? v/Svend Åge Rossen
Torsdag 17/3 Mennesket - det levende væsen i samspil med Universet v/Hanne Myrfeld
Møderne holdes kl.19.30 i Kulturhuset bygningen, Ved Anlægget 4
Arrangør: Hans Wittendorff tlf.7580 3350

VIBORG
Tirsdag 18/1 Falske og sande værdier v/Ole Therkelsen
Tirsdag 8/2 Er du ven med dit liv? v/Solveig Langkilde
Tirsdag 1/3 Krop, bevidsthed og kultur v/Sébastien Vesterlund
Møderene holdes kl.19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arrangør: Dagmar Dalsgaard, tlf. 8661 2923

AALBORG
Onsdag 23/2 Krop, bevidsthed og kultur v/Sébastien Vesterlund
Onsdag 2/3 Livets udvikling - tilfældig eller styret? v/Svend Åge Rossen
Onsdag 16/3 Tilgivelse som videnskab! v/Ingolf Plesner
Møderne holdes kl.19.30 på Sønderbro Skolen, se skilt ved hovedindgang.
Arrangør: Jørn Stokholm, tlf. 9827 7081

ÅRHUS
Mandag 24/1 Mennesket - det levende væsen i samspil med Universet v/Hanne Myrfeld
Mandag 7/2 Er du ven med dit liv? v/Solveig Langkilde
Mandag 28/2 Kend dig selv - ånd, sjæl og legeme v/Svend Åge Rossen
Mandag 14/3 Har lidelse og smerte betydning i det enkelte menneskes liv? v/Lars Gyde
Mandag 4/4 Tankekraft og kommunikation - vigtige faktorer i hverdagen v/Eigil Kristensen
Møderne holdes kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr. Ringgade 3, bygning 420
Arrangør: Grethe Bergstrøm, tlf.8672 5546

Filosofiske krummer

Kærlighed er en udstråling af energi, der er til nytte og gavn for alle levende væsner.

(Martinus)

Meditation er velovervejet og udholdende tænkning, rettet imod et bestemt mål.

(A.Besant)

En hæderlig person kan ikke uden væmmelse spise kødet af dyr, og folkeslagene kan ikke kalde sig civiliserede, så længe der findes slagterier i deres byer.

(Anatole France)

Øjeblikket er ikke tidens men evighedens atom.

(Søren Kierkegaard)

I Danmark kan alle analfabeter læse og skrive.

(Poul Henningsen)

Fred opstår i verden, når det sidste menneske har slået det næstsidste ihjel.

(A.Hitler)

En katolsk præst er en mand, der kaldes fader af alle undtagen hans egne børn, der er tvunget til at kalde ham onkel.

(italiensk aforisme)

Love er som spindelvæv: hvis noget småt falder i, bliver det fanget, men større ting bryder igennem og undslipper.

(Solon)

Alle er lige for loven, den forbyder såvel rige som fattige at tigge i gaderne.

(Anatole France)

Lægekunsten består i at underholde patienten, mens naturen kurerer sygdommen.

(Voltaire)

De fleste foretrækker tro fremfor besværet med at have en mening.

(Seneca)

Doktrinære personer er ideernes gribbe. De lever af principper, der er afgået ved døden.

(Lloyd George)

Mange foragter penge, men kun få forstår at forære dem væk.

(Rochefoucauld)

Det er ærgerligt, at alle de mennesker, der ved, hvordan landet skal styres, har for travlt med at køre taxa og klippe hår.

(G.Burns)

Boksning er en sportsgren, hvor to mænd bliver betalt for at gøre noget, som de ville blive anholdt for, hvis de var fulde og gjorde det gratis.

(Carl Foreman)

Ingen glemmer nogensinde, hvor han begravede stridsøksen.

(Kim Hubbard)

Bryllup: I gamle dage blev ofringer foretaget ved alteret - det gør de stadig.

(Helen Rowland)

Et menneske uden humoristisk sans er som en vogn uden fjedre - den rystes af den mindste sten på vejen.

(Becher)

Dommedag er blot når livet taler med store bogstaver.

Naturvidenskaben tror, at den ved. Religionen ved, at den tror.

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sin kosmologi.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kos-info@worldonline.dk
Hjemmeside: http://k-i.homepage.dk